

HW 129985

แนวทางการพัฒนาความรู้ความสามารถในการสื่อสารภาษาเกาหลี
ของครูผู้สอนภาษาเกาหลี ในศูนย์เครือข่ายพัฒนาการเรียนการสอน
ภาษาเกาหลีภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

นางจิราเจต ศิริพานิช

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารจัดการการศึกษา
มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
พ.ศ. 2564

สงวนลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม

ใบอนุญาตวิทยานิพนธ์
มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม

คณะกรรมการสอบได้พิจารณาวิทยานิพนธ์ของ นางจิราเจต ศิริพานิช แล้ว
เห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาการบริหารจัดการการศึกษา ของมหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

ประธานกรรมการ
(รองศาสตราจารย์ ดร.ธรินธร นามวรรณ)

กรรมการ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ชยากานต์ เรืองสุวรรณ)

กรรมการ
(รองศาสตราจารย์ ดร.ศิริ ถีอาสนา)

กรรมการ
(อาจารย์ ดร.เสน่ห์ คำสมหมาย)

มหาวิทยาลัยอนุมัติให้รับวิทยานิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต ของมหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์กนกวรรณ ศรีวารี)
คณบดีคณะครุศาสตร์

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ไพศาล วรรณคำ)
คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย
วันที่.....เดือน..... 02 ก.ย. 2564 ปี.....

ชื่อเรื่อง : แนวทางการพัฒนาความรู้ความสามารถในการสื่อสารภาษาเกาหลีของครูผู้สอน
ภาษาเกาหลี ในศูนย์เครือข่ายพัฒนาการเรียนการสอนภาษาเกาหลี
ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

ผู้วิจัย : นางจิราเจต ศิริพานิช

ปริญญา : ครุศาสตรมหาบัณฑิต (การบริหารจัดการการศึกษา)
มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม

อาจารย์ที่ปรึกษา : รองศาสตราจารย์ ดร.ศิริ ถีอาสนา
อาจารย์ ดร.เสน่ห์ คำสมหมาย

ปีการศึกษา : 2564

บทคัดย่อ

การศึกษาครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาสภาพระดับความรู้ความสามารถในการสื่อสารภาษาเกาหลี ของครูผู้สอนภาษาเกาหลี ในศูนย์เครือข่ายพัฒนาการเรียนการสอนภาษาเกาหลีภาคตะวันออกเฉียงเหนือ และแนวทางในการพัฒนาความรู้ความสามารถในการสื่อสารภาษาเกาหลีของครูผู้สอนภาษาเกาหลี เนื้อหาที่ทำการศึกษา ได้แก่ 1) ความรู้ด้านหลักภาษา 2) ความสามารถในการสื่อสารภาษาเกาหลี เก็บข้อมูลเชิงปริมาณโดยใช้แบบสอบถามจากประชากร จำนวน 87 ราย และได้ทำการวิเคราะห์เนื้อหาใช้การหาค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย เก็บข้อมูลเชิงคุณภาพโดยใช้แนวทางการสัมภาษณ์เป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลจากผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 7 ราย

ผลการศึกษาระดับประกอบของความรู้ความสามารถในการสื่อสารภาษาเกาหลี ของครูผู้สอนภาษาเกาหลีสังกัดศูนย์เครือข่ายพัฒนาการเรียนการสอนภาษาเกาหลีภาคตะวันออกเฉียงเหนือ พบว่าผู้ทรงคุณวุฒิเห็นด้วยกับองค์ประกอบของทฤษฎีทุกประเภททั้ง 2 องค์ประกอบ ได้แก่ 1) ความรู้ด้านหลักภาษา 2) ความสามารถในการสื่อสารภาษาเกาหลี

ผลการศึกษาระดับความรู้ความสามารถในการสื่อสารภาษาเกาหลี ส่วนมีปัญหาและมีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุด 2 อันดับแรก ได้แก่ ทักษะด้านการพูด รองลงมาคือความรู้ไวยากรณ์ และด้านที่มีปัญหาและความต้องการพัฒนาน้อยที่สุด คือทักษะด้านการฟัง และผลการศึกษาแนวทางในการพัฒนาความรู้ความสามารถในการสื่อสารภาษาเกาหลีของครูผู้สอนภาษาเกาหลี ส่วนแนวทางการพัฒนาทั้งสองข้อ ผู้ทรงคุณวุฒิได้เสนอสาระสำคัญดังนี้ ด้านทักษะการพูด ได้แก่ การฝึกพูดอย่างสม่ำเสมอ การใช้เครื่องมือแปลของ NAVER การดูหนังหรือซีรี่ส์เกาหลีโดยไม่ใช้ subtitle การพูดคุยกับชาวเกาหลีเป็นประจำ การเข้ารับการอบรมต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับภาษาเกาหลีเมื่อมีโอกาส ด้านไวยากรณ์ ได้แก่ ศึกษาบทเรียน cyber จาก Youtube ของมหาวิทยาลัยแห่งชาติออนเซ ทำแบบทดสอบวัดระดับเป็นประจำ

ข

การฟังเพลงเกาหลีและนำมาแปลความหมาย การใช้พจนานุกรมออนไลน์ NAVER การเข้ารับการอบรมต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง จากผลการศึกษาศาสนาสามารถนำไปใช้เป็นแนวทางในการวิเคราะห์ และกำหนดแนวทางต่าง ๆ ในการจัดทำแผนพัฒนาศักยภาพบุคลากร เพื่อยกระดับการพัฒนาศักยภาพครูภาษาเกาหลี ให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้นต่อไปในอนาคต

คำสำคัญ: ความรู้ความสามารถในการสื่อสารภาษาเกาหลี; ศูนย์เครือข่ายพัฒนาการเรียนการสอน ภาษาเกาหลี

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

Dr. S. S. S.

อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก

Title : The Korean Communication knowledge and Korean Skills Development Guidelines of Korean Teacher of North East Korean Resource Center

Author : Mistress Jirajate Siripanich

Degree : Master of Education (Educational Administration)
Rajabhat Maha Sarakham University

Advisors : Assistant Professor Dr.Siri Thee-asana
: Assistant Professor Dr.Sanae Kamsommai

Year : 2021

ABSTRACT

The purposes of this research were to investigate the state problems, needs and guidelines in Korean communication knowledge and skills development of Korean Teacher of North East Korean Resource Center by using concept in two ways: fundamental of Korean language and Korean communicate skills. This study used survey method research in which the data was collected both quantitatively and qualitatively. For quantitative data collecting, the researcher used questionnaire in collecting data process. The group of this study was 87 Korean Teacher, Head of Foreign Language Department, School Director of North East Korean Resource Center. The collected data was analyzed by percentage and mean.

The results of the data analysis showed that the proper components of knowledge and ability in communicating in Korean can be divided into 2 main components which are 1) Knowledge of Korean language such as 1.1) Vocabulary 1.2) Grammar knowledge 2) Ability

to communicate in Korean divided into 4 skills 2.1) Listening skills 2.2) Speaking skills 2.3) Reading skills 2.4) Writing skills

The level of knowledge and competency in Korean communication of Korean language teachers In the Korean Language Teaching and Learning Network Development Center Northeastern region found that the result was very good. People who were purposively selected and involved in Korean Education development were begging interviewed. The results indicated that the state problems in speaking skill ranked

the first in aspect that had problem and wanted to be improved. The second most-needed was Korean grammar. While the least problematic and improvement-needed was listening skill.

Guidelines in potential development of supporting Korean Teacher of Speaking skills, including regular speaking practice Using NAVER's translation tool, watching a movie or Korean series without subtitle. Talking with Koreans on a regular basis. Attending various training courses related to the Korean language when given the opportunity. Guidelines in potential development of Grammar knowledge is studying cyber lessons from Yonsei National University, taking placement tests on a regular basis, Listening to Korean songs and using NAVER online dictionaries to attend various relevant training. From the study results can be used to guide the analysis and set various guidelines. In making human resource development plan To enhance the development of the capacity of Korean teachers to be more effective in the future.

Keywords: Fundamental of Korean language, Korean communicate skills,
Korean Teacher of North East Korean Resource Center

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

Major Advisor

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงไปด้วยดี ด้วยความช่วยเหลือของ รองศาสตราจารย์ ดร.ศิริ ถีอาสนา อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ และ อาจารย์ ดร.เสนห์ คำสมหมาย ที่ปรึกษาร่วม ซึ่งท่านทั้งสองได้ให้คำแนะนำและข้อคิดเห็นต่าง ๆ อันเป็นประโยชน์อย่างยิ่งในการทำวิจัย อีกทั้งยังช่วยแก้ปัญหาต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นระหว่างการดำเนินงานอีกด้วย ขอขอบคุณ คุณกิตติยา รมยपाल สำหรับข้อเสนอแนะและความช่วยเหลือในทุก ๆ ด้านในการทำวิจัย และให้กำลังใจเสมอมา

สุดท้ายนี้ ผู้วิจัยขอขอบพระคุณบิดา มารดา และครอบครัว ซึ่งเปิดโอกาสให้ได้รับการศึกษาเล่าเรียน ตลอดจนคอยช่วยเหลือและให้กำลังใจผู้วิจัยเสมอมาจนสำเร็จการศึกษา

นางจิราเจต ศิริพานิช

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

สารบัญ

หัวเรื่อง	หน้า
บทคัดย่อ	ก
ABSTRACT	ค
กิตติกรรมประกาศ.....	จ
สารบัญ	ฉ
สารบัญตาราง	ช
บทที่ 1 บทนำ	1
1.1 ที่มาและความสำคัญของปัญหา	3
1.2 คำถามการวิจัย	3
1.3 วัตถุประสงค์การวิจัย	4
1.4 ขอบเขตการวิจัย	4
1.5 นิยามศัพท์เฉพาะ	5
1.6 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	7
บทที่ 2 การทบทวนวรรณกรรม	8
2.1 ทฤษฎีการเรียนรู้	8
2.2 ทฤษฎีการสอน	16
2.3 แนวทางและนโยบายการพัฒนาครูผู้สอนภาษาต่างประเทศ	22
2.4 กรณีศึกษาโรงเรียนที่จัดการเรียนการสอนภาษาเกาหลีประสบความสำเร็จสูง	26
2.5 ความรู้ความสามารถและทักษะที่จำเป็นของครูผู้สอนภาษาเกาหลี	28
2.6 ข้อมูลเกี่ยวกับศูนย์เครือข่ายพัฒนาการเรียนการสอนภาษาเกาหลี	36
2.7 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	36
บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย	51
3.1 ระยะเวลาที่ 1 การศึกษาองค์ประกอบที่เหมาะสมของทักษะในการสื่อสารภาษาเกาหลี ..	51
3.2 ระยะเวลาที่ 2 การศึกษาทักษะในการสื่อสารภาษาเกาหลีของครูผู้สอนภาษาเกาหลี ..	55
3.3 ระยะเวลาที่ 3 การหาแนวทางทางการพัฒนาความรู้ความสามารถในการสื่อสารภาษา เกาหลีของครูผู้สอนภาษาเกาหลี	59

หัวข้อเรื่อง	หน้า
บทที่ 4 ผลการวิจัย.....	65
4.1 ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบที่เหมาะสมของความรู้ความสามารถในการสื่อสาร ภาษาเกาหลี	65
4.2 ผลการวิเคราะห์ระดับความรู้ความสามารถในการสื่อสารภาษาเกาหลี ของครูผู้สอนภาษาเกาหลี สังกัดศูนย์เครือข่ายพัฒนาการเรียนการสอน ภาษาเกาหลี ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ.....	66
บทที่ 5 สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	74
5.1 สรุป.....	74
5.2 อภิปรายผล	76
5.3 ข้อเสนอแนะ.....	78
บรรณานุกรม	79
ภาคผนวก	84
ภาคผนวก ก เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	85
ภาคผนวก ข การหาคุณภาพเครื่องมือวิจัย	96
ภาคผนวก ค หนังสือถึงผู้เชี่ยวชาญ	99
การเผยแพร่ผลงานวิจัย	111
ประวัติผู้วิจัย	112

สารบัญตาราง

ตารางที่	หน้า
2.1	สรุปสาระสำคัญของทฤษฎีการเรียนรู้..... 15
2.2	สรุปสาระสำคัญของทฤษฎีการสอน 21
2.3	แสดงองค์ประกอบความรู้ความสามารถทางภาษาเกาหลี 33
2.4	แสดงเกณฑ์การประเมินระดับความสามารถทางภาษาเกาหลี 35
3.1	แสดงรายชื่อผู้ทรงคุณวุฒิที่ใช้ศึกษาในระยะที่ 1..... 52
3.2	แสดงกลุ่มเป้าหมายที่ทำการวิจัยระยะที่ 2..... 55
3.3	แสดงรายชื่อผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือวิจัย 58
3.4	แสดงรายชื่อผู้ทรงคุณวุฒิในระยะที่ 3 60
3.5	สรุปขั้นตอนการวิจัย ทั้ง 3 ระยะ 63
4.1	จำนวนและร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามเพศ 66
4.2	จำนวนและร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามอายุ..... 67
4.3	จำนวนและร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามการศึกษา..... 67
4.4	ผลการวิเคราะห์ความรู้ด้านคำศัพท์..... 68
4.5	ผลการวิเคราะห์ความรู้ด้านไวยากรณ์ 69
4.6	ผลการวิเคราะห์ความสามารถด้านการฟัง..... 69
4.7	ผลการวิเคราะห์ความสามารถด้านการพูด 70
4.8	ผลการวิเคราะห์ความสามารถด้านการอ่าน..... 70
4.9	ผลการวิเคราะห์ความสามารถด้านการเขียน 71
ข.1	ค่าดัชนีความสอดคล้องของแบบสอบถามระดับความรู้ความสามารถในการสื่อสาร ภาษาเกาหลี ของครูผู้สอนภาษาเกาหลี สังกัดศูนย์เครือข่ายพัฒนาการเรียนการสอน ภาษาเกาหลี ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ 97

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ที่มาและความสำคัญของปัญหา

ในปัจจุบันกระแสความนิยมเกาหลีหรือที่เรียกว่า KOREA WAVE ได้รับความนิยมเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่องตั้งแต่ปีพ.ศ. 2543 พบเห็นได้อย่างชัดเจนจากการไหลเข้ามาในประเทศไทยหลายรูปแบบ เช่น ละครเกาหลีพากย์ไทยที่ฉายทางรายการโทรทัศน์ของประเทศไทย การขยายตัวของประเภทของร้านอาหารเกาหลีในประเทศไทย การแต่งกายสไตล์เกาหลี การใช้คำภาษาเกาหลีบางคำในปัจจุบัน สิ่งเหล่านี้มีอิทธิพลโดยเฉพาะกับกลุ่มวัยรุ่นไทย ซึ่งเรียนรู้และรับวัฒนธรรมเกาหลีเข้ามาหลายด้าน จากกระแสทางด้านวัฒนธรรมเกาหลีที่ไหลเข้ามาในประเทศไทยอย่างต่อเนื่อง ส่งผลให้วัยรุ่นหรือกลุ่มผู้ที่ชื่นชอบด้านวัฒนธรรมเกาหลีเริ่มให้ความสนใจ และอยากรู้จักข้อมูลเกี่ยวกับประเทศนี้มากยิ่งขึ้น โดยเฉพาะด้านภาษา ส่งผลให้มีผู้เรียนอยากศึกษาภาษาเกาหลีเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง จากจำนวนผู้ที่สนใจในภาษาเกาหลีเพิ่มสูงขึ้น ส่งผลให้หลายสถาบันศึกษาเริ่มจัดให้มีการเรียนการสอนวิชาภาษาเกาหลีเพิ่มขึ้น จากรายงานของ The Office of the Basic Education Commission แสดงให้เห็นว่า ปัจจุบันโรงเรียนกว่า 70 กว่าโรงเรียนในประเทศไทย มีการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาเกาหลี นับเป็นจำนวนนักเรียนทั้งหมดประมาณ 20,000 คน และในปีพ.ศ.2561 กระทรวงศึกษาธิการ ได้เริ่มจัดให้มีการทดสอบทักษะความสามารถทางภาษาเกาหลีเพื่อใช้เป็นเกณฑ์ในการสอบเข้ามหาวิทยาลัย (The Professional Aptitude Test) หรือ PAT 7.7 เป็นปีแรก (ทิพย์ธิดา สุกุลทองอร่าม, 2561, น. 12-15)

การเรียนภาษาเกาหลี จึงมีความจำเป็นอย่างยิ่งที่ทุกคนต้องเรียนรู้ถ้ามีโอกาส ด้วยเหตุนี้จึงจำเป็นที่ประเทศไทยต้องพัฒนาบุคลากรครูผู้สอนภาษาเกาหลีในประเทศให้มีความรู้ และมีทักษะในการใช้ภาษาเกาหลี เพื่อจะได้เข้าใจในภาษาเกาหลีและสามารถสื่อสารรู้จักเลือกรับสารสนเทศที่มีประโยชน์ แล้วนำไปใช้ในการพัฒนาเพื่อการเรียนรู้ ส่งเสริมการประกอบอาชีพ ตลอดจนนำความรู้ และทักษะต่าง ๆ ส่งต่อให้กับผู้เรียนได้อย่างถูกต้อง อันจะเป็นการพัฒนาประเทศต่อไป จะเห็นได้จากแผนพัฒนาการศึกษาแห่งชาติฉบับที่ 11 (พ.ศ.2555-2559) และแผนพัฒนาการศึกษาของกระทรวงศึกษาธิการ ฉบับที่ 12 (พ.ศ.2560-2564) กระทรวงศึกษาธิการ มุ่งเน้นพัฒนาคุณภาพการศึกษา และสร้างโอกาสทางการศึกษาให้คนไทยได้เรียนรู้ตลอดชีวิต เพื่อให้คนไทยทุกกลุ่มทุกวัยมีคุณภาพ มีความพร้อมทั้งทางร่างกาย จิตใจ สติปัญญา มีจิตสำนึกของความเป็นไทย มีความเป็นพลเมืองที่ดี ตระหนัก และ

รู้คุณค่าของขนบธรรมเนียมประเพณี ศิลปะ วัฒนธรรมที่ดั่งาม มีภูมิคุ้มกันต่อการเปลี่ยนแปลง และตอบสนองต่อทิศทางการพัฒนาประเทศ เช่น มีความรู้ภาษาต่างประเทศเป็นอย่างดี เพื่อให้มีความสามารถในการฟัง พูด อ่าน และเขียน เพื่อใช้ในการสื่อสารและการแสวงหาความรู้และแผนพัฒนาการศึกษาของกระทรวงศึกษาธิการ ฉบับที่ 12 (พ.ศ. 2560-2564) ได้กล่าวถึงความสำคัญของภาษา ต่างประเทศไว้ว่าเป็นเครื่องมือในการกำกับทิศทางการปฏิบัติงานของกระทรวงศึกษาธิการ และส่วนราชการ/หน่วยงานในสังกัด โดยน้อมนำหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียงมาประยุกต์ใช้เป็นกรอบในการดำเนินงาน เพื่อสร้างผลผลิตผลลัพธ์ให้เกิดกับผู้เรียนได้อย่างมีความสอดคล้องกับทิศทาง การพัฒนาประเทศในช่วงของแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 12 (พ.ศ. 2560-2564) และยุทธศาสตร์ชาติระยะ 20 ปี ซึ่งได้รับบุสาระสำคัญเกี่ยวกับวิสัยทัศน์ พันธกิจ ยุทธศาสตร์ และกลยุทธ์ ของกระทรวงศึกษาธิการ เพื่อให้สามารถตอบสนองต่อเป้าหมายของการพัฒนาประเทศได้ทั้งมิติความมั่นคง มติเศรษฐกิจ มิติสังคม และมิติการบริหารจัดการภาครัฐ ได้อย่างเป็นรูปธรรม รัฐจึงกำหนดให้ภาษาเกาหลีเป็นภาษาต่างประเทศ 1 ใน 8 กลุ่มสาระการเรียนรู้พื้นฐานที่ผู้เรียนทุกคนต้องเรียนรู้ตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน (ทัศนีย์ เทศต้อม, 2552, น. 45)

การพัฒนาครูจึงมีความสำคัญตามพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 และที่แก้ไขเพิ่มเติม และตามพระราชบัญญัติสภาครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. 2546 แต่ในอดีตที่ผ่านมาการพัฒนาครูมีปัญหาหลายประการ อาทิ การพัฒนาที่ผ่านมาดำเนินการไม่ทั่วถึง กลุ่มเป้าหมาย ไม่ตรงกับความต้องการของครู เนื่องจากหน่วยงานเป็นผู้กำหนดหลักสูตรแล้วให้ครูสมัครเข้าพัฒนา หรือให้โควตาแก่โรงเรียนจัดส่งครูเข้ารับการพัฒนา ทำให้การพัฒนาไม่สอดคล้องกับความต้องการใช้ประโยชน์ในการเรียนการสอนของครูอย่างแท้จริง จึงทำให้การใช้ประโยชน์จากสิ่งที่ได้รับการพัฒนา ไม่สามารถนำไปใช้พัฒนาการเรียนการสอนของครูได้เท่าที่ควร และการพัฒนาครูมักเป็นการพัฒนาภายนอกสถานศึกษาทำให้ครูต้องละทิ้งห้องเรียน แม้จะมีการสอนแทน แต่ประสิทธิภาพการเรียนรู้ของผู้เรียนย่อมอ่อนด้อยกว่าที่ควรจะเป็น และการพัฒนาไม่เชื่อมโยงกับการเลื่อนวิทยฐานะ และการพิจารณาความดีความชอบของครู (สมบูรณ์ ภูระหงษ์, 2551, น. 32)

เมื่อเปรียบเทียบปัญหาในการสอนภาษาต่างประเทศโดยจำแนกตามครูผู้สอนที่เป็นเอกภาษาอังกฤษ และครูผู้สอนที่ไม่ใช่เอกภาษาอังกฤษ เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า ครูผู้สอนที่ไม่ใช่เอกภาษาอังกฤษ มีปัญหาด้านการวัดประเมินผลมากกว่าครูผู้สอนที่จบเอกภาษาอังกฤษแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ส่วนด้านครู ผู้เรียน หนังสือเรียน สื่อและหลักสูตร การบริหารงานและสิ่งแวดล้อมทางการเรียน และความต้องการในการพัฒนาวิชาชีพนั้นนั้น แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ (ประมาณ อุณพิมาย, 2561) ซึ่งผู้วิจัยคิดว่า ครูผู้สอนวิชาภาษาเกาหลีที่ไม่ได้จบมาโดยตรง ก็จะมีปัญหาตามมาเช่นกัน

ศูนย์เครือข่ายพัฒนาการเรียนการสอนภาษาเกาหลี ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ มีนโยบายในการพัฒนาความรู้ความสามารถในการสื่อสารภาษาเกาหลีของครูผู้สอนภาษาเกาหลีในศูนย์เครือข่ายพัฒนาการเรียนการสอนภาษาเกาหลี ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ โดยกำหนดยุทธศาสตร์การขับเคลื่อนคุณภาพการศึกษา ที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาครูผู้สอนภาษาเกาหลี คือ พัฒนาความรู้และความสามารถในการสื่อสารภาษาเกาหลี เพื่อพัฒนาคุณภาพการศึกษาภาษาเกาหลีให้กับผู้เรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ โดยกำหนดภาพแห่งความสำเร็จ คือ ครูผู้สอนภาษาเกาหลีเป็นคนดี มีความรู้ มีทักษะ และปฏิบัติหน้าที่อย่างมีประสิทธิภาพ ถึงแม้จะมีการพัฒนาครูผู้สอนภาษาเกาหลี แต่ก็พบว่าการพัฒนาครูผู้สอนภาษาเกาหลียังไม่เป็นระบบ ไม่ครอบคลุมทั่วภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ครูผู้สอนภาษาเกาหลี ในศูนย์เครือข่ายพัฒนาการเรียนการสอนภาษาเกาหลีภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ยังขาดการสำรวจความต้องการในการพัฒนาคุณภาพการสอน ขาดการนิเทศติดตามประเมินผลหลังจากการพัฒนาครูผู้สอนภาษาเกาหลีให้บังเกิดผลอย่างจริงจัง จึงจำเป็นต้องศึกษา แนวทางการพัฒนาความรู้ความสามารถในการสื่อสารภาษาเกาหลีของครูผู้สอนภาษาเกาหลีในศูนย์เครือข่ายพัฒนาการเรียนการสอนภาษาเกาหลี ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ เพื่อให้ครูผู้สอนภาษาเกาหลีได้มีความรู้ และมีทักษะในการจัดการเรียนการสอนภาษาเกาหลีให้มีประสิทธิภาพต่อไป

1.2 คำถามการวิจัย

1.2.1 องค์ประกอบของความรู้ความสามารถในการสื่อสารภาษาเกาหลีที่เหมาะสมควรประกอบไปด้วยอะไรบ้าง

1.2.2 ความรู้ความสามารถในการสื่อสารภาษาเกาหลีของครูผู้สอนภาษาเกาหลีในศูนย์เครือข่ายพัฒนาการเรียนการสอนภาษาเกาหลี ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ อยู่ในระดับใด

1.2.3 แนวทางการพัฒนาความรู้ความสามารถในการสื่อสารภาษาเกาหลีของครูผู้สอนภาษาเกาหลีในศูนย์เครือข่ายพัฒนาการเรียนการสอนภาษาเกาหลี ภาคตะวันออกเฉียงเหนือที่เหมาะสมควรเป็นอย่างไร

1.3 วัตถุประสงค์การวิจัย

1.3.1 เพื่อศึกษาองค์ประกอบที่เหมาะสมของความรู้ความสามารถในการสื่อสารภาษาเกาหลีของครูผู้สอนภาษาเกาหลี ในศูนย์เครือข่ายพัฒนาการเรียนการสอนภาษาเกาหลีภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

1.3.2 เพื่อศึกษาระดับความรู้ความสามารถในการสื่อสารภาษาเกาหลีของครูผู้สอนภาษาเกาหลี ในศูนย์เครือข่ายพัฒนาการเรียนการสอนภาษาเกาหลี ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

1.3.3 เพื่อหาแนวทางทางการพัฒนาความรู้ความสามารถในการสื่อสารภาษาเกาหลีของครูผู้สอนภาษาเกาหลีในศูนย์เครือข่ายพัฒนาการเรียนการสอนภาษาเกาหลี ภาคตะวันออกเฉียงเหนือที่เหมาะสม

1.4 ขอบเขตการวิจัย

ผู้วิจัยขอกำหนดขอบเขตของการวิจัยตามระยะของการวิจัย ดังนี้

ระยะที่ 1 การศึกษาองค์ประกอบที่เหมาะสมของความรู้ความสามารถในการสื่อสารภาษาเกาหลี

1. ขอบเขตด้านกลุ่มเป้าหมายที่ทำการศึกษา ได้แก่ กลุ่มผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 5 คน (รายละเอียดในบทที่ 3)

2. ขอบเขตด้านเนื้อหา ได้แก่ องค์ประกอบที่สำคัญในการสื่อสารภาษาต่างประเทศ โดยแบ่งเป็น 1) ความรู้ด้านหลักภาษา 2) ความสามารถในการสื่อสารภาษาเกาหลี

3. ขอบเขตด้านสถานที่ ได้แก่ สถานที่ที่ผู้ทรงคุณวุฒิปฏิบัติหน้าที่ (รายละเอียดในบทที่ 3)

4. ขอบเขตด้านระยะเวลา อยู่ระหว่าง เดือน เมษายน 2563 - พฤษภาคม 2563

ระยะที่ 2 การศึกษาระดับความรู้ความสามารถในการสื่อสารภาษาเกาหลีของครูผู้สอนภาษาเกาหลี

1. ขอบเขตด้านกลุ่มเป้าหมายที่ทำการศึกษา คือ ครูผู้สอนภาษาเกาหลี จำนวน 41 คน หัวหน้ากลุ่มสาระภาษาต่างประเทศ จำนวน 23 คน และผู้บริหารโรงเรียนในศูนย์เครือข่ายพัฒนาการเรียนการสอนภาษาเกาหลี ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ จำนวน 23 คน รวมทั้งสิ้น 87 คน

2. ขอบเขตด้านเนื้อหาที่ทำการศึกษา คือ องค์ประกอบของความรู้และความสามารถในการสื่อสารภาษาเกาหลี มีองค์ประกอบที่สำคัญ คือ

2.1 ความรู้ด้านหลักภาษา

2.1.1 ความรู้ด้านคำศัพท์

2.1.2 ความรู้ด้านไวยากรณ์

2.2 ความสามารถในการสื่อสารภาษาเกาหลี

- 2.1 ทักษะด้านการพูด
- 2.2 ทักษะด้านการฟัง
- 2.3 ทักษะด้านการอ่าน
- 2.4 ทักษะด้านการเขียน

3. ขอบเขตด้านสถานที่ ได้แก่ โรงเรียนที่เปิดสอนภาษาเกาหลี ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ จำนวน 23 โรงเรียน (รายละเอียดในบทที่ 3)

4. ขอบเขตด้านระยะเวลา มิถุนายน 2563 - กรกฎาคม 2563

ระยะที่ 3 การหาแนวทางทางการพัฒนาความรู้ความสามารถในการสื่อสารภาษาเกาหลี ของครูผู้สอนภาษาเกาหลี

1. ขอบเขตด้านกลุ่มเป้าหมายที่ทำการศึกษา ได้แก่กลุ่มผู้ทรงคุณวุฒิ ซึ่งมีความเชี่ยวชาญ ทางด้านการบริหารการศึกษา ด้านการสอน และด้านภาษาเกาหลี จำนวน 7 คน (รายละเอียดในบทที่ 3)
2. ขอบเขตด้านเนื้อหาที่ทำการศึกษา แนวทางขององค์ประกอบที่สำคัญในการสื่อสาร ภาษาเกาหลี ซึ่งเป็นเนื้อหาเดียวกับที่ใช้ศึกษาในระยะที่ 1
3. ขอบเขตด้านสถานที่ สถานที่ที่ผู้ทรงคุณวุฒิปฏิบัติหน้าที่ (รายละเอียดในบทที่ 3)
4. ขอบเขตด้านระยะเวลา อยู่ระหว่าง สิงหาคม 2563 - กันยายน 2563

1.5 นิยามศัพท์เฉพาะ

ความรู้ความสามารถในการสื่อสารภาษาเกาหลี หมายถึง ความรู้ทางด้านคำศัพท์ และ ไวยากรณ์ภาษาเกาหลี และความสามารถในการสื่อสารภาษาเกาหลี ประกอบด้วย

1. ความรู้ด้านหลักภาษา
  - 1.1 ความรู้ด้านคำศัพท์ 2,000-2,500 คำ มีองค์ประกอบย่อย คือ
    - 1.1.1 หมวดสถานที่
    - 1.1.2 หมวดของใช้ในสำนักงาน
    - 1.1.3 หมวดของใช้ในสถานที่สาธารณะ
    - 1.1.4 หมวดคำสุภาพ
    - 1.1.5 หมวดอากาศ

- 1.2. ความรู้ด้านไวยากรณ์ 100 ตัว มีองค์ประกอบย่อย คือ
  - 1.2.1 ไวยากรณ์ตัวชี้สถานที่
  - 1.2.2 ไวยากรณ์ที่ใช้เชื่อมประโยค
  - 1.2.3 ไวยากรณ์ปิดท้ายคำแบบสุภาพสูงสุด
  - 1.2.4 ไวยากรณ์ที่ใช้แบบเป็นทางการในลักษณะพูดในที่ชุมชน
2. ความสามารถในการสื่อสารภาษาเกาหลี หมายถึง ทักษะในการฟัง พูด อ่าน เขียน ภาษาเกาหลี
  - 2.1 ทักษะการฟัง มีองค์ประกอบย่อย คือ
    - 2.1.1 ฟังและจับใจความสำคัญและเขียนรายงานเป็นเรื่องราวได้
    - 2.1.2 ฟังและโต้ตอบโดยใช้ภาษาทางการได้
  - 2.2 ทักษะการพูด มีองค์ประกอบย่อย คือ
    - 2.2.1 พูดโต้ตอบ ร้องขอในสถานที่ต่างๆ ที่เป็นสาธารณะ
    - 2.2.2 พูดสนทนาทางโทรศัพท์ได้
    - 2.2.3 พูดรายงานต่อที่ชุมชนได้
  - 2.3 ทักษะการอ่าน มีองค์ประกอบย่อย คือ
    - 2.3.1 อ่านเรื่องราวในหนังสือพิมพ์ หรือข่าวต่าง ๆ ได้
    - 2.3.2 อ่านข้อมูลต่างๆ และจับใจความมาอธิบายอย่างง่ายได้
  - 2.4 ทักษะการเขียน มีองค์ประกอบย่อย คือ
    - 2.4.1 เขียนจดหมายเป็นทางการได้
    - 2.4.2 เขียนการ์ดเชิญและการ์ดอวยพรได้
    - 2.4.3 เขียนจดหมายเพื่อใช้ในการสมัครงาน
- 4 เขียนรายงานแสดงความคิดเห็นได้

แนวทางการพัฒนาความรู้ความสามารถในการสื่อสารภาษาเกาหลี หมายถึง การหาแนวทางการพัฒนาความรู้ความสามารถในการสื่อสารภาษาเกาหลี โดยศึกษาจากผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 7 คน ในลักษณะของแบบสอบถาม โดยการวิเคราะห์องค์ประกอบที่เหมาะสม ศึกษาระดับความรู้ความสามารถของครูผู้สอนภาษาเกาหลี และหาแนวทางเพื่อรับคำยืนยันจากผู้ทรงคุณวุฒิ

ครูผู้สอนภาษาเกาหลี หมายถึง ครูผู้สอนภาษาเกาหลีในโรงเรียนมัธยมสังกัดศูนย์เครือข่ายพัฒนาการเรียนการสอนภาษาเกาหลี ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

ศูนย์เครือข่ายพัฒนาการเรียนการสอนภาษาเกาหลี ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ หมายถึง ศูนย์เครือข่ายพัฒนาการเรียนการสอนภาษาเกาหลี โรงเรียนกาฬสินธุ์พิทยาสรรพ์ จังหวัดกาฬสินธุ์

การพัฒนาครูผู้สอนภาษาเกาหลี หมายถึง การทำให้ครูผู้สอนภาษาเกาหลีในศูนย์เครือข่ายพัฒนาการเรียนการสอนภาษาเกาหลี ภาคตะวันออกเฉียงเหนือให้มีความรู้และ

ความสามารถในการสื่อสารภาษาเกาหลีที่ดีขึ้น ในด้านของความรู้ทางคำศัพท์และไวยากรณ์ รวมถึงความสามารถในด้านการสื่อสาร ฟัง พูด อ่าน เขียน ภาษาเกาหลี

1.6 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1.6.1 ได้ทราบองค์ประกอบที่สำคัญในการสื่อสารภาษาเกาหลี และระดับความสามารถในการสื่อสารภาษาเกาหลีของครูผู้สอนภาษาเกาหลีในศูนย์เครือข่ายพัฒนาการเรียนการสอนภาษาเกาหลี ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ และแนวทางทางการพัฒนาความรู้ความสามารถในการสื่อสารภาษาเกาหลีของครูผู้สอนภาษาเกาหลีในศูนย์เครือข่ายพัฒนาการเรียนการสอนภาษาเกาหลี ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

1.6.2 เป็นข้อมูลเบื้องต้นสำหรับผู้บริหารโรงเรียนในการดำเนินการพัฒนาการจัดการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ ทั้งในด้านภาษาต่างประเทศที่ 1 และภาษาต่างประเทศที่ 2

1.6.3 นำข้อมูลแนวทางที่ได้ไปพัฒนาการเรียนการสอนภาษาเกาหลี ในศูนย์เครือข่ายอื่น ๆ หรือเป็นข้อมูลในการทำวิจัยเพื่อพัฒนาความรู้และความสามารถในการสื่อสารภาษาเกาหลีในอนาคต

1.6.4 ใช้เป็นฐานข้อมูลประกอบการกำหนดนโยบายการจัดการเรียนภาษาเกาหลีของศูนย์เครือข่ายพัฒนาการเรียนการสอนภาษาเกาหลีทั่วประเทศ

บทที่ 2

การทบทวนวรรณกรรม

การศึกษาวิจัยเรื่อง แนวทางการพัฒนาความรู้ความสามารถในการสื่อสารภาษาเกาหลีของครูผู้สอนภาษาเกาหลีในศูนย์เครือข่ายพัฒนาการเรียนการสอนภาษาเกาหลี ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ โดยผู้วิจัยได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับแนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ดังต่อไปนี้

1. ทฤษฎีการเรียนรู้
2. ทฤษฎีการสอน
3. แนวทางและนโยบายการพัฒนาครูผู้สอนภาษาต่างประเทศ
4. กรณีศึกษาโรงเรียนที่จัดการเรียนการสอนภาษาเกาหลีประสบความสำเร็จสูง
5. ความรู้ความสามารถและทักษะที่จำเป็นของครูผู้สอนภาษาเกาหลี
6. ข้อมูลเกี่ยวกับศูนย์เครือข่ายพัฒนาการเรียนการสอนภาษาเกาหลี
7. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2.1 ทฤษฎีการเรียนรู้

การศึกษาเกี่ยวกับทฤษฎีการเรียนรู้ พบว่า มีนักคิด นักวิชาการ ได้อธิบายไว้ดังนี้

ทฤษฎีที่ 1 ทฤษฎีการเรียนรู้ 8 ชั้นของโรเบิร์ต กาย่ (Robert Gange) มีรายละเอียดดังต่อไปนี้ (Davey, 1993)

1. การจูงใจ (Motivation Phase) หมายถึง สิ่งล่อใจเพื่อให้ผู้เรียนเกิดความต้องการที่จะเรียนรู้
2. การรับรู้ตามเป้าหมายที่ตั้งไว้ (Apprehending Phase) หมายถึง การสื่อสารให้ผู้เรียนเกิดความหวังต่อการเรียนรู้ เพื่อให้ได้มาซึ่งเป้าหมายหรือความตั้งใจที่ผู้เรียนต้องการ
3. การปรุงแต่งสิ่งที่รับรู้ไว้เป็นความจำ (Acquisition Phase) หมายถึง การทบทวนสิ่งที่ได้เรียนรู้มาหลาย ๆ ครั้ง จนทำให้ผู้เรียนเกิดความจำหรือความเข้าใจในระยะยาว
4. ความสามารถในการจำ (Retention Phase) หมายถึง ความสามารถของผู้เรียนต่อการจดจำความรู้ที่ถูกถ่ายทอดจากครูหรือผู้ถ่ายทอด
5. ความสามารถในการระลึกถึงสิ่งที่ได้เรียนรู้ไปแล้ว (Recall Phase) หมายถึง ความจดจำและความเข้าใจในระยะยาวของผู้เรียน

6. การนำไปประยุกต์ใช้กับสิ่งที่เรียนรู้ไปแล้ว (Generalization Phase) หมายถึง ผู้เรียนที่สามารถนำความรู้ในห้องเรียนไปใช้ในชีวิตประจำวันหรือในการทำงานของตนเอง หลังจากที่ได้เรียนมาแล้วระยะหนึ่ง

7. การแสดงออกพฤติกรรมที่เรียนรู้ (Performance Phase) หมายถึง พฤติกรรมภายในห้องเรียนหรือพฤติกรรมระหว่างการเรียนรู้ของนักเรียนนักศึกษา ต่อความเข้าใจหรือไม่เข้าใจในเนื้อหาที่เรียน

8. การแสดงผลการเรียนรู้กลับไปยังผู้เรียน (Feedback Phase) หมายถึง ผลลัพธ์จากการเรียนของผู้เรียน ที่ผู้สอนหรือผู้ถ่ายทอดแสดงให้ผู้เรียนได้รับทราบ

นอกจากนี้ การเรียนรู้จากแนวคิดนักการศึกษา กาย (Gagne) มีองค์ประกอบที่สำคัญที่ก่อให้เกิดการเรียนรู้ ดังต่อไปนี้

1. ผู้เรียน (Learner) หมายถึง ความพร้อมของผู้เรียนต่อการรับรู้และถ่ายทอดต่อสิ่งเร้าที่จะเข้ามาเพื่อให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้การตอบสนอง

2. สิ่งเร้าที่มีความสนใจ หมายถึง รูปแบบการสอนของผู้สอนที่ต้องการจะถ่ายทอดให้ผู้เรียนสามารถจดจำและนำความรู้ไปใช้ให้ได้มากที่สุด อาทิเช่น การใช้การ์ตูน ในการนำเสนอความรู้ เพื่อให้ผู้เรียนเกิดความสนใจ

3. แสดงวัตถุประสงค์ผู้เรียนทราบ หมายถึง การสื่อสารให้ผู้เรียนทราบว่า เมื่อตั้งใจเรียนแล้ว นักเรียนจะได้อะไรจากการเรียนแต่ละครั้ง เพื่อให้ นักเรียนเกิดความตั้งใจเรียนรู้ ต่อเนื้อหาที่จะสอน

4. กระตุ้นความจำผู้เรียน หมายถึง การยกตัวอย่างที่ใกล้ตัวกับผู้เรียนหรือผู้ที่ถูกถ่ายทอด เพื่อให้ผู้เรียนเกิดความเข้าใจในระยะยาว

5. เสนอเนื้อหา หมายถึง รูปแบบการถ่ายทอดเนื้อหาที่ต้องการจะสอน เพื่อให้ นักเรียนหรือผู้ที่ถูกถ่ายทอดเกิดความเข้าใจในเนื้อหาที่เรียน

6. การยกตัวอย่าง หมายถึง การเปรียบเทียบเนื้อหากับสิ่งใกล้ตัวของผู้เรียนหรือผู้ที่ถูกถ่ายทอด เพื่อให้ผู้เรียนเกิดความเข้าใจอย่างแท้จริง

7. การฝึกปฏิบัติเพื่อให้เกิดทักษะหรือพฤติกรรม หมายถึง การได้ันความรู้ที่เป็นถูกถ่ายทอดไปใช้กับเพื่อนหรือกับผู้สอน เพื่อให้เกิดทักษะที่จะสามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันหรือใช้ในการทำงานได้อย่างถูกต้อง

8. การให้คำแนะนำเพิ่มเติม หมายถึง การอธิบายเพิ่มเติมต่อผู้ที่ไม่เข้าใจระหว่างการเรียนพร้อม ๆ กับเพื่อนในห้อง

9. การสอบ หมายถึง การวัดความรู้ความเข้าใจของผู้เรียนหรือผู้ที่ถูกถ่ายทอด เพื่อให้ผู้สอนประเมินการสอนของตนเองในการถ่ายทอดความรู้ให้กับนักเรียน และเป็นการประเมินนักเรียนต่อความสนใจและตั้งใจเรียนรู้ด้วย

10. การนำไปใช้กับงาน หมายถึง ผู้เรียนคนนั้นเกิดความรู้ ความเข้าใจในเนื้อหา และนำความรู้ความเข้าใจนั้น ไปใช้ในชีวิตประจำวันหรือการทำงานของตน

จากทฤษฎีการเรียนรู้ 8 ขั้นของโรเบิร์ต กาย่ สรุปได้ดังนี้ ทฤษฎีการเรียนรู้ มี 8 ขั้นตอน คือ การจูงใจ (Motivation Phase) การรับรู้ตามเป้าหมายที่ตั้งไว้ (Apprehending Phase) การปรุงแต่งสิ่งที่รับรู้ไว้เป็นความจำ (Acquisition Phase) ความสามารถในการจำ (Retention Phase) ความสามารถในการระลึกถึงสิ่งที่ได้เรียนรู้ไปแล้ว (Recall Phase) การนำไปประยุกต์ใช้กับสิ่งที่เรียนรู้ไปแล้ว (Generalization Phase) การแสดงออกพฤติกรรมที่เรียนรู้ (Performance Phase) และการแสดงผลการเรียนรู้กลับไปยังผู้เรียน (Feedback Phase) โดยมีองค์ประกอบที่สำคัญ คือ ผู้เรียน (Learner) สิ่งเร้าที่มีความสนใจ แสดงวัตถุประสงค์ผู้เรียนทราบ กระตุ้นความจำผู้เรียน เสนอเนื้อหา การยกตัวอย่าง การฝึกปฏิบัติ เพื่อให้เกิดทักษะหรือพฤติกรรม การให้คำแนะนำเพิ่มเติม การสอบ และ การนำไปใช้กับงาน

ทฤษฎีที่ 2 การเรียนรู้ตามแนวทฤษฎีคอนสตรัคติวิสต์ (Constructivist Theory) สรุปได้ดังนี้ (Roth, 2015)

1. การเรียนรู้เป็นกระบวนการลงมือกระทำ (Active Process) ที่เกิดขึ้นในแต่ละบุคคล
2. ความรู้ต่าง ๆ จะถูกสร้างขึ้นด้วยผู้เรียนเอง โดยความรู้จะเกิดขึ้นได้ก็ต่อเมื่อได้รับข้อมูลใหม่ บวกกับมีข้อมูลเก่าหรือไม่มี และบวกกับประสบการณ์ในอดีตที่เคยพบเจอ จะประเมินออกมาเป็นความหมายที่แต่ละบุคคล เนื่องจากแต่ละบุคคลจะมีสิ่งแวดล้อมและขนบธรรมเนียมประเพณี และประสบการณ์แตกต่างกันออกไป ซึ่งประสบการณ์เดิมนี้อาจจะถูกนำมาเป็นพื้นฐานในการตัดสินใจและจะมีผลโดยตรงต่อการสร้างความรู้ใหม่

ทฤษฎีคอนสตรัคติวิสต์หรือแนวคิดคอนสตรัคติวิสต์ ได้สรุปเป็นสาระสำคัญได้ดังนี้

1. ความรู้ของบุคคล หมายถึง ความเข้าใจ หรือทักษะต่าง ๆ ในการใช้ชีวิต ประสบการณ์ในอดีต รวมไปถึงปัญหาหรือสถานการณ์ต่างที่เคยมานการแก้ไขมาด้วยตนเอง
2. นักเรียนเป็นผู้สร้างความรู้ด้วยตนเอง หมายถึง นักเรียนจะนำความรู้ใหม่ที่ได้รับการถ่ายทอดจากผู้อื่นมาทำการวิเคราะห์ประเมิน จากประสบการณ์ในอดีต หรือความสนใจในตนเอง
3. ครูมีหน้าที่จัดการให้นักเรียนได้รับความรู้ใหม่ ๆ หรือสร้างความเข้าใจที่ถูกต้องให้กับตัวนักเรียน ภายใต้ข้อสมมติฐานต่อไปนี้

3.1 สถานการณ์ที่เป็นปัญหาและก่อให้เกิดความขัดแย้งทางความรู้ ความเข้าใจ

3.2 ความขัดแย้งทางความรู้ความเข้าใจ จึงเกิดขึ้นเป็นปัญหาที่ต้องทำการวิเคราะห์และประเมินว่าสิ่งใดเป็นความรู้ที่ถูกต้องที่สุด เพื่อนำความรู้ไปใช้ในอนาคต

3.3 การไตร่ตรองบนฐานแห่งประสบการณ์ คือ การพิจารณา และวิเคราะห์ความรู้ใหม่กับระหว่างความรู้เก่า เพื่อให้เกิดความรู้ใหม่ที่ผ่านการสรุปมาแล้ว

จากทฤษฎีคอนสตรัคติวิสต์ (Constructivist Theory) สรุปได้ว่า ความรู้ของบุคคล หมายถึงความเข้าใจ หรือทักษะต่าง ๆ ในการใช้ชีวิต โดนการเรียนรู้จะต้องให้นักเรียนเป็นผู้สร้างความรู้ด้วยตนเอง โดยครูมีหน้าที่จัดการให้นักเรียนได้รับความรู้ใหม่ ๆ หรือสร้างความเข้าใจที่ถูกต้องให้กับตัวนักเรียนเท่านั้น

ทฤษฎีที่ 3 ทฤษฎีการเรียนรู้การวางเงื่อนไขแบบปฏิบัติการของสกินเนอร์ประยุกต์ไปใช้ในการเรียนการสอน (Taylor, 1998) ได้ดังนี้

1. ควรวิเคราะห์การเรียนรู้ออกเป็นพฤติกรรมย่อย ๆ ที่เชื่อมโยงสัมพันธ์กันตามลำดับจากพื้นฐานไปสู่ขั้นที่ซับซ้อนขึ้น โดยนำเสนอสิ่งเร้าการเรียนรู้ไปตามลำดับขั้นและจัดให้มีการเสริมแรงหรือรางวัลที่ผู้เรียนพอใจเมื่อแสดงพฤติกรรมการเรียนรู้ที่ผู้สอนต้องการให้เกิดขึ้นในแต่ละขั้น เพื่อให้ผู้เรียนอยากเรียนรู้ในขั้นต่อไป สื่อการสอนที่พัฒนาขึ้นจากหลักการสอนนี้คือ บทเรียนแบบโปรแกรม บทเรียนสำเร็จรูป และบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน เป็นต้น

2. การเรียนรู้ที่ได้ผลดีคือ การเรียนเป็นรายบุคคล ซึ่งผู้เรียนเป็นผู้กระทำด้วยตนเองและปรับพฤติกรรมไปตามผลการเรียนรู้ที่เกิดขึ้นโดยครูใช้รางวัล หรือการเสริมแรงเป็นกลไกในการส่งเสริมการแสดงพฤติกรรม

3. ใช้การเสริมแรงในการปรับพฤติกรรมของผู้เรียนแทนการลงโทษ โดยให้รางวัลที่ผู้เรียนพึงพอใจเป็นแรงเสริมสำหรับพฤติกรรมที่ต้องการให้เกิดขึ้น หรือให้รางวัลหรือการเสริมแรงสำหรับพฤติกรรมที่ตรงข้ามกับพฤติกรรมที่ไม่ต้องการให้กระทำทฤษฎีเกสตัลต์ (gestalt theory)

จากทฤษฎีการเรียนรู้การวางเงื่อนไขแบบปฏิบัติการของสกินเนอร์ประยุกต์ไปใช้ในการเรียนการสอนสรุปได้ว่า ควรวิเคราะห์การเรียนรู้ออกเป็นพฤติกรรมย่อย ๆ ที่เชื่อมโยงสัมพันธ์กันตามลำดับจากง่ายไปหายาก และควรเป็นการเรียนเป็นรายบุคคล ซึ่งผู้เรียนเป็นผู้กระทำด้วยตนเองและปรับพฤติกรรมไปตามผลการเรียนรู้ที่เกิดขึ้น นอกจากนี้ใช้การเสริมแรงในการปรับพฤติกรรมของผู้เรียนแทนการลงโทษ โดยให้รางวัลที่ผู้เรียนพึงพอใจเป็นแรงเสริมสำหรับพฤติกรรมที่ต้องการให้เกิดขึ้น

ทฤษฎีที่ 4 ทฤษฎีการเรียนรู้พุทธิปัญญานิยม (Constructivism) มีทฤษฎีการเรียนรู้ (Mednick, 2017) ดังต่อไปนี้

1. การจัดโครงสร้างของความรู้ หมายถึง การสร้างพัฒนาการของเด็ก และเพิ่มความรู้ความเข้าใจให้แก่เด็ก โดยเนื้อหาความรู้เหล่านั้นเป็นเนื้อหาที่มีความเหมาะสมกับช่วงวัย
2. การจัดหลักสูตรและการเรียนการสอนให้เหมาะสมกับความพร้อมของผู้เรียน หมายถึง การให้ความรู้ในส่วนที่เด็กควรรู้ ทำให้เด็กพร้อมที่จะรับความรู้ที่ผู้สอนถ่ายทอดไปทั้งหมด ทำให้เกิดประสิทธิภาพในการเรียนรู้
3. การคิดแบบหยั่งรู้ (intuition) หมายถึง การคิดสร้างสรรค์ที่ผ่านการคิดด้วยหลักเหตุผล ซึ่งอาจเป็นความคิดที่ริเริ่มขึ้นมาเอง โดยที่ไม่มีใครสอนหรือถ่ายทอดก็ได้
4. แรงจูงใจภายในของผู้เรียน หมายถึง ความคาดหวัง ความต้องการของผู้เรียน คือ ปัจจัยสำคัญที่จะส่งเสริมให้ผู้นักเรียนนั้นประสบความสำเร็จ
5. ทฤษฎีพัฒนาการทางสติปัญญาของมนุษย์ แบ่งได้เป็น 3 ชั้น ได้แก่
  - 5.1 ชั้นการเรียนรู้จากการกระทำ (Enactive Stage) หมายถึง การที่มนุษย์ได้ใช้ประสาทสัมผัสรับรู้สิ่งต่าง ๆ ในชีวิต ล้วนแล้วแต่เป็นการเรียนรู้ทั้งสิ้น
  - 5.2 ชั้นการเรียนรู้จากความคิด (Iconic Stage) หมายถึง การจินตนาการภาพ เพื่อให้เกิดความเข้าใจในสิ่งที่กำลังจะทำความเข้าใจ
  - 5.3 ชั้นการเรียนรู้สัญลักษณ์และนามธรรม (Symbolic Stage) หมายถึง การเรียนรู้ที่มีความซับซ้อนมากยิ่งขึ้น ซึ่งต้องอาศัยจินตนาการและความคิดสติปัญญามากกว่าเดิม
6. การเรียนรู้เกิดได้จากการที่สร้างหรือสามารถจัดประเภทของสิ่งต่าง ๆ ได้อย่างเหมาะสม
7. การเรียนรู้ที่ได้ผลดีที่สุด คือ ผู้เรียนจะต้องมีความสนใจและต้องการที่จะเรียนรู้ด้วยตนเอง (discovery learning)

จากทฤษฎีการเรียนรู้พุทธิปัญญานิยม สรุปได้ว่า จะต้องจัดโครงสร้างของความรู้ การจัดหลักสูตรและการเรียนการสอนให้เหมาะสมกับความพร้อมของผู้เรียน การคิดแบบหยั่งรู้ สร้างแรงจูงใจภายในของผู้เรียน สร้างพัฒนาการทางสติปัญญาของมนุษย์ โดยจำแนกได้ 3 ชั้น ได้แก่ ชั้นการเรียนรู้จากการกระทำ ชั้นการเรียนรู้จากความคิด และชั้นการเรียนรู้สัญลักษณ์และนามธรรม ต่อมาเป็นการเรียนรู้ที่เกิดได้จากการที่สร้างหรือสามารถจัดประเภทของสิ่งต่าง ๆ ได้อย่างเหมาะสม อย่างไรก็ตาม สิ่งที่สำคัญที่สุด คือ ผู้เรียนจะต้องมีความสนใจและต้องการที่จะเรียนรู้ด้วยตนเอง

ทฤษฎีที่ 5 ทฤษฎีการเรียนรู้พฤติกรรมนิยม โดยทฤษฎีการเรียนรู้พฤติกรรมนิยม (Goldie, 2016) มีหลักการดังต่อไปนี้

1. พฤติกรรมทุกอย่างเกิดขึ้นล้วนเป็นการเรียนรู้ของแต่ละบุคคล โดยอาจจะเกิดจากการสังเกต หรือปฏิบัติ หรือลงมือทำ

2. พฤติกรรมของบุคคลแต่ละชนิด คือ รูปแบบการเรียนรู้ที่แตกต่างกันออกไปตามความสนใจของบุคคลนั้น ๆ

3. แรงเสริม (Reinforcement) คือ เป็นสิ่งที่คอยสนับสนุนให้เกิดพฤติกรรมการเรียนรู้ในรูปแบบต่าง ๆ โดยนักจิตวิทยาได้จำแนกพฤติกรรมของมนุษย์ออกเป็น 2 ประเภท คือ

3.1 พฤติกรรมเรสปอนเดนซ์ (Respondent Behavior) กล่าวคือ พฤติกรรมที่เกิดขึ้นจากการมีสิ่งเร้าเข้ามาบังจจัยที่ทำให้เกิดพฤติกรรมดังกล่าว ซึ่งสามารถอธิบายได้จาก ทฤษฎีการเรียนรู้การวางเงื่อนไขแบบคลาสสิก (Classical Conditioning Theory)

3.2 พฤติกรรมโอเปอเรนต์ (Operant Behavior) กล่าวคือ พฤติกรรมที่เกิดขึ้นโดยปราศจากสิ่งเร้า โดยพฤติกรรมที่แสดงออกมา จะมีผลมาจากสิ่งแวดล้อมของบุคคลนั้น ๆ โดยทฤษฎีการเรียนรู้ที่ใช้อธิบาย Operant Behavior เรียกว่า ทฤษฎีการเรียนรู้การวางเงื่อนไขแบบการกระทำ (Operant Conditioning Theory) ซึ่งทฤษฎีนี้เน้นว่าต้องการให้ Operant Behavior คงอยู่ตลอดไป

โดยมีพฤติกรรมของมนุษย์ออกเป็น 2 ประเภท จึงมีทฤษฎีการเรียนรู้ 2 รูปแบบด้วยกัน ดังนี้

1. ทฤษฎีการเรียนรู้การวางเงื่อนไขแบบคลาสสิก (Classical Conditioning Theory) จะมีทฤษฎีการเรียนรู้ ดังต่อไปนี้

1.1 พฤติกรรมของมนุษย์ทุกคน ล้วนเกิดจากการวางเงื่อนไขที่ตอบสนองต่อความต้องการทางธรรมชาติของมนุษย์

1.2. พฤติกรรมของมนุษย์ สามารถเกิดขึ้นได้จากสิ่งเร้ารอบ ๆ ตัวที่เชื่อมโยงกับสิ่งเร้าตามธรรมชาติ

1.3 พฤติกรรมของมนุษย์ เมื่อเกิดขึ้นจากสิ่งเร้าที่เชื่อมโยงกับสิ่งเร้าตามธรรมชาติ จะมีอัตราน้อยลงเรื่อย ๆ และหมดความต้องการลง เมื่อไม่ได้รับการตอบสนองตามธรรมชาติ

1.4 พฤติกรรมของมนุษย์ต่อสิ่งเร้าที่เชื่อมโยงกับสิ่งเร้าตามธรรมชาติจะน้อยลงและหมดไปเมื่อไม่ได้รับการตอบสนองตามธรรมชาติ และอาจจะกลับมาได้อีกโดยไม่ต้องใช้สิ่งเร้าตามธรรมชาติ

1.5 มนุษย์มีความสามารถในการจำแนกลักษณะของสิ่งเร้าที่เกิดขึ้นได้แตกต่างกัน และเลือกตอบสนองได้ถูกต้อง

2. ทฤษฎีการเรียนรู้แบบการวางเงื่อนไขแบบโอเปอเรนท์ (Operant Conditioning Theory) ดังนี้

2.1 การกระทำใด ๆ ก็ตาม เมื่อได้รับการสนับสนุนหรือเสริมแรง มนุษย์ก็จะมีพฤติกรรมเพื่อตอบสนอง แต่เมื่อการสนับสนุนหรือเสริมแรงลดน้อยลง มนุษย์ก็จะมีความต้องการที่จะกระทำลดน้อยลงหรือไม่กระทำเลยในที่สุด

2.2 การเสริมแรงที่ไม่คงที่ หรือมีการเปลี่ยนแปลง จะทำให้มนุษย์มีความต้องการที่จะตอบสนองความต้องการได้คงทนกว่า ทำการเสริมแรงที่ตายตัว

2.3 การลงโทษทำให้เรียนรู้ได้เร็วและลืมเร็ว เช่นเดียวกัน

2.4 การให้แรงเสริมหรือให้รางวัลแก่ผู้เรียน หลังจากกระทำตามเงื่อนไขได้สำเร็จ จะทำให้ผู้เรียนเกิดการปลูกฝังนิสัยที่ต้องการที่จะเรียนรู้เพิ่มมากขึ้นได้

จากทฤษฎีการเรียนรู้พฤติกรรมนิยม สรุปได้ว่า พฤติกรรมทุกอย่างเกิดขึ้นล้วนเป็นการเรียนรู้ของแต่ละบุคคล โดยอาจจะเกิดจากการสังเกต หรือปฏิบัติ หรือลงมือทำ โดยพฤติกรรมของบุคคลแต่ละชนิดคือ รูปแบบการเรียนรู้ที่แตกต่างกันออกไปตามความสนใจของบุคคลนั้น ๆ และแรงเสริมหรือแรงจูงใจ (Reinforcement) คือ เป็นสิ่งที่คอยสนับสนุนให้เกิดพฤติกรรมการเรียนรู้ในรูปแบบต่าง ๆ ดังสาระสำคัญของแต่ละทฤษฎีต่อไปนี้

ตารางที่ 2.1 สรุปสาระสำคัญของทฤษฎีการเรียนรู้

ทฤษฎีของ Davey	ทฤษฎีของการเย์	ทฤษฎีคอนสตรัคติวิสต์ (Constructivist Theory)	ทฤษฎีของ Talor	ทฤษฎี Mednick	ทฤษฎี Goldie
<ol style="list-style-type: none"> 1. การจูงใจ 2. การรับรู้ตามเป้าหมายที่ตั้งไว้ 3. การปรับปรุงแต่สิ่งทีรับรู้ไว้ 4. เป็นความทรงจำ 5. ความสามารถในการจำ 6. ความสามารถในการระลึกถึงสิ่งที่ได้เรียนรู้ไปแล้ว 7. การนำไปประยุกต์ใช้กับสิ่งที่เรียนรู้ไปแล้ว 8. การแสดงออกพฤติกรรมที่เรียนรู้ 9. การแสดงผลการเรียนรู้กลับไปยังผู้เรียน 	<ol style="list-style-type: none"> 1. ผู้เรียน 2. สิ่งเร้าที่มีความสนใจ 3. แสดงวัตถุประสงค์ผู้เรียนทราบ 4. กระตุ้นความจำผู้เรียน 5. เสนอเนื้อหา 6. การยกตัวอย่าง 7. การฝึกปฏิบัติเพื่อให้เกิดทักษะ 8. การให้คำแนะนำเพิ่มเติม 9. การสอบ 10. การนำไปใช้กับงาน 	<ol style="list-style-type: none"> 1. การเรียนรู้เป็นกระบวนการลงมือทำ 2. ความรู้ต่าง ๆ จะถูกสร้างขึ้นด้วยผู้เรียนเอง 3. ความรู้ของบุคคล 4. นักเรียนเป็นผู้สร้างความรู้ด้วยตัวเอง 5. ครูมีหน้าที่จัดการให้นักเรียนได้รับความรู้ใหม่ ๆ 	<ol style="list-style-type: none"> 1. ควรวิเคราะห์การเรียนรู้ออกเป็นรายบุคคล 2. การเรียนเป็นรายบุคคล 3. การใช้แรงเสริม 	<ol style="list-style-type: none"> 1. จัดโครงสร้างความรู้และการสอน 2. จัดหลักการการเรียนรู้ 3. การคิดแบบหยั่งรู้ 4. แรงจูงใจภายในของผู้เรียน 5. ทฤษฎีพัฒนาการทางสติปัญญาของมนุษย์ 6. การเรียนรู้เกิดได้จากการสร้างการเรียนรู้ที่ได้ผลที่สุดเกิดจากการที่ผู้เรียนสนใจ 	<ol style="list-style-type: none"> 1. พฤติกรรมที่เกิดขึ้นล้วนเป็นการเรียนรู้ของแต่ละบุคคล 2. รูปแบบการเรียนรู้แตกต่างกันออกไปตามความสนใจ 3. แรงเสริม

จากแนวความคิดของผู้รู้ที่มีต่อทฤษฎีการเรียนรู้ พบว่ามีความคล้ายคลึงกัน อย่างไรก็ตาม ผู้วิจัยสามารถนำมาสรุปใจความสำคัญได้ดังต่อไปนี้

ทฤษฎีการเรียนรู้ ประกอบด้วยด้วย การตั้งใจ การรับรู้ตามเป้าหมายที่ตั้งไว้ การปรุงแต่ง สิ่งที่ได้รับไว้เป็นความทรงจำ ความสามารถในการจำ ความสามารถในการระลึกถึงสิ่งที่ได้เรียนรู้ไปแล้ว การนำไปประยุกต์ใช้กับสิ่งที่เรียนรู้ไปแล้ว การแสดงออกพฤติกรรมที่เรียนรู้ การแสดงผลการเรียนรู้ กลับไปยังผู้เรียน และการนำไปใช้งาน

2.2 ทฤษฎีการสอน

การศึกษาเกี่ยวกับทฤษฎีการเรียนรู้ พบว่า มีนักคิด นักวิชาการ ได้อธิบายไว้ดังนี้

ทฤษฎีที่ 1 ทฤษฎีการสร้างความรู้ด้วยตนเองในการเรียนการสอน (Duffy and Jonassen, 1991)

การนำทฤษฎีการสร้างความรู้ไปใช้ในการเรียนการสอน สามารถทำได้หลายประการ ดังนี้

1. ตามทฤษฎีการสร้างความรู้ หมายถึง ผู้สอนจะต้องให้ผู้เรียนได้ลงมือปฏิบัติ ลงมือทำ เพื่อให้ผู้เรียนเกิดความรู้ ความเข้าใจอย่างแท้จริง
2. เป้าหมายของการสอนแบบสร้างความรู้ด้วยตนเอง จะไม่เน้นให้ผู้สอนนำความรู้ ความเข้าใจมาให้ แต่จะเน้นให้ผู้เรียนได้ศึกษาหาความรู้ด้วยตนเอง โดยการลงมือทำ หรือปฏิบัติจริง
3. การเรียนการสอนแบบเน้นให้ผู้เรียนสร้างความรู้ด้วยตนเอง ผู้เรียนจะต้องเป็นผู้จัดกระทำกับข้อมูลหรือประสบการณ์ต่าง ๆ หรือปัญหาที่เกิดขึ้นด้วยตนเอง โดยไม่จำเป็นต้องให้ผู้เรียนได้สถานที่จริง แต่อาจจัดเป็นกิจกรรมที่เรียกว่า “physical knowledge activities” ซึ่งเป็นกิจกรรมที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนมีปฏิสัมพันธ์กับสื่อ วัสดุอุปกรณ์สิ่งของหรือข้อมูลต่าง ๆ ที่เป็นของจริงและมีความสอดคล้องกับความสนใจของผู้เรียน โดยผู้เรียนสามารถจัดกระทำ ศึกษา สืบค้น วิเคราะห์ ทดลอง ลองผิดลองถูกกับสิ่งนั้น ๆ จนเกิดเป็นความรู้ความเข้าใจขึ้น
4. การจัดการเรียนการสอนครูในรูปแบบที่ผู้เรียนสร้างความรู้ด้วยตนเอง ครูผู้สอนจะต้องเน้นให้นักเรียนเกิดปฏิสัมพันธ์ทางสังคม การร่วมมือ และการแลกเปลี่ยนความรู้ ความคิด และประสบการณ์ระหว่างผู้เรียนกับผู้เรียนและบุคคลอื่น ๆ จะช่วยให้การเรียนรู้ของผู้เรียนกว้างขึ้น ชับซ้อนขึ้น และหลากหลายขึ้น
5. การเรียนการสอนด้วยตนเอง ผู้เรียนจะต้องมีความรับผิดชอบต่อตนเอง ไม่ว่าจะเป็นการควบคุมตนเอง การออกกฎเกณฑ์ในการบังคับตนเอง และการแก้ไขปัญหาด้วยตนเอง

6. การเรียนการสอนแบบสร้างความรู้ ด้วยตนเองครูผู้สอนจะมีหน้าที่และบทบาทที่แตกต่างไปจากครูหรือผู้สอนไปจากเดิมที่จะต้องเป็นผู้ที่แสวงหาความรู้มานำเสนอให้กับนักเรียน แต่กับการเรียนรู้ด้วยตนเองนั้น ครูผู้สอนเป็นเพียงผู้ที่ควบคุมและส่งเสริม สร้างสภาพแวดล้อมให้กับนักเรียน เพื่อให้ นักเรียนเกิดการเรียนรู้อย่างมีประสิทธิภาพ

7. การประเมินผลการเรียนการสอน เนื่องจากการเรียนรู้ตามทฤษฎีการสร้างความรู้ด้วยตนเองนี้ ขึ้นกับความสนใจและการสร้างความหมายที่แตกต่างกันของบุคคล ผลการเรียนรู้ที่เกิดขึ้นจึงมีลักษณะหลากหลาย ดังนั้นการประเมินผลจึงจำเป็นต้องมีลักษณะเป็น “goal free evaluation” ซึ่งก็หมายถึงการประเมินตามจุดมุ่งหมายในลักษณะที่ยืดหยุ่นกันไปในแต่ละบุคคล หรืออาจใช้วิธีการที่เรียกว่า “socially negotiated goal” และการประเมินควรใช้วิธีการหลากหลาย ซึ่งอาจเป็นการประเมินจากเพื่อน แฟ้มผลงาน รวมทั้งการประเมินตนเองด้วยนอกจากนั้นการวัดผลจำเป็นต้องอาศัยบริบทจริงที่มีความซับซ้อนเช่นเดียวกับการจัดการเรียนการสอนที่ต้องอาศัยบริบท กิจกรรม และงานที่เป็นจริงการวัดผลจะต้องใช้กิจกรรมหรืองานในบริบทจริงด้วย ซึ่งในกรณีนี้จำเป็นต้องจำลองของจริงมาก็สามารถทำได้แต่เกณฑ์ที่ใช้ควรเป็นเกณฑ์ที่ใช้ในโลกของความจริง (real world criteria) ด้วย

จากทฤษฎีการสร้างความรู้ด้วยตนเองในการเรียนการสอน สรุปได้ว่า สามารถทำได้ 7 รูปแบบ คือ ทำตามทฤษฎีการสร้างความรู้ ตั้งเป้าหมายของการสอนแบบสร้างความรู้ด้วยตนเอง การเรียนการสอนแบบเน้นให้ผู้เรียนสร้างความรู้ด้วยตนเอง การจัดการเรียนการสอนครูในรูปแบบที่ผู้เรียนสร้างความรู้ด้วยตนเอง การเรียนการสอนด้วยตนเอง ผู้เรียนจะต้องมีความรับผิดชอบต่อตนเอง การเรียนการสอนแบบสร้างความรู้ และการประเมินผลการเรียนการสอน

ทฤษฎีที่ 2 ทฤษฎีเกสตัลต์ประยุกต์ไปใช้ในการเรียนการสอนได้ ดังนี้ (ทิศนา แชมมณี, 2555)

1. ในการสอนควรเสนอภาพรวมให้ผู้เรียนเห็นก่อนเสนอภาพย่อย
2. การจัดระเบียบสิ่งเร้าที่ต้องการให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ได้ดี ควรจัดสิ่งๆที่เหมือนกันหรือคล้ายคลึงกันไว้เป็นกลุ่มเดียวกัน
3. ในการสอน ครูไม่จำเป็นต้องเสียเวลาเสนอเนื้อหาทั้งหมดที่สมบูรณ์ ครูสามารถเสนอเนื้อหาแต่เพียงบางส่วนได้
4. การเสนอบทเรียนหรือเนื้อหาควรจัดให้มีความต่อเนื่องกันจะช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ได้ดีและเร็ว
5. ควรส่งเสริมให้ผู้เรียนมีประสบการณ์ที่หลากหลาย กว้างขวางเพื่อให้ผู้เรียนสามารถนำประสบการณ์เหล่านั้นไปใช้ในการแก้ปัญหาแบบหยั่งเห็นได้
6. ในการแก้ปัญหา ควรให้ผู้เรียนได้ฝึกมองปัญหาทุกแง่มุม ใช้ความคิดอย่างมีเหตุผลในการแก้ปัญหา ไม่มองปัญหาโดยมีอคติ

จากทฤษฎีเกสตัลต์ประยุกต์ไปใช้ในการเรียนการสอนได้ สรุปได้ว่า การสอนควรเสนอภาพรวมให้ผู้เรียนเห็นก่อนเสนอภาพย่อย ต่อมาจัดระเบียบสิ่งเร้าที่ต้องการให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ ในการสอน ครูสามารถเสนอเนื้อหาแต่เพียงบางส่วนที่สำคัญ ๆ ให้นักเรียนได้ โดยไม่ต้องสอนเนื้อหาทั้งหมด เสนอบทเรียนหรือเนื้อหาอย่าง ส่งเสริมให้ผู้เรียนมีประสบการณ์ที่หลากหลาย ในการแก้ปัญหา ควรให้ผู้เรียนได้ฝึกมองปัญหาทุกแง่มุม ใช้ความคิดอย่างมีเหตุผลในการแก้ปัญหา ไม่มองปัญหาโดยมีอคติ

ทฤษฎีที่ 3 ทฤษฎีในกลุ่มพุทธิปัญญานิยม การนำไปประยุกต์ใช้ในการเรียนการสอน (Mednick, 2017) ดังต่อไปนี้

1. กระบวนการค้นพบการเรียนรู้ด้วยตนเอง เป็นกระบวนการเรียนรู้ที่ดีที่สุด และมีความหมายต่อผู้เรียนมากกว่าการเรียนรู้รูปแบบอื่น ๆ
2. การวิเคราะห์และจัดโครงสร้างเนื้อหาสาระการเรียนรู้ให้เหมาะสม เป็นสิ่งจำเป็นที่ต้องทำก่อนการสอน
3. การจัดหลักสูตรแบบเกลียว (Spiral Curriculum) คือ ทารจัดเนื้อหาที่จะสอนให้เข้ากับทุกเพศทุกวัย เพื่อให้นักเรียนทุกเพศทุกวัยสามารถทำความเข้าใจในเนื้อหาที่ผู้ถ่ายทอดจะให้ได้ และเรียนรู้
4. ในการเรียนการสอน ผู้สอนหรือครูควรส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ใช้คิดของผู้เรียนอย่างอิสระ เพื่อส่งเสริมให้ผู้เรียนมีความคิดสร้างสรรค์
5. การสร้างแรงจูงใจภายในให้เกิดขึ้นกับผู้เรียน เป็นสิ่งจำเป็นอย่างมากในการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ให้แก่ผู้เรียน
6. การจัดกระบวนการเรียนรู้ให้เหมาะสมกับช่วงวัยหรือสติปัญญาของผู้เรียนจะช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ได้ดี มีและประสิทธิภาพสูงสุด
7. การสอนความคิดรวบยอดให้แก่ผู้เรียนเป็นสิ่งจำเป็น
8. การจัดประสบการณ์ให้ผู้เรียนได้ค้นพบการเรียนรู้ด้วยตนเองสามารถช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ได้ดีกว่าการที่ผู้สอนหรือครูพยายามนำเนื้อหาความรู้มาให้

จากทฤษฎีในกลุ่มพุทธิปัญญานิยม สรุปได้ว่า มีรูปแบบการสอน คือ สร้างการเรียนรู้ด้วยตนเอง วิเคราะห์และจัดโครงสร้างเนื้อหาสาระการเรียนรู้ให้เหมาะสม จัดหลักสูตรแบบเกลียวในการเรียนการสอน อีกทั้งผู้สอนหรือครูควรส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ใช้คิด สร้างแรงจูงใจภายในให้เกิดขึ้นกับผู้เรียน จัดกระบวนการเรียนรู้ให้เหมาะสมกับช่วงวัยหรือสติปัญญา สอนความคิดรวบยอดและจัดประสบการณ์ให้ผู้เรียนได้ค้นพบการเรียนรู้ด้วยตนเอง

ทฤษฎีที่ 4 ทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคมเชิงพุทธิปัญญา การประยุกต์ในด้านการเรียนการสอน (Taylor, 2017) ดังต่อไปนี้

1. ตั้งเป้าหมายที่ต้องการจะให้นักเรียนมีพฤติกรรมอย่างไรให้ชัดเจน
2. ผู้สอนจะต้องยกตัวอย่างให้ผู้เรียนเห็นภาพชัด ๆ
3. ผู้สอนจะต้องอธิบายเนื้อหาควบคู่ไปกับการยกตัวอย่างแต่ละครั้ง ให้นักเรียน
4. ให้คำปรึกษา และชี้แนะแนวทางการเรียนรู้โดยการสังเกตนักเรียน แต่ละบุคคลให้สนใจ

ในเรื่องเรียน

5. เปิดโอกาสให้นักเรียน แสดงพฤติกรรมเรียนแบบตามตัวแบบที่เหมาะสม เพื่อพิจารณา และประเมินพฤติกรรมของนักเรียน และประเมินการสอนของครูผู้สอนด้วย ว่าประสบความสำเร็จหรือไม่อย่างไร

6. ให้การสนับสนุนหรือแรงเสริมแก่นักเรียนผู้ที่สามารถเลียนแบบได้ถูกต้อง เพื่อให้เป็นแรงบันดาลใจแก่นักเรียนคนอื่น ๆ ต่อไป

จากทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคมเชิงพุทธิปัญญา สรุปได้ว่า ขั้นตอน คือ ตั้งเป้าหมายที่ต้องการจะให้นักเรียนมีพฤติกรรมอย่างไรให้ชัดเจน ผู้สอนจะต้องยกตัวอย่างให้ผู้เรียนเห็นภาพ ผู้สอนจะต้องอธิบายเนื้อหาควบคู่ไปกับการยกตัวอย่าง บวกกับให้คำปรึกษา และชี้แนะแนวทางการเรียนรู้ เปิดโอกาสให้นักเรียน แสดงพฤติกรรมเรียนแบบตามตัวแบบที่เหมาะสม และให้การสนับสนุนหรือแรงเสริมแก่นักเรียนผู้ที่สามารถเลียนแบบได้ถูกต้อง เพื่อให้เป็นแรงบันดาลใจแก่นักเรียนคนอื่น

ทฤษฎีที่ 5 ทฤษฎีในกลุ่มพฤติกรรมนิยม การประยุกต์ใช้ในด้านการเรียนการสอน (Goldie, 2016)

1. ผู้สอนจะต้องประเมินอารมณ์ของผู้เรียนให้ขาด เพื่อที่จะได้รับมือ และปรับวิธีการตอบสนอง ผ่านการสอนหรือถ่ายทอดความรู้ให้เหมาะสมกับบุคคลนั้น เนื่องจากแต่ละบุคคลมีสภาพอารมณ์ที่แตกต่างกัน
2. ผู้สอนจะต้องวางเงื่อนไข เพื่อสร้างสภาวะด้านอารมณ์ให้กับผู้เรียนด้วย เนื่องจากผู้สอนสามารถที่จะสร้างสภาพแวดล้อมให้ดีหรือไม่ดีขึ้นก็ได้ ซึ่งสิ่งเหล่านี้มีผลต่อการรับรู้ของผู้เรียนโดยตรง
3. ผู้สอนจะต้องเปลี่ยนหรือการลบพฤติกรรมที่วางเงื่อนไข โดยการไม่ลงโทษผู้เรียน เพื่อให้ผู้เรียนมีประสิทธิภาพในการเรียนสูงขึ้น
4. ผู้สอนควรสอนให้ผู้เรียนรู้จักกับการจัดการกับคำศัพท์ ในเป็นหมวดหมู่ เพื่อการเรียนรู้ที่ง่ายต่อการจดจำและทำความเข้าใจของผู้เรียนด้วย

จากทฤษฎีในกลุ่มพฤติกรรมนิยม สรุปได้ว่า ผู้สอนจะต้องประเมินอารมณ์ของผู้เรียนให้ขาด เพื่อที่จะได้รับมือ และปรับวิธีการ ผู้สอนจะต้องวางเงื่อนไข เพื่อสร้างสภาวะด้านอารมณ์ให้กับผู้เรียน ผู้สอนจะต้องเปลี่ยนหรือการลบพฤติกรรมที่วางเงื่อนไข โดยการไม่ลงโทษผู้เรียน และผู้สอนควรสอนให้ผู้เรียนรู้จักกับการจัดการกับคำศัพท์ ในเป็นหมวดหมู่ เพื่อการเรียนรู้ที่ง่ายต่อการจดจำและทำความเข้าใจ ผู้วิจัยขอสรุปสาระสำคัญของแต่ละทฤษฎี ดังนี้

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

ตารางที่ 2.2 สรุปสาระสำคัญของทฤษฎีการสอน

ทฤษฎีการสอน ของ	ทิตินา แซมเมณี (2012)	Medhick (2017)	Talor (2017)	Goldie (2017)
Duffy and Jonassen (1991)	<ol style="list-style-type: none"> 1. เสนอภาพรวมให้ผู้เรียนเห็นก่อน 2. จัดระเบียบสิ่งเร้าที่ก่อให้เกิดการเรียนรู้ 3. ครูไม่จำเป็นต้องเสนอเนื้อหาทั้งหมด 4. จัดบทเรียนให้มีความต่อเนื่องกัน 5. ส่งเสริมให้ผู้เรียนมีประสบการณ์หลากหลาย <p>ฝึกให้ผู้เรียนแก้ปัญหา</p>	<ol style="list-style-type: none"> 1. ผู้เรียนพัฒนาการเรียนรู้ด้วยตนเอง 2. ครูต้องวิเคราะห์และจัดโครงสร้างเนื้อหาการสอนให้เหมาะสม 3. จัดหลักสูตรให้เข้ากับทุกเพศทุกวัย 4. ผู้สอนต้องส่งเสริมให้ผู้เรียนได้คิดอย่างอิสระ 5. สร้างแรงจูงใจให้ผู้เรียน 6. สอนความคิดรวบยอดให้ผู้เรียน <p>จัดประสบการณ์ให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ด้วยตนเอง</p>	<ol style="list-style-type: none"> 1. ตั้งเป้าหมายที่ต้องการจะให้นักเรียนมีพฤติกรรมอย่างไร 2. ผู้สอนต้องอธิบายให้ผู้เรียนเห็นภาพชัด ๆ 3. อธิบายเนื้อหาควบคู่กับการยกตัวอย่าง 4. ให้คำปรึกษาและชี้แนะ 5. เปิดโอกาสให้นักเรียน <p>แสดงพฤติกรรมที่เหมาะสมให้แรงสนับสนุนแก่นักเรียน</p>	<ol style="list-style-type: none"> 1. ผู้สอนต้องประเมินผู้เรียนให้ขาด 2. ผู้สอนต้องวางเงื่อนไขเพื่อสร้างสภาวะอารมณ์ให้ผู้เรียน 3. ผู้สอนต้องลบบทกิจกรรมวางเงื่อนไข โดยการไม่ลงโทษผู้เรียน <p>ผู้สอนควรสอนให้ผู้เรียนรู้จักการจัดการกับคำศัพท์เพื่อการเรียนรู้ที่ง่ายต่อการจำ</p>
<ol style="list-style-type: none"> 1. ผู้สอนให้ผู้เรียนได้ลงปฏิบัติ 2. เน้นให้ผู้เรียนสร้างความรู้ด้วยตนเอง 3. ครูเน้นให้เกิดปฏิสัมพันธ์ทางสังคม 4. ควบคุมและส่งเสริมสภาพแวดล้อม <p>ประเมินผลการเรียนการสอน</p>				

จากแนวความคิดของผู้รู้ที่มีทฤษฎีการสอน พบว่ามีความคล้ายคลึงกัน อย่างไรก็ตาม ผู้วิจัยสามารถนำมาสรุปใจความสำคัญได้ดังต่อไปนี้

ทฤษฎีการสอน ผู้สอนได้ให้ผู้เรียนได้ลงมือปฏิบัติ โดยเน้นให้ผู้เรียนสร้างความรู้ด้วยตนเองและ เน้นให้เกิดปฏิสัมพันธ์ทางสังคม ควบคุมและส่งเสริมสภาพแวดล้อม เสนอภาพรวมให้ผู้เรียนเห็นก่อน ครูไม่จำเป็นต้องเสนอเนื้อหาทั้งหมดแต่จะต้องส่งเสริมให้ผู้เรียนมีประสบการณ์หลากหลาย ฝึกให้ผู้เรียนแก้ปัญหา ครูต้องวิเคราะห์และจัดโครงสร้างเนื้อหาการสอนให้เหมาะสม อธิบายเนื้อหา ควบคุมกับการยกตัวอย่างและเปิดโอกาสให้นักเรียนแสดงพฤติกรรมที่เหมาะสม โดยให้แรงสนับสนุน แก่นักเรียน นอกจากนี้ผู้สอนต้องวางเงื่อนไขเพื่อสร้างสภาวะอารมณ์ให้ผู้เรียนอีกด้วย

2.3 แนวทางและนโยบายการพัฒนาครูผู้สอนภาษาต่างประเทศ

กฤษทิกา พิศรชานนท์ (2557) กล่าวถึง กระทรวงศึกษาธิการได้สนับสนุนให้มีการปฏิรูปการเรียนการสอน ภาษาอังกฤษและภาษาจีนระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน ซึ่งมีการดำเนินการคืบหน้าไปมาก แต่จะต้อง มีการปรับปรุง เปลี่ยนแปลงการจัดการเรียนการสอนให้ผู้เรียนสามารถใช้สื่อสารได้มากขึ้น โดยปฏิรูป ทุกด้านให้เชื่อมโยงกัน ทั้งเรื่องหลักสูตร การเรียนการสอน การทดสอบวัดผลและประเมินผล เพื่อให้ได้ผลสัมฤทธิ์ที่ดี ให้ผู้เรียนสามารถคิดวิเคราะห์ เรียนวิชาหลัก เช่น คณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ และภาษาต่างประเทศได้ดี ซึ่งการปฏิรูปหลักสูตรในขณะนี้ สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ได้ส่งเสริมให้มีการใช้การทดสอบกลาง และใช้การทดสอบระดับนานาชาติมากขึ้น การทดสอบจะต้อง สอดคล้องกับหลักสูตรและเน้นการสื่อสารด้วย

สำหรับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทยมีการพัฒนาไปมาก แต่ก็ยังไม่มีวิชาสนทนา และการสอนที่เน้นไวยากรณ์ แม้ว่าสถานศึกษาบางแห่งจะมีการสอนวิชาสนทนา แต่ก็ไม่มีผล เพราะ มีจำนวนนักเรียนต่อห้องมากเกินไป การสอนภาษาต่างประเทศที่ไม่เน้นการฟังและพูดถือเป็นวิธีการ สอนที่ผิดจากกระบวนการและระบบการเรียนภาษาของมนุษย์ โดยเฉพาะการเน้นไวยากรณ์ การวิเคราะห์และการจับกฎเกณฑ์ภาษา ที่นับได้ว่าเป็นการทำลายความสามารถในการเรียนภาษา ทั้งนี้การเรียนภาษาต่างประเทศ จะต้องสอดคล้องกับการเรียนภาษาของมนุษย์ คือ เรียนการฟังและ พูดก่อนเป็นอันดับแรก เพื่อให้ใช้ในการสื่อสาร และเกิดการเรียนรู้ได้เป็นอย่างดี ต้องมีการจัดทำ หลักสูตรให้ชัดเจน นำสื่อการเรียนการสอนมาใช้ให้เป็นประโยชน์ เช่น คอมพิวเตอร์ แท็บเล็ต เป็นต้น หัวใจสำคัญของการเรียนภาษาต่างประเทศให้ได้ผล จะต้องเรียนเข้มข้น เรียนตามกระบวนการฟัง พูด อ่าน เขียน ตามลำดับ และต้องมีวิชาสนทนา ซึ่งกำหนดจำนวนผู้เรียนต่อห้องไม่เกิน 20 คน

พืระ รัตนวิจิตร (2561) กล่าวว่า ตามที่กระทรวงศึกษาธิการมีนโยบายพัฒนาการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศที่ 2 ตามนโยบายปฏิรูปการศึกษาในทศวรรษที่ 2 เพื่อเพิ่มคุณภาพผู้เรียนให้มีความรู้ความสามารถในการใช้ภาษาต่างประเทศที่สำคัญในการสื่อสาร การศึกษาต่อ การเข้าถึงองค์ความรู้ และการประกอบอาชีพ อันจะส่งผลต่อการเพิ่มขีดความสามารถของคนไทยและอนาคตของประเทศในกิจการระหว่างประเทศ กระทรวงศึกษาธิการได้ประชุมหารือกับหน่วยงานต่าง ๆ รวมทั้งสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน (สพฐ.) เพื่อหาแนวทางส่งเสริม สนับสนุนการพัฒนาการเรียนการสอนภาษาเกาหลี เนื่องจากสาธารณรัฐเกาหลีมีการเปลี่ยนแปลงและพัฒนาอย่างรวดเร็วทั้งด้านการศึกษา เทคโนโลยี เศรษฐกิจ และศิลปวัฒนธรรม สพฐ. โดยสำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา จึงได้เริ่มดำเนินการโครงการส่งเสริมการเรียนการสอนภาษาเกาหลีตั้งแต่ปลายปี 2553 ภายใต้ความร่วมมือกับรัฐบาลสาธารณรัฐเกาหลี

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ได้ดำเนินงานพัฒนาและส่งเสริมการเรียนการสอนภาษาเกาหลีในด้านต่าง ๆ ได้แก่ การพัฒนาระบบบริหารจัดการ การพัฒนาการเรียนการสอน การส่งเสริมและสนับสนุนทางวิชาการ และการส่งเสริมความเข้าใจอันดีทางภาษาและวัฒนธรรมเกาหลี โดยกำหนดแผนพัฒนาส่งเสริมการเรียนการสอนภาษาเกาหลี และดำเนินงานตามแผนที่กำหนด ภายใต้ความร่วมมือและการสนับสนุนจากรัฐบาลสาธารณรัฐเกาหลี โดยศูนย์การศึกษาเกาหลีประจำประเทศไทย (Korean Education Center in Thailand) โดยปัจจุบัน มีจำนวนโรงเรียนที่เปิดสอนภาษาเกาหลี 133 โรงเรียน เป็นครูชาวไทย 160 คน และครูชาวเกาหลี 45 คน รวมทั้งสิ้น 205 คน จัดการเรียนการสอนให้แก่แก่นักเรียน จำนวน 40,583 คน

สำหรับการดำเนินงานภายใต้แผนพัฒนาส่งเสริมการเรียนการสอนภาษาเกาหลีของ สพฐ. เพื่อพัฒนาผู้เรียนให้มีความรู้ความสามารถทางภาษาเกาหลีในการสื่อสาร การศึกษาต่อ รวมถึงการเข้าถึงองค์ความรู้และประกอบอาชีพนั้น การดำเนินงานดังกล่าวได้รับการสนับสนุนจากรัฐบาลสาธารณรัฐเกาหลี จัดครูชาวเกาหลีมาสอนในโรงเรียนสังกัด สพฐ. ตั้งแต่ปี 2554 เป็นต้นมา สำหรับปีการศึกษา 2562 ศูนย์การศึกษาเกาหลีได้แจ้งผลการคัดเลือกและส่งครูชาวเกาหลีมาสอนภาษาเกาหลีในโรงเรียนสังกัด สพฐ. จำนวนทั้งสิ้น 45 คน จาก 69 คน ตามที่ สพฐ. ได้แจ้งความจำนงขอรับครูชาวเกาหลี ดังนั้น เพื่อสร้างความพร้อมและความมั่นใจในการจัดการเรียนการสอนของครูชาวเกาหลีให้เกิดประสิทธิภาพตามเป้าหมาย สพฐ. จึงได้จัดประชุมปฐมนิเทศและส่งมอบครูชาวเกาหลี เพื่อให้ครูชาวเกาหลีมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับภาษาไทยสำหรับใช้ในการสื่อสารเบื้องต้น ได้เรียนรู้วัฒนธรรมและการใช้ชีวิตในประเทศไทย รวมทั้งเนื้อหาความรู้ทางวิชาการเกี่ยวกับหลักสูตรหนังสือเรียน และการจัดการเรียนการสอนภาษาเกาหลีในโรงเรียน

Nadler (1980, p. 23) ได้แบ่งกิจกรรมการพัฒนาบุคลากร ออกเป็น 3 ประเภท ดังนี้

1. การฝึกอบรม (Training) เป็นกิจกรรมที่จะก่อให้เกิดการเรียนรู้ ถูกออกแบบขึ้นเพื่อให้บุคลากรที่กำลังปฏิบัติงานอยู่ในปัจจุบันหรือกำลังจะได้รับมอบหมายให้ทำงานในอนาคตสามารถปฏิบัติงานได้ดีขึ้น เป้าหมายก็คือการยกระดับความรู้ ความสามารถ ทักษะ ของบุคลากร ในขณะที่นั้นให้สามารถปฏิบัติงานในตำแหน่งนั้น ๆ ได้ ผู้ที่ผ่านการฝึกอบรมไปแล้วสามารถนำความรู้ไปใช้ได้ทันที หรือมีพฤติกรรมในการทำงานเปลี่ยนแปลงไปตามความต้องการของหน่วยงาน

2. การศึกษาต่อ (Education) การศึกษาต่อเป็นกิจกรรมที่จัดขึ้นเพื่อเป็นการ เพิ่มพูนความรู้ ทักษะ ทักษะ ทศนคติ ตลอดจนเสริมสร้างความสามารถในการปรับตัวในทุก ๆ ด้านให้กับ บุคลากร โดยวิธีการลาศึกษาต่อทั้งแบบเต็มเวลา หรือใช้เวลาบางส่วน เพื่อเตรียมความพร้อมที่จะทำงานตามความต้องการของหน่วยงานในอนาคต

3. การพัฒนาตนเอง (Development) หมายถึง กิจกรรมการเรียนรู้ที่จัดขึ้น เพื่อให้บุคลากรได้เตรียมความพร้อมสำหรับการเปลี่ยนแปลงที่จะเกิดแก่หน่วยงานในอนาคต ไม่ได้มุ่งเน้นที่ตัวงาน แต่มุ่งเน้นให้เกิดการเปลี่ยนแปลงตามหน่วยงานที่ต้องการ

อาภรณ์ ภูวิทย์พันธุ์ (2550, น. 199-205) ได้ให้ความคิดเห็นเกี่ยวกับแนวทางที่เกี่ยวกับหลักการพัฒนาบุคลากร ดังนี้

1. การฝึกอบรมในขณะที่ทำงาน เป็นเทคนิควิธีการที่ช่วยให้ผู้เข้ารับการฝึกอบรมได้ เรียนรู้จากการปฏิบัติงานจริงในสภาพการณ์จริง เหมาะสำหรับการฝึกพนักงานในระดับปฏิบัติการ และพนักงานทั่วไป เน้นให้เกิดจุดเชื่อมโยงระหว่างหัวหน้าและลูกน้องในการปฏิบัติงานต่อไป ซึ่งวิธีนี้เหมาะสมสำหรับพนักงานเข้าใหม่ การเลื่อนตำแหน่ง การโอนย้ายงานและการอธิบายถึงงานใหม่ ๆ

2. การสอนงาน เป็นการกำหนดเป้าหมายหรือผลงานที่หัวหน้างานต้องการหรือ คาดหวังให้เกิดขึ้น (Result-Oriented) หัวหน้างานและลูกน้องจะต้องตกลงและยอมรับร่วมกัน (Collaborative) จะมุ่งเน้นไปที่ผลการปฏิบัติงานของลูกน้อง (Individual Performance) ในปัจจุบันและการพัฒนา ศักยภาพ (Potential) ของลูกน้องให้มีความก้าวหน้าในหน้าที่การงานและมี ตำแหน่งงานที่สูงขึ้นต่อไปในอนาคต เป็นกระบวนการที่ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงในทางที่ดีหรือ ทางบวก (Positive Change)

3. การให้คำปรึกษาแนะนำ การวิเคราะห์ วินิจฉัยสาเหตุที่แท้จริงของปัญหาที่เกิดขึ้นในการทำงานและกำหนดแนวทางหรือทางเลือกในการแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นนั้น รวมทั้งให้ข้อเสนอแนะถึงแนวทางเลือกที่เหมาะสม พบว่าวิธีการนี้เน้นไปที่ปัญหาที่เกิดขึ้นจริง โดยหัวหน้างาน จะต้องให้เวลาการรับฟังประเด็นปัญหาของผู้ใต้บังคับบัญชาด้วยความตั้งใจ

4. การหมุนเวียนงาน เป็นเทคนิควิธีการโยกย้ายบุคลากรจากส่วนงานหนึ่งออกไป ยังอีก ส่วนงานหนึ่ง โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อให้เกิดประสบการณ์แตกต่างไปจากเดิม เป็นการหมุนเวียนงาน ภายในระยะเวลาหนึ่ง ๆ ซึ่งจะช่วยเสริมสร้างความเข้าใจและความสัมพันธ์อันดีของ บุคคลในส่วนงานต่าง ๆ

5. การหากิจกรรม เป็นการกำหนดกิจกรรมต่าง ๆ ขึ้นมาเพื่อให้บุคลากรที่เป็นกลุ่มเป้าหมายที่ต้องการรับการพัฒนาได้ปฏิบัติจริงโดยการทำกิจกรรมต่าง ๆ ตามที่องค์การได้กำหนดขึ้น เช่น กิจกรรม 5 ส. กิจกรรมข้อเสนอแนะ (Suggestion) กิจกรรมกลุ่มคุณภาพ เป็นต้น

6. การเรียนรู้ด้วยตนเอง เป็นเทคนิควิธีการพัฒนาบุคลากรขององค์การอย่างหนึ่ง ในรูปแบบของการบริหารจัดการความรู้หรือ (Knowledge Management) เน้นให้พนักงานมีความรับผิดชอบในการเรียนรู้และพัฒนาตนเองผ่านสื่อต่าง ๆ เช่น หนังสือ วารสาร ซีดีรอม วิดีโอเทป เป็นต้น

7. การให้ดูงานนอกสถานที่ มักใช้ในระดับจัดการ (Management Level) ขึ้นไป โดยมีวัตถุประสงค์ที่สำคัญเพื่อให้ผู้รับการพัฒนาได้เรียนรู้เรื่องใหม่ ๆ ที่ได้จากภายนอกองค์การ วิธีการนี้จะแบ่งออกเป็นดูงานภายในประเทศและดูงานต่างประเทศ โดยผลลัพธ์ที่ได้จากการดูงานที่ทุกองค์การคาดหวัง นั่นก็คือ การนำความรู้และสิ่งใหม่ ๆ ที่ได้ไปสัมผัสนำมาประยุกต์ใช้กับงานในองค์การ

8. การเข้าร่วมประชุม/สัมมนา เป็นการพัฒนาบุคลากรเพื่อให้เกิดความรู้และประสบการณ์ใหม่ ๆ จากผู้อื่นทั้งภายในและภายนอกองค์การ เป็นการเรียนรู้จากการรับฟังแนวคิด หรือผลงานใหม่ ๆ รวมถึงการแลกเปลี่ยนกันในหัวข้อใดหัวข้อหนึ่ง เช่น การเข้าร่วมประชุมสัมมนาเพื่อกำหนดบทบาทและทิศทางในการทำงานของหน่วยงานในอนาคต หรือการเข้าร่วมประชุมและสัมมนาในหัวข้อที่เป็นประโยชน์ต่อองค์การที่สถาบันภายนอกจัดให้มีขึ้น เป็นต้น

9. การศึกษาต่อ เป็นการส่งเสริมและสนับสนุนให้บุคลากรได้ศึกษาต่อ อันเป็นการยกระดับคุณภาพของบุคลากรให้สูงขึ้น หรือให้มากยิ่งขึ้นกว่าเดิม ซึ่งจะผูกโยงกับเงื่อนไขต่าง ๆ เช่น ให้ทุนไปศึกษาต่อในสาขาวิชาที่ตรงกับงานที่ทำให้สามารถกลับมาขอปรับเปลี่ยนตำแหน่ง หรือระดับให้สูงขึ้นได้ เป็นต้น ซึ่งการพัฒนาบุคลากรด้วยวิธีการนี้จำเป็นต้องใช้เวลาการพัฒนา เนื่องจากจะต้องใช้ระยะเวลาอันยาวนานกว่าจะศึกษาจบ โดยอาจจะขอลาศึกษาต่อเต็มเวลา หรืออาจจะขอลาศึกษาต่อหลังเลิกงานหรือวันหยุดก็ได้

10. การฝึกงานและทำงานร่วมกับผู้เชี่ยวชาญ เป็นการพัฒนาบุคลากรให้มีความรู้ ความเชี่ยวชาญ เจาะลึกในเรื่องใดเรื่องหนึ่งโดยตรง ทั้งนี้องค์การอาจจะนำวิธีการพัฒนาบุคลากรโดยให้ไปทำงานประกบร่วมกับผู้เชี่ยวชาญ ซึ่งอาจจะเป็นภายในประเทศหรือต่างประเทศเพื่อให้เรียนรู้ถึง เทคนิคและวิธีการจากผู้เชี่ยวชาญนั้น เช่น พัฒนาบุคลากรของฝ่ายผลิต โดยส่งให้พนักงานเข้าร่วม ฝึกงานกับผู้เชี่ยวชาญด้านการผลิตที่บริษัทแม่ในต่างประเทศ

11. การเพิ่มคุณค่าในงาน เป็นวิธีการพัฒนาบุคลากรด้วยการเพิ่มความรู้ และทักษะในการทำงานให้สูงขึ้น โดยการมอบหมายงานที่ทำหาย งานที่ยากขึ้น โดยเน้นให้เกิดทักษะการทำงานที่หลากหลาย (Multi-Skill) สามารถทำงานจากง่ายไปหายากได้ เช่น งานบันทึกข้อมูล ตรวจสอบข้อมูล วางแผนบริหารข้อมูล

ดังนั้น จึงสามารถสรุปได้ว่า รัฐบาลได้เล็งเห็นถึงความสำคัญของการจัดการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศที่สอง โดยเฉพาะภาษาเกาหลี ซึ่งกำลังอยู่ในช่วงการพัฒนา จึงได้ส่งเสริมทั้งในการครูผู้สอน การจัดการศึกษาให้แก่นักเรียน นโยบายที่สำคัญในการจัดการหลักสูตรให้แก่สถานศึกษาที่สนใจ ภายใต้ความร่วมมือของรัฐบาลไทยและรัฐบาลเกาหลีมาตั้งแต่ปี 2553 จนถึงปัจจุบัน

แนวทางหลัก ๆ ในการพัฒนาความรู้ความสามารถของบุคลากรนั้น จะเป็นการฝึกอบรมมีความสัมพันธ์กับการพัฒนา กล่าวคือการ พัฒนาบุคลากร คือการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ให้แก่บุคลากร เพื่อกับปรุงการทำงานให้ดีขึ้น และหรือเพื่อให้บุคลากรมีความงอกงามเติบโตทางจิตใจ การพัฒนาบุคลากรจึงเป็นสิ่งที่มีความหมาย ระยะเวลา และมุ่งหวังผลในด้านการช่วยให้บุคลากรมีความงอกงามเติบโตมากกว่าการมุ่งเน้น เป้าหมายระยะสั้น และการแก้ไขข้อบกพร่องในการปฏิบัติงานของบุคลากร ซึ่งเป็นสิ่งที่การฝึกอบรม ให้ความสำคัญ หรือกล่าวอีกนัยหนึ่งได้ว่าการพัฒนาบุคลากร เป็นกระบวนการที่ประกอบด้วย รูปแบบและวิธีหลายชนิด ตัวอย่างเช่น การฝึก อบรม การหมุนเวียนงาน การดูงาน การสอนงาน การให้การศึกษา ทั้งในแง่การส่งบุคลากรไปเรียนในสถานศึกษาหรือเรียนด้วยตนเอง การปรับปรุง คุณภาพชีวิตการทำงาน และการส่งเสริมสุขภาพและกีฬา เป็นต้น จากที่กล่าวมาเห็นได้ว่า แนวคิดและวิธีการพัฒนาบุคลากรมีหลากหลายวิธี ซึ่งบางวิธี องค์กรเป็นผู้ดำเนินการ แต่บางวิธีผู้ปฏิบัติงานก็สามารถดำเนินการพัฒนาความรู้ความสามารถทางวิชาการ ทักษะและทัศนคติที่ดี ได้ด้วยตนเอง ซึ่งมีเป้าหมายเดียวกันคือการพัฒนา

2.4 กรณีศึกษาโรงเรียนที่จัดการเรียนการสอนภาษาเกาหลีประสบความสำเร็จสูง

นิติธร ษ์ภูเสน (2562) กล่าวว่า โรงเรียนเตรียมอุดมศึกษา กรุงเทพฯ โปรแกรมศิลป์ภาษาเกาหลี ได้ทำการจัดการเรียนภาษาเกาหลี 10 คาบ/สัปดาห์ โดยนักเรียนจะเรียนกับครูชาวไทยและครูชาวเกาหลีโดยตรง โดยวิชาที่ทำการจัดการเรียนการสอน แบ่งเป็น 2 รายวิชาหลัก ได้แก่ 1) รายวิชาไวยากรณ์ ซึ่งจะเน้นการเรียนจำพวกคำศัพท์และความเข้าใจในตัวไวยากรณ์ รวมไปถึงการนำคำศัพท์และไวยากรณ์มาใช้ในการเขียนเรื่องราวต่าง ๆ 2) รายวิชา ฟัง-พูด เน้นด้านการฟังและการพูดจากเจ้าของภาษาโดยตรง นอกจากนี้ยังมีชั่วโมง free talking สำหรับนักเรียนและคุณครูชาวเกาหลีอีกด้วย

พิชญานา หงษ์ทอง (2562) กล่าวว่า โรงเรียนมัธยมวัดมกุฎกษัตริย์ กรุงเทพฯ จัดการเรียน การสอนให้กับนักเรียนสายศิลป์ภาษาเกาหลี จำนวน 6 คาบ/สัปดาห์ แบ่งเป็นรายวิชาไวยากรณ์ และรายวิชาฟังพูดภาษาเกาหลี โดยการจะจัดการเรียนการสอนให้ได้ประสิทธิภาพนั้น ครูชาวไทย และครูชาวเกาหลีต้องร่วมกันทำงานเป็นทีม ในการจัดการเรียนการสอน รวมไปถึงการวัดและ ประเมินผล เพื่อให้เกิดความต่อเนื่องของเนื้อหาที่เรียน และครูชาวไทยจำเป็นต้องชวนช่วยหาความรู้ และพัฒนาตนเองอยู่เสมอ โดยในการจัดการเรียนการสอนให้กับนักเรียน จะเน้นย้ำทั้งในด้านคำศัพท์ และไวยากรณ์ เพื่อให้นักเรียนสามารถนำไปใช้ประโยชน์ในการอ่านและการเขียน จากนั้นครูชาวเกาหลี จะเป็นผู้พาฝึกสนทนา เพื่อเพิ่มพูนความรู้ทักษะในด้านการฟังและการพูด

ณัฐนันท์ คงประพันธ์ (2562) ได้ให้ข้อมูลว่า โรงเรียนวรนาารีเฉลิม จังหวัดสงขลา เป็นโรงเรียน ที่ทำการเรียนการสอนภาษาเกาหลีทุกระดับชั้น โดยแบ่งเป็นวิชาเลือกเสรี เรียนจำนวน 2 ชั่วโมงต่อสัปดาห์ และนักเรียนแผนการเรียนศิลป์-ภาษาเกาหลี เรียนจำนวน 6 ชั่วโมงต่อสัปดาห์ โดยจัดการเรียนการสอน ในส่วนไวยากรณ์โดยครูชาวไทย ส่วนของทักษะการสื่อสารโดยครูชาวเกาหลี นอกจากนี้ยัง เปิดชุมนุมวัฒนธรรมเกาหลีเพิ่มเติมแก่นักเรียนที่สนใจและไม่ได้เรียนภาษาเกาหลีอีกด้วย

ณัฐฐภูมิินทร์ คงประพันธ์ (2562) กล่าวว่า โรงเรียนราชโบริกานุเคราะห์ จัดการเรียน การสอนแผนการเรียนภาษาเกาหลี จำนวน 8 คาบต่อสัปดาห์ โดยแบ่งเป็นไวยากรณ์ จำนวน 4 คาบ และภาษาเกาหลีเพื่อการสื่อสารจำนวน 4 คาบ โดยจะนำเข้าคำศัพท์และไวยากรณ์ให้นักเรียน โดยครูชาวไทย และฝึกการสนทนาสื่อสารโดยครูชาวเกาหลี เพื่อให้นักเรียนได้เลียนแบบสำเนียง และโทนเสียงให้คล้ายคนเกาหลีมากที่สุด

พิมพ์ชนก พรหมศร (2562) ให้ข้อมูลการจัดการเรียนการสอนภาษาเกาหลีโรงเรียนสุรนารี วิทยา จังหวัดนครราชสีมาไว้ว่า โรงเรียนจัดการเรียนการสอนจำนวน 6 ชั่วโมงต่อสัปดาห์ แบ่งเป็น รายวิชาไวยากรณ์เกาหลี 4 ชั่วโมงต่อสัปดาห์ และรายวิชาฟัง-พูดเกาหลี จำนวน 2 ชั่วโมงต่อสัปดาห์ และ นอกจากนี้ยังทำห้องเรียนโทปิก สำหรับนักเรียนที่ต้องการติวสอบวัดระดับความสามารถทางภาษา เกาหลีอีกด้วย ทำให้แนวโน้มนักเรียนที่จะสอบผ่านมีจำนวนมากขึ้น

ศิริลักษณ์ ปะตินัง (2562) กล่าวว่า โรงเรียนสารคามพิทยาคม จังหวัดมหาสารคาม ได้เปิดแผนการเรียนศิลป์ภาษาเกาหลี โดยได้รับความสนใจจากนักเรียนจำนวนมาก ทั้งนี้ โรงเรียน เปิดทำการเรียนการสอน จำนวน จำนวน 6 ชั่วโมงต่อสัปดาห์ แบ่งเป็นรายวิชาไวยากรณ์เกาหลี 4 ชั่วโมงต่อสัปดาห์ และรายวิชาฟัง-พูดเกาหลี จำนวน 2 ชั่วโมงต่อสัปดาห์ และชุมนุมภาษาเกาหลี อีก 1 ชั่วโมง โดยเป็นลักษณะ free talking พูดคุยกับครูชาวเกาหลีและทำกิจกรรมร่วมกัน ทำให้นักเรียนค่อนข้างที่จะมีความเป็นกันเองและสามารถสื่อสารภาษาเกาหลีได้อย่างเป็นธรรมชาติ

สุณิสสา สะอาดศรี (2562) ให้ข้อมูลว่า โรงเรียนสารวิทยา กรุงเทพฯ ได้เปิดหลักสูตรห้องเรียน ศิลป์ภาษาเกาหลี ได้ทำการจัดการเรียนภาษาเกาหลี 10 คาบ/สัปดาห์ โดยนักเรียนจะเรียนกับครูชาวไทยและครูชาวเกาหลีโดยตรง โดยวิชาที่ทำการจัดการเรียนการสอน แบ่งเป็น 2 รายวิชาหลัก ได้แก่ รายวิชาคำศัพท์และไวยากรณ์ และรายวิชาภาษาเพื่อการสื่อสาร โดยเน้นด้านการสื่อสารที่สามารถ พูดคุยในชีวิตประจำวัน และระดับภาษาที่ใช้ในการติดต่อสื่อสารสำหรับทางการ

จากข้อมูลการจัดการเรียนการสอนที่เป็นเลิศ best practice ข้างต้น สามารถสรุปได้ว่า โรงเรียนที่ประสบความสำเร็จทางการจัดการเรียนการสอนภาษาเกาหลีนั้น ค่อนข้างให้ความสำคัญ กับทั้งความรู้ทางด้านคำศัพท์ หลักภาษา และไวยากรณ์ ควบคู่ไปกับการฝึกทักษะทางการสื่อสาร รวมถึงการเพิ่มคาบพิเศษในด้านของวัฒนธรรมและการติวสอบเพื่อวัดระดับความสามารถ ก็เป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้การจัดการเรียนการสอนภาษาเกาหลีนั้นเข้มแข็งและมีประสิทธิภาพ

2.5 ความรู้ความสามารถและทักษะที่จำเป็นของครูผู้สอนภาษาเกาหลี

2.5.1 ความรู้เกี่ยวกับคำศัพท์ และไวยากรณ์

การศึกษาเกี่ยวกับความรู้เกี่ยวกับคำศัพท์ และไวยากรณ์ พบว่า มีนักคิด นักวิชาการ นักศึกษา ได้อธิบายไว้ดังนี้

กาญจนา สหะวิริยะ (2560) ได้กล่าวถึง รูปประโยคที่แสดงการคาดคะเนในภาษาเกาหลี หมายถึง คำกริยาช่วยที่ใช้เติมหลังคำกริยาเพื่อแสดงความคิดหรือจินตนาการของผู้พูดเกี่ยวกับ สิ่งที่จะเกิดขึ้นในอนาคตหรือเกิดขึ้นแล้วในอดีต หรือสิ่งที่กำลังเกิดขึ้นในปัจจุบัน และสามารถใช้อธิบาย ได้ทั้งในภาษาพูดและภาษาเขียน มีโครงสร้างประโยคข้อกำหนดวิธีการใช้ และความหมายเฉพาะตัว ที่หลากหลายจึงมักปรากฏอยู่ในรูปประโยคที่แตกต่างกัน และแม้ว่าบางรูปประโยคมีโครงสร้าง ประโยคเหมือนกัน แต่ความหมายเฉพาะตัวก็สามารถแตกต่างกันไปตามสถานการณ์ต่าง ๆ ชาวเกาหลีทั่วไปสามารถเข้าใจ และจำแนกความหมายเฉพาะตัวของแต่ละรูปประโยคได้ถูกต้อง แต่เป็นปัญหาต่อนักศึกษาไทยในการวิเคราะห์ความหมายที่แตกต่างกันนี้ เนื่องจาก

1. รูปประโยคที่แสดงการคาดคะเนในภาษาเกาหลีมีจำนวนมาก ความหมายเฉพาะตัว จึงหลากหลาย และแตกต่างกันไปตามบริบท
2. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องในหลายประเทศเช่น ประเทศจีน ญี่ปุ่น เวียดนาม ฯลฯ ได้มีการศึกษาวิจัยเกี่ยวกับการสอนรูปประโยคที่แสดงการคาดคะเนสำหรับผู้เรียนในชาติของตนเอง ต่างกับประเทศไทยที่ยังไม่มีนักวิชาการคนใดให้ความสนใจและศึกษา

3. แบบเรียนของมหาวิทยาลัยต่าง ๆ ในประเทศไทยยังไม่ปรากฏแนวทางการสอนรูปประโยคที่แสดงการคาดคะเนเพื่อนักศึกษาไทยที่ชัดเจน ส่งผลให้นักศึกษาไทยไม่สามารถจำแนกความหมายเฉพาะตัว และนำรูปประโยคเหล่านั้นไปใช้สื่อสารได้อย่างถูกต้อง กล่าวคือ หากไม่สามารถเลือกใช้รูปประโยคที่เหมาะสมกับสถานการณ์ต่าง ๆ ได้อย่างถูกต้อง จะทำให้การสื่อสารระหว่างกันไม่มีประสิทธิภาพและไม่สามารถเข้าใจจุดประสงค์ที่แท้จริงของคุณสนทนาได้ด้วยเหตุนี้ผู้วิจัยจึงเห็นว่าการศึกษาวิเคราะห์ความหมายเฉพาะตัว และการศึกษาปัญหาการใช้ของรูปประโยคที่แสดงการคาดคะเนในภาษาเกาหลีของนักศึกษาไทยจึงเป็นสิ่งที่จำเป็นและสำคัญอย่างยิ่ง เพื่อจะได้เป็นประโยชน์ต่อการศึกษารูปประโยคของนักศึกษาไทย และสามารถสื่อสารภาษาเกาหลีในชีวิตประจำวันได้อย่างมีประสิทธิภาพ

Celce-Mercia and Hills (1996, p. 6 อ้างถึงใน จินดารักษ์ สนธิรักษ์, 2545, น. 26) ให้ความหมายของไวยากรณ์ไว้ว่าเป็นกฎเกณฑ์ที่เจ้าของภาษารู้ได้โดยอัตโนมัติ สามารถจำแนกแยกแยะได้ว่าประโยคใดถูกต้อง หรือประโยคใดผิดหลักไวยากรณ์ อีกทั้งยังเห็นว่าไวยากรณ์เป็นประโยชน์ต่อการเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองและเป็นภาษาต่างประเทศ (ESL and EFL Learning) ผู้เรียนจำเป็นต้องเข้าใจไวยากรณ์ เพราะไวยากรณ์ให้คำอธิบายเกี่ยวกับโครงสร้างของภาษาได้ และเมื่อเข้าใจโครงสร้างของภาษาแล้วจะทำให้มีความสามารถในการใช้ภาษาได้อย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้นในสถานการณ์ต่าง ๆ และการเรียนการสอนโครงสร้างไวยากรณ์ภาษาอังกฤษจะช่วยให้ผู้เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศประสบความสำเร็จในการที่จะเข้าใจและสื่อความหมายในระดับสูง (Higher Level) ได้

Marshall (1997, อ้างถึงใน จินดารักษ์ สนธิรักษ์, 2545, น. 26) ให้ความหมายของคำว่าไวยากรณ์ (Grammar) ไว้ดังนี้

1. สิ่งที่ทำได้และทำไม่ได้ในภาษาอังกฤษ
2. การสะกดคำและการใช้เครื่องหมายวรรคตอนที่ถูกต้อง
3. การจัดโครงสร้างคำในลำดับที่ถูกต้อง
4. การใช้ภาษาอังกฤษที่ถูกต้อง

Fowler (1971, p. 3) กล่าวว่า หลักไวยากรณ์มีความหมายอยู่ 2 ประการ คือ การที่ผู้ใช้ภาษารู้หลักไวยากรณ์ในภาษาของตน แต่ไม่ได้รู้สึกซึ่งถึงแก่นแท้ของภาษาจนกว่าจะได้รับการสอนหรือได้รับความรู้เกี่ยวกับหลักทางภาษาศาสตร์นั้น ๆ ความหมายแรกของไวยากรณ์ในที่นี้ประกอบไปด้วยความรู้ทางด้านภาษาศาสตร์ที่ผู้ส่งสารใช้เพื่อสื่อสารในภาษาของตน หลักไวยากรณ์นี้เป็นมโนคติทางด้านจิตวิทยา ส่วนในอีกความหมายหนึ่งของหลักไวยากรณ์คือ หลักการทางภาษาศาสตร์ที่นักภาษาศาสตร์ได้บัญญัติไว้เพื่อเป็นหลักการที่เป็นทางการ ตรงตัวและเป็นคำอธิบายของภาษา

Ellis (1992 อ้างถึงใน จินตนา สุขจรรย์, 2543, น. 11) ได้กล่าวถึงประโยชน์ของการเรียนการสอนโครงสร้างไวยากรณ์ภาษาอังกฤษไว้ดังนี้

1. การเรียนการสอนโครงสร้างไวยากรณ์ภาษาอังกฤษสามารถเปลี่ยนความรู้ที่ได้โดยการฝึกฝนให้เป็นความรู้ที่จำเป็นต่อการสื่อสารได้อีกต่อไป

2. ผลจากการศึกษามากมายชี้ให้เห็นว่าผู้ที่ได้รับการสอนโครงสร้างไวยากรณ์มีพัฒนาการทางภาษาได้ดีกว่าผู้ที่ไม่ได้รับการสอนโครงสร้างไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ ทั้งอัตราการพัฒนาของการเรียนและระดับสูงสุดของการประสบความสำเร็จในการเรียน จึงสรุปได้ว่าการสอนโครงสร้างไวยากรณ์มีส่วนสนับสนุนพัฒนาการทางด้านภาษาศาสตร์ของผู้เรียน

Peirce (1989, p. 23) กล่าวว่า ในการสื่อสารภาษาต่างประเทศให้เกิดประสิทธิภาพและประสบความสำเร็จนั้น ต้องอาศัยความเข้าใจทางด้านไวยากรณ์เป็นหลัก เพราะไวยากรณ์คือ เกณฑ์ของภาษา ซึ่งรวมถึง เสียง คำศัพท์ กลุ่มคำ กลุ่มประโยค หลักการใช้คำ และการจัดวางคำด้วยกันให้เป็นรูปประโยคที่สามารถสื่อสารกันได้อย่างเข้าใจ

Harmer (1987, p. 6) กล่าวว่า ไวยากรณ์เป็นแกนหลักของการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ ถ้าขาดความรู้ด้านระบบไวยากรณ์แล้ว ผู้ที่เรียนภาษาต่างประเทศจะไม่เข้าใจและไม่สามารถสื่อสารในระดับสูงได้

Dickins and Woods (1981, p. 11) กล่าวว่า การเรียนรู้รูปแบบโครงสร้างภาษาเป็นสิ่งสนับสนุนความสามารถในการนำภาษาไปใช้ได้ถูกต้องตามกฎบรรทัดฐานของภาษา กล่าวคือ หากผู้เรียนมีความรู้หรือความสามารถด้านไวยากรณ์ในระดับดี ก็จะสามารถใช้ภาษานั้นในการสื่อสารได้ดีเช่นกัน

Zhang and Min-Yan (2009, p. 3) ระบุว่า สิ่งที่เป็นปัจจัยสำคัญในการพูดให้ประสบผลสำเร็จคือ ความรู้ด้านคำศัพท์และไวยากรณ์ การรู้โครงสร้างไวยากรณ์ดี ช่วยให้ผู้พูดสามารถเข้าใจรูปแบบของคำประโยค และสามารถคิดสร้างประโยคได้ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ ทั้งยังสามารถพูดสื่อสารได้อย่างคล่องแคล่ว และใช้ภาษาอย่างถูกต้อง

Yoon SoYoung (2017, p. 3) กล่าวว่า ผู้ที่จะสามารถประกอบอาชีพครูเพื่อสอนนักเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาได้ ควรมีความรู้และทักษะในด้านภาษาเกาหลี โดยยึดผลการสอบวัดระดับภาษาเกาหลี (TOPIK) ในระดับที่ 3 ขึ้นไป

TOPIK (2019) ระบุว่า ผู้ที่มีความรู้ด้านภาษาเกาหลีระดับ 3 ต้องมีความรู้ คำศัพท์ 2,000-2,500 คำ ในหมวดสถานที่ ของใช้ในสำนักงาน ของใช้ในที่สาธารณะ คำสุภาพ อากาศ และไวยากรณ์ไม่น้อยกว่า 100 ตัว อันได้แก่ ไวยากรณ์ตัวชี้สถานที่ ไวยากรณ์ที่ใช้เชื่อมประโยค ไวยากรณ์ปิดท้ายรูปสุภาพ ไวยากรณ์ที่ใช้ทางการในลักษณะชุมชน สามารถนำภาษาไปใช้ได้ถูกต้องตามกฎบรรทัดฐานของภาษา

จากแนวคิดของผู้รู้ ผู้วิจัยจึงขอสรุปว่า ความรู้ทางด้านคำศัพท์และไวยากรณ์ภาษาเกาหลี ควรประกอบด้วยคำศัพท์ 2,000-2,500 คำ ในหมวดสถานที่ ของใช้ในสำนักงาน ของใช้ในที่สาธารณะ คำสุภาพ อากาศ และไวยากรณ์ไม่น้อยกว่า 100 ตัว อันได้แก่ ไวยากรณ์ตัวชี้สถานที่ ไวยากรณ์ที่ใช้เชื่อมประโยค ไวยากรณ์ปิดท้ายรูปสุภาพ ไวยากรณ์ที่ใช้ทางการในลักษณะชุมชน เมื่อเข้าใจ โครงสร้างของภาษาแล้วจะทำให้มีความสามารถในการใช้ภาษาได้อย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้น ในสถานการณ์ต่าง ๆ

2.5.2 ความสามารถในการฟัง พูด อ่าน เขียน

การศึกษาเกี่ยวกับความรู้เกี่ยวกับคำศัพท์ และไวยากรณ์ พบว่า มีนักคิด นักวิชาการ นักศึกษา ได้อธิบายไว้ดังนี้

กนกวรรณ สาโรจน์ (2561) กล่าวว่า ทักษะการฟัง พูด อ่าน เขียนนั้น เป็นทักษะพื้นฐานที่ผู้สอนภาษานั้น ๆ ควรจะมี แต่สำคัญไปกว่านั้น คือ ผู้สอนจะต้องมีความรู้ในเรื่องของภาษานั้น อย่างลึกซึ้ง โดยภาษาเกาหลีนั้นมีความซับซ้อนอย่างมาก แต่จากการศึกษางานวิจัยเกี่ยวกับคลัง พบว่า การเรียนการสอนจะดำเนินไปด้วยการให้ผู้เรียนสำรวจข้อมูลคำศัพท์ที่ได้ รับมอบหมายแล้ว ออกมานำเสนอหน้าชั้นเรียน โดยช่วงแรกของการเรียนการสอน ผู้สอนจะได้อธิบายข้อมูลเบื้องต้นต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง กล่าวคือ ที่มาและสถานภาพของฮันจาในภาษาเกาหลี ลักษณะพิเศษทางรูป และเสียง เช่น กฎการเริ่มต้นคำ (Initial Law) คำพ้องรูป (Homograph) รวมถึงอธิบายวิธีการสำรวจข้อมูลที่ได้รับ ทางพจนานุกรมออนไลน์

โดยมีวิธีการสำรวจข้อมูลคำศัพท์คือ กำหนดฮันจาพื้นฐานที่ต้องการ และสืบค้น ความหมายหลักที่เกี่ยวข้องมาจัดระบบ แล้วสำรวจฮันจาที่มีความเกี่ยวข้องกับฮันจาพื้นฐาน ที่ได้กำหนดไว้ ให้ได้มากที่สุด โดยใช้พจนานุกรมภาษาเกาหลีออนไลน์ จากนั้นก็นำมาจัดระเบียบ ตามความหมายหลักที่ได้กำหนดไว้ แล้วรายงานหน้าชั้นเรียน ในที่นี้ได้กำหนดเกณฑ์สำหรับสำรวจ ฮันจาที่เกี่ยวข้อง ไว้ 3 ประการ คือ จำนวนพยางค์ ตำแหน่ง และความหมาย โดย จำนวนพยางค์ กำหนดไว้คือ ฮันจา 2 พยางค์ 3 พยางค์ 4 พยางค์ 5 พยางค์ (1 พยางค์ คือ ฮันจาพื้นฐานที่กำหนดไว้) แต่ในการเรียนการสอนจะกำหนดไว้เพียงแต่ที่ 3 พยางค์ 10 สำหรับ ตำแหน่ง หมายถึง ตำแหน่งของฮันจาพื้นฐานที่ได้กำหนดไว้ว่าอยู่ส่วนใดของคำ เพราะตำแหน่งของ ฮันจาเป็นตัวแปรความหมาย ของคำส่วนความหมายเป็นตัวแปรคงที่ของการเรียนการสอนคำศัพท์ เนื่องจากความสัมพันธ์เชิงผสมผสาน (Combination Relationship) ของคำในลักษณะต่าง ๆ ที่เกิดจากการประสม ของฮันจาพื้นฐาน ก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลง การแบ่ง หรือแม้แต่การวิวัฒนาการของความหมาย หากนำความหมายเหล่านี้มาจัดระเบียบและนำไปประยุกต์ใช้ได้ จะสามารถกล่าวได้ว่าการเรียนการสอนนี้ ประสบผลสำเร็จตามมุ่งหมาย (กนกวรรณ สาโรจน์, 2561)

Park Hye Jin (2010) ฮันจา (Hanja) หรือ ‘ตัวอักษรจีนในภาษาเกาหลี (Sino-Korean Word) ถูกเปรียบได้ว่าเป็นสิ่งที่เรา “กลืนไม่เข้า คายไม่ออก” ซึ่งเกิดจากลักษณะและคุณสมบัติพิเศษของฮันจานั้นเอง เนื่องจากไม่สามารถพิจารณาให้ฮันจาเป็นภาษาเกาหลีโดยสมบูรณ์ เพราะมีหลายสิ่งที่แตกต่างกันคำศัพท์ภาษาเกาหลีแท้ เรียกโดยย่อว่า คำเกาหลีแท้ (Native Korean Word) และไม่สามารถพิจารณาให้เป็นภาษาต่างประเทศในภาษาเกาหลีได้ เพราะจำนวนคำศัพท์ในภาษาเกาหลีที่บรรจุอยู่ในพจนานุกรมภาษาเกาหลีมีจำนวนเกินกว่าร้อยละ 50 เป็นคำฮันจา

กนกวรรณ สาโรจน์ (2561) การพิจารณาว่า ฮันจา เป็นภาษาเกาหลีหรือเป็นภาษาต่างประเทศนั้น เป็นหน้าที่ของผู้เชี่ยวชาญทางภาษาศาสตร์ภาษาเกาหลี ที่ต้องวิเคราะห์ลักษณะต่าง ๆ ในทางวิทยาศาสตร์และกำหนดระบบกฎเกณฑ์ แต่หากพิจารณาในด้านการเรียนการสอนคำศัพท์ภาษาเกาหลี โดยเฉพาะอย่างยิ่งสำหรับผู้เรียนชาวไทย ลักษณะ เฉพาะของฮันจา เป็นประโยชน์อย่างยิ่งต่อการเรียนรู้ให้บรรลุความสำเร็จได้ง่ายขึ้น เมื่อเปรียบเทียบกับคำเกาหลีแท้ ลักษณะเด่นที่สำคัญที่สุดของฮันจา คือหน่วยความหมาย 1 พยางค์ = 1 หน่วยคำ โดยลักษณะของภาษาจำที่เป็นภาษาคำโดด (Isolated Language) และเป็นภาษาคำพยางค์เดียว (Monosyllabic Language) ซึ่งแตกต่างจากภาษาเกาหลีแท้ที่เป็น ภาษาคำติดต่อ (Agglutinative Language) และเป็นภาษาคำหลายพยางค์ (Multisyllabic Language) 4 จึงไม่สามารถพิจารณาหรือดำเนินการใด ๆ กับคำ 2 ประเภทนี้ให้เป็น ไปในแนวทางเดียวกันได้ และยังคงเป็นประเด็นที่ต้องพิจารณากันต่อไป แต่กระนั้น สำหรับผู้เรียนชาวไทย ลักษณะ 1 พยางค์ = 1 หน่วยคำ ของฮันจากลับเป็นประโยชน์อย่างมากเมื่อเปรียบเทียบกับคำภาษาเกาหลีแท้ในด้านการวิเคราะห์ความหมาย ดังนั้น เมื่อง่ายต่อการวิเคราะห์จึงจะง่ายต่อการเข้าใจและนำไปใช้

นเรศ สุรสิทธิ์ กล่าวว่า การใช้ภาษาที่ถูกต้องเป็นสิ่งที่สำคัญมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งในการอ่านและเขียน ซึ่งเน้นความรู้ ความเข้าใจที่ถูกต้องทางด้านหลักภาษาและไวยากรณ์พอ ๆ กับการฟังและพูด ทั้งนี้ ผู้เรียนที่มีพื้นฐานทางไวยากรณ์ที่ดี จะสามารถเรียนภาษาต่างประเทศ ทั้งการพูด การอ่าน การเขียนได้เร็ว

TOPIK ระบุว่า ผู้ที่มีความรู้ TOPIK ในระดับ 3 ต้องมีทักษะการใช้ประโยคที่หลากหลาย ในสถานการณ์ต่าง ๆ เช่น สถานที่สาธารณะ ใช้ภาษาที่เรียบเรียงได้ใจความอย่างสมบูรณ์ แยกแยะภาษาพูดและภาษาเขียนตามรูปประโยคสภาพทางการ และไม่ทางการ สนทนาพูดคุยทางโทรศัพท์ เขียนจดหมาย และใบสมัครงาน ความรู้พื้นฐานในด้านไวยากรณ์และคำศัพท์ อยู่ในระหว่าง 2,000–2,500 คำ

จากแนวคิดของผู้รู้ ผู้วิจัยจึงขอสรุปว่า ในทักษะการฟังพูดอ่านเขียนภาษาต่างประเทศนั้น การใช้ภาษาที่ถูกต้องเป็นสิ่งที่สำคัญมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งในการอ่านและเขียน ซึ่งเน้นความรู้ความเข้าใจที่ถูกต้องทางด้านหลักภาษาและไวยากรณ์พอ ๆ กับการฟังและพูด ทั้งนี้ ผู้เรียนที่มีพื้นฐานทางไวยากรณ์ที่ดีจะสามารถเรียนภาษาต่างประเทศ ทั้งการพูด การอ่าน การเขียนได้ โดยครูผู้สอนภาษาเกาหลีจำเป็นต้องมีทักษะ การใช้ประโยคที่หลากหลายในสถานการณ์ต่าง ๆ เช่น สถานีสสาธารณะ ใช้ภาษาที่เรียบเรียงได้ใจความอย่างสมบูรณ์ แยกแยะภาษาพูดและภาษาเขียนตามรูปประโยคสุภาพทางการ และไม่ทางการ สนทนาพูดคุยทางโทรศัพท์ เขียนจดหมาย และใบสมัครงาน ความรู้พื้นฐานในด้านไวยากรณ์และคำศัพท์ อยู่ในระหว่าง 2,000-2,500 คำ

จากข้อมูลดังกล่าวข้างต้น สามารถสรุปองค์ประกอบความรู้ความสามารถทางภาษาเกาหลีที่เหมาะสมได้ ดังต่อไปนี้

ตารางที่ 2.3 แสดงองค์ประกอบความรู้ความสามารถทางภาษาเกาหลี

องค์ประกอบหลัก	องค์ประกอบย่อย	แหล่งที่มา
1. คำศัพท์	ความรู้ด้านคำศัพท์ 2,000-2,500 คำ มีองค์ประกอบย่อยคือ 1) หมวดสถานที่ 2) หมวดของใช้ในสำนักงาน 3) หมวดของใช้ในสถานที่สาธารณะ 4) หมวดคำสุภาพ 5) หมวดอากาศ	1.หลักสูตรภาษาเกาหลี โดยสำนักงานคณะกรรมการ การศึกษาขั้นพื้นฐาน (2558) 2. Test of Proficiency in Korean
2. ไวยากรณ์	ไวยากรณ์ 100 ตัว มีองค์ประกอบย่อย คือ 1) ไวยากรณ์ตัวชี้สถานที่ 2) ไวยากรณ์ที่ใช้เชื่อมประโยค 3) ไวยากรณ์ปิดท้ายคำแบบสุภาพสูงสุด 4) ไวยากรณ์ที่ใช้แบบเป็นทางการ ในลักษณะพูดในที่ชุมชน	1.หลักสูตรภาษาเกาหลี โดยสำนักงานคณะกรรมการ การศึกษาขั้นพื้นฐาน (2558) 2. Test of Proficiency in Korean

(ต่อ)

ตารางที่ 2.3 (ต่อ)

องค์ประกอบหลัก	องค์ประกอบย่อย	แหล่งที่มา
3. ทักษะการฟัง	1) ฟังและจับใจความสำคัญและเขียนรายงานเป็นเรื่องราว 2) ฟังและโต้ตอบโดยใช้ภาษาทางการ	1.หลักสูตรภาษาเกาหลี โดยสำนักงานคณะกรรมการ การศึกษาขั้นพื้นฐาน (2558) 2. Test of Proficiency in Korean
4. ทักษะการพูด	1) พูดโต้ตอบ ร้องขอในสถานที่ต่าง ๆ ที่เป็นสาธารณะ 2) พูดสนทนาทางโทรศัพท์ 3) พูดรายงานต่อที่ชุมชน	1.หลักสูตรภาษาเกาหลี โดยสำนักงานคณะกรรมการ การศึกษาขั้นพื้นฐาน (2558) 2. Test of Proficiency in Korean
5. ทักษะการอ่าน	1) อ่านเรื่องราวในหนังสือพิมพ์หรือ ข่าวต่าง ๆ 2) อ่านข้อมูลต่าง ๆ และจับใจความมา อธิบายอย่างง่ายได้	1.หลักสูตรภาษาเกาหลี โดยสำนักงานคณะกรรมการ การศึกษาขั้นพื้นฐาน (2558) 2. Test of Proficiency in Korean
6. ทักษะการเขียน	1) เขียนจดหมายเป็นทางการได้ 2) เขียนการ์ดเชิญและการดอวยพรได้ 3) เขียนจดหมายเพื่อใช้ในการสมัครงาน 4) เขียนรายงานแสดงความคิดเห็นได้	1.หลักสูตรภาษาเกาหลี โดยสำนักงานคณะกรรมการ การศึกษาขั้นพื้นฐาน (2558) 2. Test of Proficiency in Korean

2.5.3 เกณฑ์การวัดระดับความสามารถทางภาษาเกาหลีอันเป็นสากล

การสอบวัดระดับความสามารถทางภาษาเกาหลี หรือ TOPIK ย่อมาจาก Test Of Proficiency In Korean; TOPIK เป็นการทดสอบความสามารถทางภาษาเกาหลีของชาวต่างชาติ โดยเป็นการสอบเพื่อวัดพื้นฐาน หรือความสามารถทางภาษาเกาหลีของผู้ที่ไม่ใช้ภาษาเกาหลีเป็นพื้นฐาน ชาวเกาหลีที่อยู่ต่างแดน ชาวต่างชาติที่อาศัยในประเทศเกาหลี ผู้เรียนภาษาเกาหลี นักเรียนต่างชาติที่สนใจเรียนที่เกาหลี บุคคลที่สนใจทำงานในประเทศ หรือต่างประเทศที่เกี่ยวข้องกับประเทศเกาหลี

โดยวัตถุประสงค์ของการสอบ TOPIK เพื่อวัดและประเมินผล ในการนำภาษาเกาหลีไปใช้ โดยแบ่งเกณฑ์การประเมินผลดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 2.4 แสดงเกณฑ์การประเมินระดับความสามารถทางภาษาเกาหลี

ระดับ	เกณฑ์
1	แนะนำตัว แนะนำสิ่งของ ชื่ออาหาร สิ่งอาหาร และแนะนำสิ่งที่อยู่รอบตัว เช่น ครอบครัว อากาศ งานอดิเรก โดยใช้รูปประโยคอย่างง่ายได้ ความรู้พื้นฐานในด้านไวยากรณ์และคำศัพท์ อยู่ในระหว่าง 800 คำ เข้าใจรูปประโยคที่ใช้โดยทั่วไปอย่างง่ายได้
2	สนทนาพูดคุยทางโทรศัพท์ การร้องขอ รับรู้ข้อมูล ได้ตอบในสถานการณ์ที่จำเป็นในชีวิตประจำวัน เช่น ไปรษณีย์ ธนาคาร และสถานที่สาธารณะอื่น ๆ สามารถแบ่งแยกประเภทของคำศัพท์ที่ใกล้เคียงกันได้ชัดเจน ความรู้พื้นฐานในด้านไวยากรณ์และคำศัพท์ อยู่ในระหว่าง 1,500-2,000 คำ
3	ใช้ประโยคที่หลากหลายในสถานการณ์ต่าง ๆ เช่น สถานที่สาธารณะ ใช้ภาษาที่เรียบเรียงได้ใจความอย่างสมบูรณ์ แยกแยะภาษาพูดและภาษาเขียนตามรูปประโยคสุภาพทางการ และไม่ทางการ สนทนาพูดคุยทางโทรศัพท์ เขียนจดหมาย และใบสมัครงาน ความรู้พื้นฐานในด้านไวยากรณ์และคำศัพท์ อยู่ในระหว่าง 2,000-2,500 คำ
4	เข้าใจข่าวสาร การพยากรณ์ต่าง ๆ ที่เป็นภาษาเกาหลี สามารถอธิบายเปรียบเทียบข้อแตกต่างของสังคมโลก วัฒนธรรมที่แตกต่าง สนทนาได้ตอบในสถานการณ์ที่หลากหลาย
5	รายงานเกี่ยวกับการศึกษา ค้นคว้าวิจัย ที่เกี่ยวข้องกับการเมือง การปกครอง เศรษฐกิจ วัฒนธรรม ได้อย่างลึกซึ้ง ครบถ้วน เข้าใจระบบโครงสร้างของภาษาเกาหลี
6	ทำการวิจัยเกี่ยวกับการเมือง การปกครอง เศรษฐกิจ วัฒนธรรม ได้อย่างลึกซึ้ง ครบถ้วน เปรียบเทียบความแตกต่างของแต่ละประเทศ และอธิบายให้ผู้ฟังเข้าใจได้อย่างครบถ้วน

2.6 ข้อมูลเกี่ยวกับศูนย์เครือข่ายพัฒนาการเรียนการสอนภาษาเกาหลี

ศูนย์เครือข่ายพัฒนาการเรียนการสอนภาษาเกาหลี ประเทศไทย ถูกแต่งตั้งจากคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน โดยสำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา สถาบันการแปลและส่งเสริมภาษาจีน

บทบาทหน้าที่ของศูนย์เครือข่าย

1. เป็นศูนย์ประสานการจัดทำแผนพัฒนาคุณภาพการเรียนการสอน การพัฒนาหลักสูตร และกระบวนการเรียนการสอน การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้และทักษะภาษา การส่งเสริมอัจฉริยภาพ และประเมินความรู้ความสามารถของผู้เรียน

2. เป็นศูนย์กลางแลกเปลี่ยนเรียนรู้ และส่งเสริมการพัฒนาวิชาชีพครู

3. เป็นศูนย์ประสานหรือศูนย์กลางดำเนินงานจัดกิจกรรมวิชาการเพื่อส่งเสริมศักยภาพผู้เรียนในโรงเรียนเครือข่ายของตน อาทิ การจัดค่ายภาษาและวัฒนธรรม การประกวดและแข่งขันทักษะภาษาต่างประเทศที่สอง ตลอดจนการแสดงผลทางวัฒนธรรม เป็นต้น

4. เป็นศูนย์ประสานงานเครือข่ายนิเทศการเรียนรู้ ประชาสัมพันธ์ เผยแพร่ข้อมูลข่าวสาร ความเคลื่อนไหวทางวิชาการ ผลงานและนวัตกรรมการเรียนการสอนของครูและนักเรียน

ศูนย์เครือข่ายพัฒนาการเรียนการสอนภาษาเกาหลี จำนวน 7 ศูนย์ ประกอบด้วย

1. โรงเรียนมัธยมวัดมกุฎกษัตริย์ กรุงเทพมหานคร สังกัด สพม. 1
2. โรงเรียนวรนาธิเฉลิม จังหวัดระยอง สังกัด สพม. เขต 16
3. โรงเรียนระยองวิทยาคม จังหวัดระยอง สังกัด สพม. เขต 18
4. โรงเรียนเรณูนครวิทยานุกูล จังหวัดนครพนม สังกัด สพม. เขต 22
5. โรงเรียนกาฬสินธุ์พิทยาสรรพ์ จังหวัดกาฬสินธุ์ สังกัด สพม. เขต 24
6. โรงเรียนวัดโนนทัยพายัพ จังหวัดเชียงใหม่ สังกัด สพม. เขต 34
7. โรงเรียนราชโบริกานุเคราะห์ จังหวัดราชบุรี สพม. เขต 8

2.7 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2.7.1 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องภายในประเทศ

ศศิธร บุญวุฒวิวัฒน์ (2561) ทำการศึกษาเกี่ยวกับการพัฒนาความสามารถในการสื่อสารภาษาเกาหลีเบื้องต้น ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โดยใช้วิธีสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อสื่อสาร โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อ 1) ศึกษาความสามารถในการสื่อสารภาษาเกาหลีเบื้องต้นของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่ได้รับการสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร 2) เปรียบเทียบความสามารถในการสื่อสารภาษาเกาหลีเบื้องต้นของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 6 ก่อนและหลังได้รับการสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร และ 3) ศึกษาเจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาเกาหลีเบื้องต้นของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 6 ประชากร ได้แก่ นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 6 ปีการศึกษา 2559 โรงเรียนพิชัย จังหวัดอุดรธานี จำนวน 5 ห้องเรียน กลุ่มตัวอย่างที่ศึกษาคือ นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 6/6 จำนวน 33 คน ได้มาโดยการสุ่มแบบกลุ่ม โดยใช้ห้องเรียนเป็นหน่วยในการสุ่ม เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ 1) แผนการจัดการเรียนรู้ โดยใช้วิธีสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร จำนวน 4 แผน ใช้เวลาสอนแผนละ 3 คาบ รวม 12 คาบ 2) แบบทดสอบวัดความสามารถด้านทักษะการฟัง พูด อ่าน และเขียน 3) แบบวัดเจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาเกาหลีเบื้องต้น จำนวน 20 ข้อ วิเคราะห์ข้อมูลด้วยค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการทดสอบค่าที ผลการวิจัยพบว่า 1) ความสามารถในการสื่อสารภาษาเกาหลีเบื้องต้นในภาพรวมอยู่ในระดับดี เมื่อพิจารณาเป็นรายทักษะ ทักษะที่ได้คะแนนเฉลี่ยสูงที่สุดคือการอ่าน ซึ่งอยู่ในระดับดี 2) ความสามารถในการสื่อสารภาษาเกาหลีเบื้องต้นหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และ 3) ในภาพรวมนักเรียนมีเจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาเกาหลีเบื้องต้นอยู่ในระดับพอใช้พิจารณาเป็นรายด้านนักเรียนมีเจตคติด้านความรู้อยู่ในระดับดี

กนกวรรณ สาโรจน์ (2561) ทำการศึกษาเกี่ยวกับแนวทางการสอนคำศัพท์ภาษาเกาหลีแก่ผู้เรียนชาวไทย: กรณีฮันจา (ตัวอักษรจีนในภาษาเกาหลี) โดยจุดประสงค์ของบทความนี้ คือนำเสนอวิธีการเรียนสอนคำศัพท์ภาษาเกาหลีแก่ผู้เรียนชาวไทย โดยมุ่งเน้นไปที่คำ ฮันจา ซึ่งเป็นคำที่มาจากตัวอักษรจีน และใช้พจนานุกรมออนไลน์เป็นเครื่องมือ อย่างไรก็ตามรูปแบบของเนื้อหาจะมีความแตกต่างจากการเรียนการสอน ‘คำศัพท์ภาษาเกาหลีแท้’ เนื่องจากคำสองชนิดนี้มีลักษณะทางรูปแบบแตกต่างกัน ผู้เรียนจะหาความสัมพันธ์ระหว่างคำจากคำศัพท์พื้นฐานที่ได้รับมอบหมายซึ่งเป็นความสัมพันธ์เชิงผสมผสาน (Combination relationship) โดยใช้พจนานุกรมออนไลน์เป็นเครื่องมือในการสืบค้นสำรวจข้อมูล ซึ่งมีเกณฑ์ที่เกี่ยวข้องสำหรับสำรวจฮันจา 3 ประการ คือ 1) จำนวนพยางค์ 2) ตำแหน่ง

และ 3) ความหมายจากนั้นกรอกข้อมูลลงในตารางที่กำหนดให้ พร้อมแปลข้อมูลหรือตัวอย่าง เป็นภาษาไทยแนบต้นฉบับภาษาเกาหลี และนำมารายงานหน้าชั้น

ทิพย์ธิดา สุกุลทองอร่าม และคณะ (2561) ทำการศึกษาเกี่ยวกับแรงจูงใจในการเรียน ภาษาเกาหลี: กรณีศึกษาของนักศึกษาวิชาเอกภาษาเกาหลีมหาวิทยาลัยหอการค้าไทย โดยใช้วิธีเชิงปริมาณ โดยนำกรอบทฤษฎีมาจาก Gardner (1972) และใช้คำถามปรับมาจาก Gardner's Attitude Motivation Test Battery เป็นแบบสอบถามแจกให้กับนักศึกษาที่ยังเรียนอยู่ระหว่างชั้นปีที่ 1 ถึงปีที่ 4 มหาวิทยาลัยหอการค้าไทย ผลการวิจัยชี้ให้เห็นว่าแรงจูงใจด้านการใช้เป็นเครื่องมือส่งผลต่อการเลือกเรียนวิชาสาขาภาษาเกาหลีมากกว่าแรงจูงใจทางด้านความชอบภายใน ค่าสถิติในคำถามที่ว่า "ฉันอยากเรียนได้เกรด A ในรายวิชาเกาหลีทุกวิชา" และ "ภาษาเกาหลีสำคัญเพราะช่วยให้ฉันได้งานทำในอนาคต" ได้คะแนนสูงสุด ซึ่งผลลัพธ์เป็นไปในทิศทางเดียวกับการศึกษาการเรียนภาษาอังกฤษ เป็นภาษาที่สอง

นารินทร์ วัฒนเวฬุ (2560) ทำการศึกษาเกี่ยวกับการศึกษากลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ ภาษาจีนของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาสภาพการเรียนภาษาจีนโดยทั่วไป 2) ศึกษาพฤติกรรมการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีน และ 3) ศึกษาและเปรียบเทียบระดับการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ ภาษาจีนของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลคือแบบสอบถามที่มีมาตรวัดแบบประมาณค่า ตามแนวทางของ Likert โดยมีระดับความคิดเห็น 5 ระดับ คือ บ่อยที่สุด บ่อย ปานกลาง น้อย และน้อยที่สุด ประชากรคือ นักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี ที่ลงทะเบียนในภาคการศึกษาที่ 2 ปีการศึกษา 2556 จำนวน 119 คน วิเคราะห์ ข้อมูลด้วยค่าสถิติต่าง ๆ ได้แก่ ค่าความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน เปรียบเทียบ ความแตกต่างของระดับการใช้ระหว่างกลุ่มด้วยค่าไค-สแควร์ ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 ผลการวิจัย พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามมีระดับการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีนโดยภาพรวม อยู่ในระดับปานกลาง และจากแนวคิดกลวิธีการเรียนรู้ของ Oxford "Strategy Inventory for Language Learning (SILL)" พบว่า กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ใหม่ภาษาจีนที่นักศึกษาใช้ในระดับบ่อย ได้แก่ กลวิธีการเสริมและทดแทน กลวิธีเชิงอภิปัญญา และกลวิธีเชิงพุทธิปัญญา เมื่อเปรียบเทียบ ระดับการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีน พบว่าเพศชายและเพศหญิงและนักศึกษาที่มีและ ไม่มีควมรู้พื้นฐานภาษาต่างประเทศอื่น ๆ นอกจากภาษาจีนกลาง มีระดับการใช้ในภาพรวม ไม่แตกต่างกัน นักศึกษาชั้นปีที่ 1, 2, 3, 4 และ 5 ขึ้นไป และนักศึกษาที่มีและไม่มีควมรู้พื้นฐาน ภาษาจีนกลางก่อนเข้าศึกษาในสาขาวิชาภาษาจีน มีระดับการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ใหม่ภาษาจีน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 แต่มีระดับการใช้กลวิธีการจดจำคำศัพท์ภาษาจีน

และกลวิธีการนำคำศัพท์ภาษาจีนไปใช้ไม่แตกต่างกัน นักศึกษาที่มีและไม่มีความรู้พื้นฐานภาษาจีนถิ่น มีระดับการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ใหม่ภาษาจีนและกลวิธีการจดจำคำศัพท์ภาษาจีนไม่แตกต่างกัน แต่มีระดับการใช้กลวิธีการนำคำศัพท์ภาษาจีนไปใช้แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

วิรัตน์ เกตุเรือง (2560) ทำการศึกษาเกี่ยวกับรูปแบบการบริหารการจัดการเรียนรู้ ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสำหรับนักเรียนของโรงเรียนขยายโอกาสขนาดเล็ก โดยมีจุดมุ่งหมายหลัก เพื่อพัฒนารูปแบบการบริหารการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสำหรับนักเรียน ของโรงเรียนขยายโอกาสขนาดเล็ก จุดมุ่งหมายเฉพาะและวิธีการวิจัยดำเนินการ 3 ขั้นตอน 1) ศึกษาสภาพและแนวทางในการบริหารจัดการการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสำหรับ นักเรียนของโรงเรียนขยายโอกาสขนาดเล็ก โดยวิธีการศึกษาเอกสาร สทนากลุ่มผู้บริหาร ครูผู้สอน ภาษาอังกฤษ และสัมภาษณ์ผู้ทรงคุณวุฒิ 2) สร้างรูปแบบการบริหารการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ เพื่อการสื่อสารสำหรับนักเรียนของโรงเรียนขยายโอกาสขนาดเล็กโดยวิธีสนทนากลุ่มผู้ทรงคุณวุฒิ และ 3) ประเมินรูปแบบการบริหารการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสำหรับนักเรียน ของโรงเรียนขยายโอกาสขนาดเล็กโดยใช้แบบสอบถามกับกลุ่มตัวอย่างผู้บริหารสถานศึกษาและ ครูผู้สอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนขยายโอกาสขนาดเล็กในพื้นที่ภาคเหนือภาคกลาง ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ และภาคใต้ ผลการวิจัยพบว่า

1. สภาพและแนวทางในการบริหารจัดการการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร สำหรับนักเรียนของโรงเรียนขยายโอกาสขนาดเล็กจำแนกเป็น 5 ด้าน ได้แก่ 1) ด้านการใช้หลักสูตร 2) ด้านการจัดการเรียนการสอน 3) ด้านประสิทธิภาพครูผู้สอน 4) ด้านสื่อเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร 5) ด้านการวัดและประเมินผล

2. รูปแบบการบริหารการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสำหรับนักเรียน ของโรงเรียนขยายโอกาสขนาดเล็กประกอบด้วย 3 องค์ประกอบ ได้แก่ องค์ประกอบที่ 1 การบริหาร การจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร องค์ประกอบที่ 2 การจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อ การสื่อสาร องค์ประกอบที่ 3 คุณภาพผู้เรียนและปัจจัยที่เป็นเงื่อนไขของความสำเร้จ ได้แก่ 1) การสร้างความตระหนักแก่ผู้บริหาร ครู และบุคลากรทางการศึกษาให้เห็นถึงความสำคัญ ของการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร 2) การส่งเสริม ให้ผู้บริหาร ครู และบุคลากรทางการศึกษา เกิดการพัฒนาความรู้และทักษะในการใช้ภาษาอังกฤษ เพื่อการสื่อสาร

3. ประเมินรูปแบบการบริหารการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสำหรับ นักเรียนของโรงเรียนขยายโอกาสขนาดเล็ก พบว่าทั้ง 3 องค์ประกอบ และปัจจัยที่เป็นเงื่อนไข ของความสำเร็จ มีความเป็นไปได้และความเป็นประโยชน์อยู่ในระดับมากทุกรายการ

กาญจนา สหะวีริยะ (2560) ทำการศึกษาเกี่ยวกับศึกษาปัญหาการใช้รูปประโยคที่แสดง การคาดคะเนในภาษาเกาหลีของนักศึกษาไทย โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาโครงสร้างประโยค การจำแนกความหมายเฉพาะตัว และกฎการใช้รูปประโยคที่แสดงการคาดคะเนในภาษาเกาหลี 2) ศึกษาปัญหาการใช้รูปประโยคที่แสดงการคาดคะเนในภาษาเกาหลีของนักศึกษาไทย กลุ่มตัวอย่าง ที่ใช้ในการศึกษาคั้งนี้ คือ นักศึกษาไทยที่กำลังศึกษาวิชาเอกภาษาเกาหลีในมหาวิทยาลัยต่าง ๆ ทั้งหมด 4 มหาวิทยาลัย ได้แก่ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์วิทยาเขตปัตตานี มหาวิทยาลัยนเรศวร มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ และมหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่ จำนวน 107 คน เครื่องมือที่ใช้ ในการวิจัยแบ่งเป็น 2 ส่วน ได้แก่ ส่วนที่ 1) แบบสอบถามเกี่ยวกับข้อมูลทั่วไปและความคิดเห็น ต่อการศึกษารูปประโยคที่แสดงการคาดคะเนในภาษาเกาหลี ส่วนที่ 2) แบบสอบถามเกี่ยวกับการทดสอบ ความสามารถในการใช้รูปประโยคที่แสดงการคาดคะเนในภาษาเกาหลีด้านโครงสร้างประโยค การเข้าใจความหมายเฉพาะตัว และกฎการใช้ต่าง ๆ ผลการวิจัยพบว่า

1. นักศึกษาไทยยังไม่สามารถเข้าใจโครงสร้างประโยค ความหมายเฉพาะตัว และ กฎการใช้รูปประโยคที่แสดงการคาดคะเนในภาษาเกาหลีได้อย่างถูกต้อง เพราะ 1) รูปประโยค ที่แสดงการคาดคะเนในภาษาเกาหลีมีความหมายที่หลากหลาย เช่น รูปประโยค ‘-(으)ㄴ/는 / (으)ㄴ 것 같다’ มีความหมายเฉพาะตัวที่แตกต่างกันทั้งหมด 5 ความหมาย 2) โครงสร้าง ประโยคของรูปประโยคที่แสดงการคาดคะเนในภาษาเกาหลีต่างกัน แต่ความหมายเฉพาะตัวเหมือนกัน เช่น รูปประโยค ‘-(으)ㄴ/는 / (으)ㄴ 것 같다’ รูปประโยค ‘-(으)ㄴ 가나 보다’ และ รูปประโยค ‘-(으)ㄴ/는 / (으)ㄴ 모양이다’ สื่อความหมายถึง การคาดคะเนที่มีหลักฐาน ทางอ้อม และการคาดคะเนที่เปลี่ยนจากจิตวิสัยเป็นวัตถุวิสัย 3) รูปประโยคที่แสดงการคาดคะเน ในภาษาเกาหลีมีข้อกำหนดการใช้ที่ชัดเจน กล่าวคือ เมื่อต้องการสื่อความหมายถึงการคาดคะเน ที่ไม่มีความชัดเจนต้องใช้รูปประโยค ‘-(으)ㄴ/는 / (으)ㄴ 지(도) 모르다’ มักใช้กับ คำว่า ‘혹시’ (“ไม่แน่ใจว่า...”) เพราะเป็นคำที่สื่อความหมายถึงความไม่ชัดเจน

2. สาเหตุที่ทำให้ให้นักศึกษาไทยมีความผิดพลาดในการเลือกรูปประโยคที่แสดง การคาดคะเนในภาษาเกาหลี คือ การได้รับอิทธิพลจากภาษาแม่ กล่าวคือ รูปประโยคที่แสดง การคาดคะเนในภาษาไทยกับภาษาเกาหลีมีความแตกต่างกัน โดยรูปประโยคที่แสดงการคาดคะเน ในภาษาไทยเกิดจากความคิดของผู้พูดเป็นหลัก สามารถสื่อความหมายถึง อนาคต ความตั้งใจ ความชัดเจน ความไม่ชัดเจน และความเป็นไปได้ เป็นต้น นิยมใช้กันอย่างแพร่หลายทั้งในภาษาพูด และภาษาเขียน (Sahaviriya, 2016, p. 24) ซึ่งต่างจากภาษาเกาหลีที่มีการจำแนกความหมาย เฉพาะตัวของรูปประโยคที่แสดงการคาดคะเนอย่างหลากหลายและชัดเจน ทำให้นักศึกษาไทย เกิดความสับสน ในการเลือกใช้ให้ตรงกับสถานการณ์ต่าง ๆ เช่น รูปประโยคที่แสดงการคาดคะเน

ในภาษาไทยไม่มีการจำแนกความหมายเกี่ยวกับการมีหรือไม่มีประสบการณ์ของผู้พูด เพื่อนำไปคาดคะเนเหตุการณ์ที่จะเกิดขึ้นในอนาคต ดังนั้นด้วยอิทธิพลของภาษาแม่ นักศึกษาไทยจึงเข้าใจว่าการไม่มีประสบการณ์ในการคาดเดาส่งต่าง ๆ คือ การคาดเดาที่ไม่มีความชัดเจน เพราะมีการปรากฏความหมายคล้ายกับคำแสดงการคาดคะเนในภาษาไทย

จากผลการวิจัยข้างต้น ผู้วิจัยจึงเสนอแนวทางการจัดการเรียนการสอนรูปประโยคที่แสดงการคาดคะเนในภาษาเกาหลีเพื่อให้นักศึกษาไทยด้วยรูปแบบต่าง ๆ ดังนี้ 1) รูปแบบการสอนด้วยบริบทในประโยค 2) รูปแบบการสอนด้วยหลักการชี้ 3) รูปแบบการสอนด้วยหลักความเกี่ยวข้อง และ 4) รูปแบบการสอนด้วยหลักการลงทุน

สมพร โกมารทัต (2559) ทำการศึกษาเกี่ยวกับการศึกษาการใช้กลยุทธ์การเรียนภาษาต่างประเทศของนักศึกษาระดับปริญญาตรีใน กรุงเทพฯและปริมณฑล โดยมีวัตถุประสงค์ 3 ประการ คือ 1) เพื่อศึกษาการใช้กลยุทธ์การเรียนภาษาต่างประเทศของนักศึกษามหาวิทยาลัยระดับปริญญาตรีในกรุงเทพฯและปริมณฑล 2) เพื่อศึกษาเปรียบเทียบความแตกต่างของการใช้กลยุทธ์การเรียนภาษาต่างประเทศของนักศึกษา 3) เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ของการใช้กลยุทธ์การเรียนภาษาต่างประเทศกับผลการเรียนภาษาของนักศึกษา ตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้คือ นักศึกษาชั้นปีที่ 4 ระดับปริญญาตรี สาขาวิชาภาษาอังกฤษ ภาษาจีนและภาษาญี่ปุ่น ปีการศึกษา 2558 ของมหาวิทยาลัยในกรุงเทพฯและปริมณฑลจำนวน 455 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือแบบสอบถามมาตราส่วนประมาณค่า (Rating scale) ที่ดัดแปลงจาก Oxford's Strategy Inventory for Language Learning version 7.0 มีค่าความเชื่อมั่น .9425 และแบบสัมภาษณ์การใช้กลยุทธ์การเรียนภาษาต่างประเทศ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน การวิเคราะห์ ความแปรปรวนทางเดียว (One-way ANOVA) และ การทดสอบไคสแควร์ (Chi-square Test) ผลการศึกษาพบว่า

1. การใช้กลยุทธ์การเรียนภาษาต่างประเทศของนักศึกษา 3 สาขาวิชา คือ สาขาภาษาอังกฤษภาษาจีน และภาษาญี่ปุ่นในภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง
2. นักศึกษาที่เรียนภาษาต่างประเทศที่แตกต่างกันมีการใช้กลยุทธ์การเรียนภาษาที่ไม่แตกต่างกัน
3. การใช้กลยุทธ์การเรียนภาษาต่างประเทศของนักศึกษามีความสัมพันธ์กับผลการเรียนทางภาษาของนักศึกษาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 นักศึกษาที่มีผลการเรียนสูงจะใช้กลยุทธ์การนำไปสู่ความสำเร็จมากที่สุด
4. กลยุทธ์การเรียนมีความสำคัญและจำเป็นต่อการเรียนภาษาต่างประเทศและจะใช้ในการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศในระดับและสถานการณ์การเรียนที่แตกต่างกัน

5. กลยุทธ์การเรียนส่งผลต่อความสำเร็จในการเรียนภาษาต่างประเทศ เมื่อเรียงลำดับจากความสำคัญมากไปหาน้อยเป็นดังนี้ คือ กลยุทธ์การจำ กลยุทธ์การนำไปสู่ความสำเร็จ กลยุทธ์การแก้ไขข้อบกพร่อง กลยุทธ์ทางสังคม กลยุทธ์ความรู้ ความเข้าใจ และกลยุทธ์ทางอารมณ์และความรู้สึก

ทักษ์ อุดมรัตน์ (2557) ทำการศึกษาเกี่ยวกับนโยบายและยุทธศาสตร์การส่งเสริมการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศในประเทศอาเซียนบวกสาม: กรณีประเทศมาเลเซีย โดยทำการศึกษากรณีของประเทศมาเลเซีย ตามกรอบข้อตกลง (Terms of Reference) ของสำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา (สกศ.) ดำเนินการวิจัยระหว่าง 1 ตุลาคม พ.ศ. 2554 ถึงวันที่ 31 พฤษภาคม พ.ศ. 2555 ใช้ระเบียบวิธีวิจัยเชิงคุณภาพ เน้นการวิเคราะห์เอกสารเชิงนโยบายที่เกี่ยวข้องและตรวจสอบเพื่อยืนยันข้อมูลโดยผู้ทรงคุณวุฒิในประเทศไทย ในการประชุมสัมมนาแบบเปิด 1 ครั้ง และการประชุมสัมมนาแบบกลุ่มเฉพาะ 1 ครั้ง ซึ่งจัดโดยสำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา ผลการวิจัยพบว่า ประเทศมาเลเซียกำลังส่งเสริมการเรียนการสอนภาษามลายูในฐานะภาษาประจำชาติและสอนภาษาอังกฤษในฐานะเป็นภาษาที่สอง ตั้งแต่เด็กเข้าเรียนในระดับอนุบาล นโยบายการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ มุ่งเน้นภาษาอังกฤษเพื่อวิชาการและความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารถูกเน้นในทุกระดับการศึกษาของมาเลเซีย ในขณะที่ระดับมัธยมศึกษาตอนปลายสายสามัญและอุดมศึกษาเน้นภาษาอังกฤษเชิงวิชาการด้วย เมื่อเร็ว ๆ นี้ มีนโยบายให้ ส่งเสริมการเรียนการสอนภาษาในเอเชียเพิ่มขึ้นในการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศด้วย เน้นภาษาญี่ปุ่น เกาหลีจีน และไทย มียุทธศาสตร์สำคัญในการส่งเสริมภาษาต่างประเทศ คือ การพัฒนาครูและการส่งเสริมการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษและภาษาต่างประเทศอื่น ๆ

อนุสรุ สุขบ่าเพิง (2557) ทำการศึกษาเกี่ยวกับกลวิธีการเรียนรู้และแรงจูงใจในการเรียนภาษาเกาหลีของนักเรียนมัธยมในจังหวัดนครศรีธรรมราช โดยมีจุดประสงค์เพื่อศึกษากลวิธีการเรียนรู้ กลวิธีการเรียนรู้และแรงจูงใจในการเรียนภาษาเกาหลีของนักเรียนมัธยมในจังหวัดนครศรีธรรมราช โดยทำการเปรียบเทียบระหว่าง แรงจูงใจในการเรียนภาษาเกาหลีของนักเรียนมัธยม โดยกลุ่มตัวอย่างคือนักเรียนมัธยมที่เรียนภาษาเกาหลีเป็นภาษาต่างประเทศในโรงเรียน การศึกษานี้นำวิธีเชิงปริมาณมาใช้ โดยการแจกแบบสอบถามเพื่อการสำรวจข้อมูลจาก นักเรียนมัธยม 199 คน จาก 4 โรงเรียนในจังหวัดนครศรีธรรมราชที่มีการสอนภาษาเกาหลี ผลจากการการศึกษาพบว่า 1) นักเรียนมัธยมใช้กลวิธีในการเรียนภาษาเกาหลีแบบอภิปรายและกลวิธีทางอารมณ์เพื่อใช้ในการเรียนภาษาเกาหลี 2) นักเรียนมัธยมมีแรงจูงใจเชิงบูรณาการมากกว่าแรงจูงใจเชิงเครื่องมือ 3) ความสัมพันธ์ของกลวิธีในการเรียนภาษาเกาหลีและแรงจูงใจในการเรียนภาษาเกาหลีของนักเรียนมัธยมในจังหวัด

นครศรีธรรมราชมีความสัมพันธ์ในเชิงบวกกัน ซึ่งถ้านักเรียนมีแรงจูงใจในการเรียนภาษาเกาหลีที่สูงก็จะมีการใช้กลวิธีในการเรียนภาษาเกาหลีที่สูงเช่นกัน

ณภัทร วุฒิมวงศา (2557) ทำการศึกษาเกี่ยวกับกลยุทธ์สร้างแรงจูงใจ การพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษ โดยภาษาอังกฤษเป็นภาษาสากลที่มีความสำคัญเป็นอย่างยิ่งในปัจจุบัน เพราะใช้เป็นสื่อกลางในการติดต่อสื่อสารระหว่างประเทศอย่างกว้างขวาง และในอนาคตอันใกล้การเข้าร่วมเป็นสมาชิกประชาคมอาเซียนของประเทศไทยจะทำให้ภาษาอังกฤษมีบทบาทสำคัญมากยิ่งขึ้น จากการสำรวจพบว่า ทักษะการใช้ภาษาอังกฤษของนักเรียนและนักศึกษาไทยส่วนใหญ่ในปัจจุบันยังมีคุณภาพอยู่ในเกณฑ์ต่ำ จึงจำเป็นต้องปรับปรุงและพัฒนาอย่างเร่งด่วนเพื่อให้สามารถแข่งขันกับนานาชาติประเทศบทความนี้มีวัตถุประสงค์ที่จะนำเสนอกลยุทธ์ในการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศที่สร้างแรงจูงใจได้อย่างมีประสิทธิภาพผศ.ดร.ผู้สอนภาษาอังกฤษจะสามารถนำแนวคิดดังกล่าวไปบูรณาการการสอนของตนเพื่อสร้างแรงจูงใจให้ผู้เรียนมีความสนใจ มีทัศนคติที่ดีและตั้งใจฝึกฝน เพื่อพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

ปุ้ม เจีย (2556) ทำการศึกษาเกี่ยวกับการนำเสนอแนวทางการพัฒนาหลักสูตรการฝึกหัดครูภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษาสำหรับวิทยาลัยการฝึกหัดครูระดับจังหวัด ราชอาณาจักรกัมพูชา โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อนำเสนอแนวทางการพัฒนาหลักสูตรการฝึกหัดครูภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษาสำหรับราชอาณาจักรกัมพูชา โดยมีวัตถุประสงค์ที่จะระบุเป้าหมาย สมรรถนะสำคัญ และขอบเขตเนื้อหาสำหรับการพัฒนาหลักสูตรการฝึกหัดครูภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษาสำหรับวิทยาลัยการฝึกหัดครูระดับจังหวัด (PTTCs) ราชอาณาจักรกัมพูชา การศึกษานี้ใช้แบบสำรวจออนไลน์ตามวิธีเดลฟายจำนวน 3 รอบ การสำรวจทั้ง 3 รอบนั้นนำมาใช้เพื่อบ่งชี้ จัดลำดับก่อนหลัง และจำแนกเป้าหมาย สมรรถนะสำคัญ และขอบเขตเนื้อหา การสำรวจใช้เวลารวม 14 สัปดาห์ นักพัฒนาหลักสูตรและนักการศึกษาด้านการฝึกหัดครูภาษาอังกฤษจากกระทรวงศึกษาธิการ เยวชน และกีฬา ได้รับเชิญให้ร่วมเป็นผู้ทรงคุณวุฒิ แบบสอบถามสร้างขึ้นจากการวิจัยเอกสารหลักสูตรการฝึกหัดครูภาษาอังกฤษในกลุ่มประเทศอาเซียนหลายประเทศโดยอิงจากกรอบแนวคิด TPACK การวิเคราะห์ข้อมูลเป็นการวิเคราะห์ทั้งในเชิงปริมาณและเชิงคุณภาพ สถิติที่ใช้ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ร้อยละ และการวิเคราะห์เนื้อหา ผลการวิจัยจากการสำรวจความเห็นของผู้ทรงคุณวุฒิตามวิธีเดลฟายสรุปเป็นแนวทางการพัฒนาหลักสูตรการฝึกหัดครูภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษาสำหรับวิทยาลัยการฝึกหัดครูระดับจังหวัด ราชอาณาจักรกัมพูชา ประกอบด้วย เป้าหมาย 5 ด้าน สมรรถนะสำคัญ 14 สมรรถนะ และขอบเขตเนื้อหา 15 หัวข้อ

นภมณฑ์ เจียมสุข (2555) ทำการศึกษาเกี่ยวกับการนำเสนอแนวทางการพัฒนาสมรรถนะครูเพื่อส่งเสริมการจัดการศึกษานอกระบบและการศึกษาตามอัธยาศัยในการก้าวสู่การเป็นประชาคมอาเซียน โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาสภาพปัญหา และความต้องการเกี่ยวกับการพัฒนาสมรรถนะครู

เพื่อส่งเสริมการจัดการศึกษานอกระบบและการศึกษาตามอัธยาศัยในการก้าวสู่การเป็นประชาคมอาเซียน และ 2) พัฒนาและนำเสนอแนวทางการพัฒนาสมรรถนะครูเพื่อส่งเสริมการจัดการศึกษานอกระบบและการศึกษาตามอัธยาศัย ในการก้าวสู่การเป็นประชาคมอาเซียน มีกลุ่มตัวอย่าง คือ 1) ผู้บริหารสถานศึกษา 2) ครู กศน. 3) นักวิชาการด้านการศึกษา โดยใช้การสุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง เก็บรวบรวมข้อมูลด้วยแบบสัมภาษณ์สภาพปัญหาความต้องการและแนวทางการพัฒนาสมรรถนะครู เพื่อส่งเสริมการจัดการศึกษานอกระบบและการศึกษาตามอัธยาศัยในการก้าวสู่การเป็นประชาคมอาเซียน และการสนทนากลุ่ม ผลการวิจัยพบว่า 1) สภาพปัญหา และความต้องการเกี่ยวกับการพัฒนาสมรรถนะครู เพื่อส่งเสริมการจัดการศึกษา นอกระบบและการศึกษาตามอัธยาศัยในการก้าวสู่การเป็นประชาคมอาเซียน พบว่า มีการกำหนดหลักสูตรมาจากส่วนกลาง มีหลักสูตรภาคภาษาอังกฤษเพิ่มเติม ส่วนหลักสูตรท้องถิ่นสามารถพัฒนาขึ้นมาได้ ครูผู้สอนมีบทบาทเป็นผู้ใช้หลักสูตร จึงจำเป็นต้องพัฒนาครูให้มีทักษะการบูรณาการ และประยุกต์ใช้หลักสูตรให้เป็น อีกทั้งควรมีการปรับหลักสูตรให้มีความเป็นปัจจุบันและสากล ด้านการออกแบบการจัดการกระบวนการเรียนรู้ ผู้สอนมีการออกแบบการจัดการกระบวนการเรียนรู้หลากหลายพอสมควร แต่ด้วยความจำกัดของสถานที่และสื่อการเรียนการสอนที่มีอยู่ ทำให้ในทางปฏิบัติยังไม่มี ความหลากหลาย การวัดและประเมินผลต้องมีความหลากหลายขึ้น อีกทั้งครูควรมีสมรรถนะอื่น ๆ เช่น ความเป็นผู้นำ การเป็นผู้เชื่อมโยงเครือข่ายการเรียนรู้ของผู้เรียน และการเป็นผู้ให้คำปรึกษา 2) ข้อเสนอแนะที่ผู้วิจัยจัดทำขึ้นในการวิจัยครั้งนี้แบ่งเป็น 4 ด้าน ได้แก่ ด้านการพัฒนาหลักสูตรและการใช้หลักสูตร ด้านการออกแบบการจัดการกระบวนการเรียนรู้ ด้านการวัดและประเมินผล และด้านสมรรถนะ องค์กรวม โดยแบ่งเป็นข้อเสนอแนะทางสำหรับศูนย์การศึกษานอกระบบและการศึกษาตามอัธยาศัย ผู้บริหารสถานศึกษาและครู กศน.

นिरานันท์ วิไลรัตนกุล และ มิชัย เอี่ยมจินดา (2555) ทำการศึกษาเกี่ยวกับการพัฒนาแบบฝึกเพื่อแก้ไขข้อผิดพลาดในการเขียนสะกดคำสำหรับนักเรียนชาวต่างประเทศระดับกลางในเขตกรุงเทพมหานคร โดยผู้วิจัยได้พัฒนาแบบฝึกเพื่อแก้ไขข้อผิดพลาดในการเขียนสะกดคำสำหรับนักเรียนชาวต่างประเทศระดับกลางในเขตกรุงเทพมหานครกลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนชาวต่างประเทศระดับกลาง โรงเรียนนานาชาติเนีวา เขตบางกะปิจังหวัดกรุงเทพมหานคร เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ประกอบด้วย 1) แผนการจัดการเรียนรู้ จำนวน 11 แผน 2) แบบฝึกการเขียนสะกดคำจำนวน 5 แบบฝึก ผลการวิจัยพบว่า 1) ประสิทธิภาพของแบบฝึกมีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 70 / 70 ได้ค่าประสิทธิภาพ 81.08/81.53 2) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่องการเขียนสะกดคำ สำหรับนักเรียนชาวต่างประเทศระดับกลางแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยผลสัมฤทธิ์หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน 3) ผู้เรียนมีความคิดเห็นต่อแบบฝึกเพื่อแก้ไขข้อผิดพลาดการเขียนสะกดคำสำหรับนักเรียนชาวต่างประเทศระดับกลางอยู่ในระดับมาก

พัสนี สิริบุตร (2555) ทำการศึกษาเกี่ยวกับการพัฒนาชุดฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาชุดฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80 และเพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนใช้และหลังใช้ชุดฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่กำลังศึกษาในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2554 โรงเรียนน้ำขุนวิทยาดำบลตาเกา อำเภอน้ำขุ่น จังหวัดอุบลราชธานี สังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัดอุบลราชธานี จำนวน 30 คน ซึ่งได้มาโดยวิธีสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) รูปแบบการทดลอง คือ One Group Pretest-Posttest Design เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วยชุดฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ จำนวน 12 ชุด และแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ซึ่งมีค่าความยากตั้งแต่ 0.42-0.77 ค่าอำนาจจำแนกตั้งแต่ 0.23-0.46 และความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.85 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลได้แก่ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการทดสอบค่า t ผลการวิจัยพบว่า 1. ชุดฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมีประสิทธิภาพเท่ากับ 81.73/80.00 ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์ 80/80 ที่ตั้งไว้ 2. ผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่เรียนด้วยการใช้ชุดฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ หลังใช้ชุดฝึกทักษะสูงกว่าก่อนใช้ชุดฝึกทักษะอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

สมิหรา ศรีทันดร (2553) ทำการศึกษาเกี่ยวกับการศึกษาการจัดการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศของอาจารย์ศูนย์ภาษา สังกัด ภัทรวงศาวิทยาลัย โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาความคิดเห็นของนายทหารนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศของอาจารย์ศูนย์ภาษา สังกัดภัทรวงศาวิทยาลัย ใน 5 ด้าน คือ การตั้งจุดประสงค์การสอน การกำหนดเนื้อหา การจัดกิจกรรมการเรียนการสอน การใช้สื่อการสอนและการวัดประเมินผล 2) เพื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของนายทหารนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศของอาจารย์ศูนย์ภาษา สังกัดภัทรวงศาวิทยาลัย ใน 5 ด้าน คือ การตั้งจุดประสงค์การสอน การกำหนดเนื้อหา การจัดกิจกรรมการเรียนการสอน การใช้สื่อการสอนและการวัดประเมินผลจำแนกตามตัวแปร อายุ ชั้นยศ และสังกัด กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนายทหารนักเรียน ศูนย์ภาษา สังกัด ภัทรวงศาวิทยาลัย จำนวน 92 คน เลือกกลุ่มตัวอย่างโดยใช้วิธีสุ่มแบบแบ่งชั้น (Stratified Random Sampling) เก็บข้อมูลได้ร้อยละ 93.48 เครื่องมือที่ใช้เป็นแบบตรวจรายการ (Checklist) และแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ (Rating Scale) ได้ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามทั้งฉบับเท่ากับ .96 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าคะแนนเฉลี่ย ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน

การทดสอบค่าที การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียวและทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่ ด้วยวิธีของเชฟเฟ้ (Scheffé's test) ผลการวิจัยพบว่า

1. ความคิดเห็นของนายทหารนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนการสอน ภาษาต่างประเทศของอาจารย์ ศูนย์ภาษา สังกัดกระทรวงกลาโหม โดยรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า อยู่ในระดับมากทุกด้าน

2. เมื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของนายทหารนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนการสอน ภาษาต่างประเทศของอาจารย์ ศูนย์ภาษา สังกัดกระทรวงกลาโหม จำแนกตามอายุ พบว่า นายทหารนักเรียนที่มีอายุต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนการสอน ภาษาต่างประเทศของ อาจารย์โดยรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า การกำหนดเนื้อหา การจัดกิจกรรมการเรียนการสอน การใช้สื่อการสอน และการวัดประเมินผล แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนการตั้งจุดประสงค์การสอนไม่แตกต่างกัน

3. เมื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของนายทหารนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนการสอน ภาษาต่างประเทศของอาจารย์ ศูนย์ภาษา สังกัดกระทรวงกลาโหม จำแนกตามชั้นยศ พบว่า นายทหารชั้นประทวนกับนายทหารชั้นสัญญาบัตร มีความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนการสอน ภาษาต่างประเทศของอาจารย์โดยรวมไม่แตกต่างกัน เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า การใช้สื่อการสอน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนการตั้งจุดประสงค์การสอน การกำหนดเนื้อหา การจัดกิจกรรมการเรียนการสอน และการวัดประเมินผลไม่แตกต่างกัน

4. เมื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของนายทหารนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนการสอน ภาษาต่างประเทศของอาจารย์ ศูนย์ภาษา สังกัดกระทรวงกลาโหม จำแนกตามสังกัด พบว่า นายทหารนักเรียนที่เข้ารับการอบรมในสังกัดต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนการสอน ภาษาต่างประเทศของอาจารย์โดยรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เมื่อพิจารณา เป็นรายด้านพบว่า การกำหนดเนื้อหา การจัดกิจกรรมการเรียนการสอน การใช้สื่อการสอน และการวัดประเมินผลแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนการตั้งจุดประสงค์การสอน ไม่แตกต่างกัน

วิริยา ประสพชนกิจ (2552) ทำการศึกษาเกี่ยวกับการพัฒนาความรู้ความสามารถ ในการปฏิบัติงานของครูสอนภาษาญี่ปุ่นโรงเรียนเทคโนโลยีพลพณิชยการ อำเภอลาด จังหวัดขอนแก่น โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อพัฒนาความรู้ความสามารถในการปฏิบัติงานของครูสอนภาษาญี่ปุ่น โรงเรียน เทคโนโลยีพลพณิชยการ อำเภอลาด จังหวัดขอนแก่น ให้มีความรู้ความเข้าใจและมีความสามารถ ในการสอนภาษาญี่ปุ่นให้มีประสิทธิภาพสูงขึ้น โดยใช้กรอบการจัดการเรียนรู้แบบการสอนภาษา เพื่อการสื่อสารตามขั้นตอน 3 ขั้นตอน คือ ขั้นการนำเสนอ ขั้นการฝึก และขั้นการนำไปใช้ ซึ่งใช้หลักวิจัยปฏิบัติการ (Action Research) ในการศึกษาตามแนวคิดของเคมมิสและแม็กเท็กการ

(Kemmis and McTaggart) ดำเนินการ 2 วงรอบ แต่ละวงรอบประกอบด้วย 4 ขั้นตอน คือการวางแผน (Planning) การปฏิบัติ (Acting) การสังเกต (Observing) และการสะท้อนผล (Reflecting) โดยมีกลุ่มผู้ร่วมศึกษาค้นคว้า จำนวน 4 คน ประกอบด้วยผู้ศึกษาค้นคว้าและครูผู้สอนวิชาภาษาญี่ปุ่น จำนวน 3 คน ซึ่งเป็นผู้ร่วมศึกษาค้นคว้าและเป็นกลุ่มเป้าหมาย นอกจากนี้ยังมีกลุ่มผู้ให้ข้อมูลเพิ่มเติม จำนวน 54 คน ประกอบด้วย กลุ่มผู้ร่วมศึกษาค้นคว้าจำนวน 4 คน และนักเรียน/นักศึกษาจำนวน 50 คน เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ได้แก่ แบบสัมภาษณ์ แบบสังเกต และแบบสอบถาม การตรวจสอบข้อมูลใช้เทคนิคการตรวจสอบข้อมูล แบบสามเส้า (Triangulation Technique) และนำเสนอผลการศึกษาค้นคว้าโดยวิธีพรรณนา ผลการศึกษาค้นคว้าพบว่า ผู้ศึกษาค้นคว้าและผู้ร่วมศึกษาค้นคว้าจัดกิจกรรมการเรียนการสอนตามหนังสือเรียนภาษาญี่ปุ่นที่ใช้สอนและมีเทคนิควิธีการสอนที่มีความแตกต่างกันทำให้การสอนเกิดประสิทธิภาพไม่เท่าเทียมกัน นอกจากนี้กลุ่มผู้ร่วมศึกษาค้นคว้ายังขาดความชัดเจนในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ ครูผู้สอนดำเนินการสอนไปตามความคิดความรู้ประสบการณ์และความถนัดของตนเอง และเมื่อดำเนินการพัฒนาความรู้ความสามารถในการปฏิบัติงานในวงรอบที่ 1 โดยการประชุมเชิงปฏิบัติการและการนิเทศนั้น ทำให้กลุ่มผู้ร่วมศึกษาค้นคว้ามีความรู้ความเข้าใจในเทคนิคการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร โดยมีกระบวนการในการสอนซึ่งเริ่มจากขั้นการนำเสนอ ซึ่งครูผู้สอนสามารถสร้างความสนใจให้แก่ผู้เรียนในการนำผู้เรียนเข้าสู่บทเรียนใหม่ได้ดี โดยเริ่มจากการพูดคุยโดยนำความรู้จากสิ่งที่ผู้เรียนได้เรียนรู้ไปแล้วมาทบทวนทักษะการฟังและการพูดจากนั้นจะเป็นขั้นการฝึกโดยครูผู้สอนจะให้ผู้เรียนจับคู่หรือแบ่งกลุ่มเพื่อฝึกฝนการพูดและการฟังและสามารถที่จะจัดกิจกรรมการเรียนรู้อื่นๆ ซึ่งในขั้นตอนนี้มีผู้ร่วมศึกษาค้นคว้าจำนวน 1 คน ยังขาดความชัดเจนในการจัดกิจกรรมที่เหมาะสมกับจำนวนผู้เรียนและระยะเวลาที่มีจำกัด จึงทำให้เกิดปัญหาที่ผู้เรียนไม่สามารถเรียนรู้ได้อย่างทั่วถึงทุกคน จึงเป็นเหตุให้ผู้เรียนขาดความสนใจในการเรียนและรวมปฏิบัติกิจกรรมกับผู้เรียนผู้อื่น และเมื่อถึงขั้นการนำไปใช้กลุ่มผู้ร่วมศึกษาค้นคว้าได้จัดกิจกรรมช่วงท้ายของชั่วโมงเรียนเพื่อให้ผู้เรียนนำความรู้ที่ได้รับมาทดลองนำไปใช้กับสถานการณ์หรือเกมส์ต่าง ๆ ซึ่งผู้เรียนส่วนใหญ่ให้ความสนใจและมีความสนุกสนานกับกิจกรรมนี้ทำให้เกิดปฏิสัมพันธ์กันระหว่างผู้เรียนด้วยกัน จากขั้นการฝึกที่เกิดปัญหาจึงได้ดำเนินการพัฒนาในวงรอบที่ 2 โดยใช้การนิเทศแบบกัลยาณมิตรเพื่อช่วยให้ครูผู้สอนภาษาญี่ปุ่นบรรลุเป้าหมายของการพัฒนา เมื่อดำเนินการพัฒนาในวงรอบที่ 2 จนสิ้นสุดแล้ว พบว่ากลุ่มผู้ร่วมศึกษาค้นคว้ามีความรู้ความเข้าใจและสามารถนำเทคนิควิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารไปปรับประยุกต์ใช้กับเทคนิคการสอนที่ตนเองถนัดได้เป็นอย่างดีตามกรอบการศึกษาทั้ง 3 ขั้นตอน และหวังว่าจะนำเทคนิคการสอนแบบการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารไปขยายผลแนะนำครูผู้สอนคนอื่น ๆ ได้อย่างมั่นใจและพร้อมจะดำเนินการปรับปรุงพัฒนาไปอย่างต่อเนื่อง โดยสรุป ผลที่ได้จากการศึกษาครั้งนี้ทำให้ครูผู้สอนวิชาภาษาญี่ปุ่น โรงเรียนเทคโนโลยีพลศึกษา มีความรู้ความเข้าใจและ

มีความสามารถในการสอนภาษาญี่ปุ่นให้มีประสิทธิภาพสูงขึ้นและผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนสูงขึ้นต่อไป

จากการศึกษางานวิจัยในประเทศ พบว่า วิธีการดำเนินการวิจัยส่วนใหญ่เป็นงานวิจัยเพื่อพัฒนา โดยเฉพาะทักษะทางการสื่อสาร โดยนักวิจัยจะศึกษาองค์ประกอบของการสื่อสารและทักษะของนักเรียน ต่อจากนั้นจึงหาแนวทางเพื่อพัฒนาด้านที่บกพร่องต่อไป

2.7.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องในต่างประเทศ

Saeed and Congman (2013) ทำการศึกษาเรื่อง การใช้วิธีสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อสื่อสารในการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ ในประเทศปากีสถาน ผลการวิจัยพบว่าการสอนโดยใช้วิธีการสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารมีประสิทธิภาพสูงกว่าการสอนแบบเน้นไวยากรณ์และการแปล และถ้านักเรียนได้รับการจัดการเรียนการสอนที่เหมาะสม ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนโดยเฉพาะทักษะที่ใช้ในการสื่อสารดีขึ้นอีกทั้งการใช้วิธีสอนตามแนวการสอนภาษาสื่อสาร ยังทำให้นักเรียนมีแรงจูงใจในการเรียนมากขึ้นอีกด้วย

Mennaai (2013) ทำการศึกษาเรื่อง การพัฒนาทักษะการพูดโดยใช้วิธีสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 สาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยบรีสก้า ผลการศึกษาพบว่า วิธีการสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร เป็นวิธีสอนที่มีประสิทธิภาพมากในการพัฒนาทักษะการพูดของนักศึกษา

Yasuda (2011) ทำการศึกษาเรื่อง การพัฒนาด้านการตระหนักรู้ ความรู้ด้านภาษาศาสตร์ และความสามารถในการเขียนภาษาต่างประเทศของผู้เข้าอบรม โดยใช้โครงงานแบบอรรถลักษณะ (Genre-based Task) ผลการศึกษาพบว่า ผู้เข้ารับการอบรมมีการตระหนักรู้ ความรู้ด้านภาษาศาสตร์ ตลอดจนความสามารถในการเขียนสูงขึ้นกว่าก่อนเข้าร่วมโครงการ

Politzer, (1985, pp. 54-68) ศึกษาพฤติกรรมการเรียนรู้ภาษาและความสัมพันธ์ของพฤติกรรมการเรียนรู้ภาษากับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาของนักเรียนที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองในระดับมหาวิทยาลัย พบว่า สาขาวิชาเป็นองค์ประกอบที่สำคัญในการเรียนภาษาแบบเข้มของนักศึกษา ซึ่งมีความแตกต่างกันระหว่างนักศึกษาที่เรียนสาขาวิชาวิศวกรรมศาสตร์และวิทยาศาสตร์กับสาขาธุรกิจสังคมและการศึกษา ต่อมาโพลิตเซอร์ (Politzer, 1985, pp. 67-68) ได้ศึกษาในทำนองเดียวกัน พบว่าสาขาวิชาเอกของนักศึกษามหาวิทยาลัยมีอิทธิพลต่อการเลือกใช้กลวิธีการเรียนภาษาที่สอง โดยเฉพาะอย่างยิ่งนักศึกษสาขาวิชาเอกมนุษยศาสตร์ สังคมวิทยาและสาขาการศึกษาสามารถใช้กลวิธีการเรียนได้ดีกว่านักศึกษาสาขาวิชาเอกคอมพิวเตอร์ สาขาวิชาเอกวิทยาศาสตร์และคณิตศาสตร์

Malley (1985, pp. 32-41) ศึกษาการประยุกต์ใช้กลวิธีการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง จำนวน 70 คน และครูสอนภาษาอังกฤษจำนวน 22 คน เก็บข้อมูลโดยการสัมภาษณ์และบันทึกเสียง แบบสัมภาษณ์ ประกอบด้วยคำถามต่าง ๆ ที่ให้นักเรียนอธิบายประเภทของกลวิธีการเรียนภาษาอังกฤษในการพูด การออกเสียงคำศัพท์ การปฏิบัติตามคำสั่ง การใช้ภาษานอกชั้นเรียนและการฟัง นอกจากนี้ ผู้วิจัยได้สังเกตการเรียนการสอนในชั้นเรียนและสัมภาษณ์ครูผู้สอนแต่ละคนว่าได้สอนกลวิธีการเรียนภาษาอังกฤษให้แก่นักเรียนหรือสังเกตการณ์การใช้กลวิธีการเรียนของนักเรียนหรือไม่ ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนใช้กลวิธีการเรียนภาษาอังกฤษอยู่ในระดับต่ำ และปานกลางและนักเรียนมักใช้กลวิธีการเรียนภาษากับการเรียนแบบจุลภาษา (Discrete tasks) ซึ่งเป็นการเรียนรู้คำศัพท์ การฟัง การออกเสียงและการเรียนไวยากรณ์เฉพาะเรื่องมากกว่าการเรียนแบบทักษะสัมพันธ์ (integrative tasks) ทั้งนี้อาจเป็นเพราะขณะที่เรียนในชั้นเรียนนักเรียนมีโอกาสดำเนินกิจกรรมทางภาษาน้อยมาก นอกจากนี้ยังพบว่าครูส่วนใหญ่ไม่มีความรู้เรื่องกลวิธีการเรียนภาษา ไม่เคยแนะนำกลวิธีการเรียนให้นักเรียนในขณะที่สอนและไม่เคยสังเกตการใช้กลวิธีการเรียนของนักเรียน

จากการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้อง สรุปได้ว่า นักศึกษาไทยยังไม่สามารถเข้าใจโครงสร้างประโยค ความหมายเฉพาะตัว และกฎการใช้รูปประโยคที่แสดงการคาดคะเนในภาษาเกาหลีได้อย่างถูกต้อง เพราะ รูปประโยคที่แสดงการคาดคะเนในภาษาเกาหลีมีความหมายที่หลากหลาย เช่น รูปประโยค ‘-(으)ㄴ/는 / (으)ㄴ 것 같다’ มีความหมายเฉพาะตัวที่แตกต่างกันทั้งหมด 5 ความหมาย จึงทำให้เข้าใจได้ยาก โดยสาเหตุที่ทำให้นักศึกษาไทยมีความผิดพลาดในการเลือกรูปประโยคที่แสดงการคาดคะเนในภาษาเกาหลี คือ การได้รับอิทธิพลจากภาษาแม่ กล่าวคือ รูปประโยคที่แสดงการคาดคะเนในภาษาไทยกับภาษาเกาหลีมีความแตกต่างกัน โดยรูปประโยคที่แสดงการคาดคะเนในภาษาไทยเกิดจากความคิดของผู้พูดเป็นหลัก สามารถสื่อความหมายถึง อนาคต ความตั้งใจ ความชัดเจน ความไม่ชัดเจน และความเป็นไปได้ เป็นต้น โดยแรงจูงใจด้านการใช้เป็นเครื่องมือส่งผลต่อการเลือกเรียนวิชาภาษาเกาหลีมากกว่าแรงจูงใจทางด้านความชอบภายในของผู้เรียน ส่วนกลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ใหม่ภาษาเกาหลีที่นักศึกษาใช้ในระดับบ้อย ได้แก่ กลวิธีการเสริมและทดแทน กลวิธีเชิงอุปมาอุปไมย และกลวิธีเชิงพหุติปัญญา นอกจากนี้พบว่า แนวทางการจัดการเรียนการสอนรูปประโยคที่แสดงการคาดคะเนในภาษาเกาหลีเพื่อให้นักศึกษาไทยด้วยรูปแบบต่าง ๆ ดังนี้ 1) รูปแบบการสอนด้วยบริบทในประโยค 2) รูปแบบการสอนด้วยหลักการใช้อย่างเหมาะสม 3) รูปแบบการสอนด้วยหลักความเกี่ยวข้องและ 4) รูปแบบการสอนด้วยหลักการลงทุน และสภาพปัญหาและความต้องการเกี่ยวกับการพัฒนาสมรรถนะครูเพื่อส่งเสริมการจัดการศึกษา การกำหนดหลักสูตรมาจากส่วนกลาง มีหลักสูตรภาคภาษาอังกฤษเพิ่มเติม ส่วนหลักสูตรท้องถิ่นสามารถพัฒนาขึ้นมาได้

ครูผู้สอนมีบทบาทเป็นผู้ใช้หลักสูตร จึงจำเป็นต้องพัฒนาครูให้มีทักษะการบูรณาการและประยุกต์ใช้หลักสูตรให้เป็น อีกทั้งควรมีการปรับหลักสูตรให้มีความเป็นปัจจุบันและสากล ด้านการออกแบบการจัดกระบวนการเรียนรู้ ผู้สอนมีการออกแบบการจัดกระบวนการเรียนรู้หลากหลายพอสมควร

ส่วนงานวิจัยในต่างประเทศ สรุปได้ว่า การสอนโดยใช้วิธีการสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารมีประสิทธิภาพว่าการสอนแบบเน้นไวยากรณ์และการแปล โดยถ้านักเรียนได้รับการจัดการเรียนการสอนที่เหมาะสม ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนโดยเฉพาะทักษะที่ใช้ในการสื่อสารดีขึ้น อีกทั้งการใช้วิธีสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ยังทำให้นักเรียนมีแรงจูงใจในการเรียนมากขึ้นอีกด้วย ซึ่งวิธีการสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร เป็นวิธีสอนที่มีประสิทธิภาพมากในการพัฒนาทักษะการพูดของผู้เรียน โดยอิทธิพลต่อการเลือกใช้กลวิธีการเรียนภาษาที่สองมีผลต่อการเลือกเรียนสาขาวิชาเอกของผู้เรียน โดยเฉพาะสาขาวิชาเอกมนุษยศาสตร์ สังคมวิทยาและสาขาการศึกษา สามารถใช้กลวิธีการเรียนได้ดีกว่าสาขาวิชาคอมพิวเตอร์ สาขาวิชาเอกวิทยาศาสตร์และคณิตศาสตร์ นอกจากนี้ยังพบว่า ครูส่วนใหญ่ไม่มีความรู้เรื่องกลวิธีการเรียนภาษา ไม่เคยแนะนำกลวิธีการเรียนให้นักเรียนในขณะที่ สอนและไม่เคยสังเกตการใช้กลวิธีการเรียนของนักเรียน

จากการศึกษางานวิจัยต่าง ๆ จะเห็นว่านักวิจัยต่างศึกษาปัญหาเกี่ยวกับการสื่อสารภาษา โดยเริ่มจากการศึกษาปัญหาในการสื่อสาร และแปลผล หลังจากนั้นจึงหาแนวทางในการพัฒนา ดังนั้นผู้วิจัยจึงเลือกทำการศึกษาเรื่อง แนวทางการพัฒนาความรู้ความสามารถในการสื่อสารภาษาเกาหลีของครูผู้สอนภาษาเกาหลีในศูนย์เครือข่ายพัฒนาการเรียนการสอนภาษาเกาหลีภาคตะวันออกเฉียงเหนือ เพื่อสร้างบุคลากรครูที่มีประสิทธิภาพให้มากยิ่งขึ้น ซึ่งมีผลทำให้ส่งผลดีต่อผู้เรียนได้ในอนาคต โดยวิธีการศึกษานักศึกษาจะทำการศึกษาเกี่ยวกับทฤษฎีการเรียนรู้ ทฤษฎีการสอน และความรู้ความสามารถ (ทักษะ) ที่จำเป็นของครูผู้สอนภาษาเกาหลี เพื่อสร้างเป็นองค์ความรู้ให้ครูผู้สอนมีการพัฒนาความรู้ความสามารถในการสื่อสารภาษาเกาหลีที่จะได้นำไปสู่การถ่ายทอดความรู้ด้านภาษาให้กับผู้เรียนที่มีความต้องการจะเรียนรู้ด้านภาษาเกาหลีในประเทศไทยต่อไป

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยเรื่อง แนวทางการพัฒนาความรู้ความสามารถในการสื่อสารภาษาเกาหลีของครูผู้สอนภาษาเกาหลีในศูนย์เครือข่ายพัฒนาการเรียนการสอนภาษาเกาหลี ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ได้แบ่งขั้นตอนการวิจัยออกเป็น 3 ระยะ ดังนี้

ระยะที่ 1 การศึกษาองค์ประกอบที่เหมาะสมของความรู้ความสามารถในการสื่อสารภาษาเกาหลี

ระยะที่ 2 การศึกษาระดับความรู้ความสามารถในการสื่อสารภาษาเกาหลีของครูผู้สอนภาษาเกาหลี

ระยะที่ 3 การหาแนวทางทางการพัฒนาความรู้ความสามารถในการสื่อสารภาษาเกาหลีของครูผู้สอนภาษาเกาหลี

ระยะที่ 1 การศึกษาองค์ประกอบที่เหมาะสมของความรู้ความสามารถในการสื่อสารภาษาเกาหลี

1. คำถามการวิจัย

องค์ประกอบในด้านความรู้ความสามารถในการสื่อสารภาษาเกาหลีที่เหมาะสม ควรประกอบไปด้วยอะไรบ้าง

2. วัตถุประสงค์การวิจัย

เพื่อศึกษาองค์ประกอบที่เหมาะสมของความรู้ความสามารถในการสื่อสารภาษาเกาหลีของครูผู้สอนภาษาเกาหลี ในศูนย์เครือข่ายพัฒนาการเรียนการสอนภาษาเกาหลีภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

3. กลุ่มเป้าหมายที่ทำการศึกษา

ผู้วิจัยได้กำหนดกลุ่มเป้าหมายที่ทำการศึกษา ได้แก่ ผู้ทรงคุณวุฒิ โดยผู้วิจัยได้กำหนดคุณสมบัติ (Qualify) ไว้ดังนี้ คือ

3.1 ในกรณีครูผู้สอนภาษาเกาหลี ต้องเป็นผู้มีความรู้ความสามารถภาษาเกาหลี ในระดับ TOPIK 4 ขึ้นไป (ในกรณีครูผู้สอน) หรือเป็นผู้มีประสบการณ์ในสายงานสอนมากกว่า 3 ปีขึ้นไป หรือเป็นเจ้าของภาษา

3.2 ในกรณีหัวหน้ากลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ต้องมีประสบการณ์ในสายงานสอนมากกว่า 5 ปี และดำรงตำแหน่งหัวหน้ากลุ่มสาระมากกว่า 1 ปีขึ้นไป

3.3 ในกรณีผู้บริหาร ต้องเป็นผู้บริหารโรงเรียนที่เปิดสอนภาษาเกาหลีในโรงเรียนสังกัด สพฐ. และเป็นผู้มีประสบการณ์ด้านการบริหารสถานศึกษาดังกล่าวไม่น้อยกว่า 5 ปี

3.4 ในกรณีนักวิชาการศึกษา ต้องมีความรู้หรือประสบการณ์ในด้านการจัดการศึกษา หรือการแนะแนวการศึกษา หรือการจัดการเรียนการสอนและหลักสูตรภาษาเกาหลี

ผลการคัดเลือกผู้ทรงคุณวุฒิตามคุณสมบัติที่กำหนด มีดังต่อไปนี้

ตารางที่ 3.1 แสดงรายชื่อผู้ทรงคุณวุฒิที่ใช้ศึกษาในระยะที่ 1

ที่	ชื่อ-สกุล ผู้ทรงคุณวุฒิ	ตำแหน่ง	ความเชี่ยวชาญ
1	Mr.Oh Minwoo	ครู โรงเรียนกาฬสินธุ์พิทยาสรรพ์ จ.กาฬสินธุ์	เจ้าของภาษาการสอน ภาษาเกาหลีในฐานะ ภาษาต่างประเทศ
2	นายพงษ์ศิริ ประสมสิน	ครู โรงเรียนปทุมเทพวิทยาคาร จ.หนองคาย	การสอนภาษาเกาหลี
3	นายนิติธร ษ์ภูแสน	ครู โรงเรียนเตรียมอุดมศึกษา กรุงเทพฯ	การสอนภาษาเกาหลี
4	ดร.กนกรัตน์ ศิริ	รองผู้อำนวยการ กลุ่มบริหารงาน วิชาการ	ด้านบริหาร/การสอน
5	นายปิติภัทร พาโสมนัสสกุล	ครู โรงเรียนกาฬสินธุ์พิทยาสรรพ์ จ.กาฬสินธุ์	ด้านบริหาร/การสอน

4. ตัวแปรที่ทำการศึกษา

ตัวแปรที่ทำการศึกษาในครั้งนี้ ได้แก่ องค์ประกอบที่เหมาะสมของความรู้ความสามารถ ในการสื่อสารภาษาเกาหลี ประกอบด้วย

4.1 ความรู้ด้านหลักภาษา

4.1.1 ความรู้ด้านคำศัพท์ มีองค์ประกอบย่อย คือ

4.1.1.1 หมวดสถานที่

4.1.1.2 หมวดของใช้ในสำนักงาน

4.1.1.3 หมวดของใช้ในสถานที่สาธารณะ

4.1.1.4 หมวดคำสุภาพ

4.1.1.5 หมวดอากาศ

4.1.2 ความรู้ด้านไวยากรณ์ มืองค์ประกอบย่อย คือ

4.1.2.1 ไวยากรณ์ตัวชี้สถานที่

4.1.2.2 ไวยากรณ์ที่ใช้เชื่อมประโยค

4.1.2.3 ไวยากรณ์ปิดท้ายคำแบบสุภาพสูงสุด

4.1.2.4 ไวยากรณ์ที่ใช้แบบเป็นทางการในลักษณะพูดในที่ชุมชน

4.2 ความสามารถในการสื่อสารภาษาเกาหลี

ความสามารถในการสื่อสารภาษาเกาหลี ได้แก่ ทักษะในการฟัง พูด อ่าน เขียน ภาษาเกาหลี ประกอบด้วย

4.2.1 ทักษะการฟัง มืองค์ประกอบย่อย คือ

4.2.1.1 ฟังและจับใจความสำคัญและเขียนรายงานเป็นเรื่องราวได้

4.2.1.2 ฟังและโต้ตอบโดยใช้ภาษาทางการได้

4.2.2 ทักษะการพูด มืองค์ประกอบย่อย คือ

4.2.2.1 พูดโต้ตอบ ร้องขอในสถานที่ต่าง ๆ ที่เป็นสาธารณะ

4.2.2.2 พูดสนทนาทางโทรศัพท์ได้

4.2.2.3 พูดรายงานต่อที่ชุมชนได้

4.2.3 ทักษะการอ่าน มืองค์ประกอบย่อย คือ

4.2.3.1 อ่านเรื่องราวในหนังสือพิมพ์ หรือข่าวต่าง ๆ ได้

4.2.3.2 อ่านข้อมูลต่างๆ และจับใจความมาอธิบายอย่างง่ายได้

4.2.4 ทักษะการเขียน มืองค์ประกอบย่อย คือ

4.2.4.1 เขียนจดหมายเป็นทางการได้

4.2.4.2 เขียนการ์ดเชิญและการ์ดอวยพรได้

4.2.4.3 เขียนจดหมายเพื่อใช้ในการสมัครงาน

4.2.4.4 เขียนรายงานแสดงความคิดเห็นได้

5. เครื่องมือการวิจัย

แบบประเมินองค์ประกอบที่สร้างจากตัวแปรที่ศึกษา โดยลักษณะเครื่องมือเป็นแบบสอบถาม ในลักษณะให้แสดงความคิดเห็นในองค์ประกอบที่ผู้วิจัยได้ทำการศึกษามาว่าเหมาะสมหรือไม่

6. สถานที่ที่ทำการวิจัย ได้แก่ สถานที่ที่ผู้ทรงคุณวุฒิปฏิบัติหน้าที่ ดังต่อไปนี้

6.1 โรงเรียนกาฬสินธุ์พิทยาสรรพ์ จังหวัดกาฬสินธุ์

6.2 โรงเรียนปทุมเทพวิทยาคาร จังหวัดหนองคาย

6.3 โรงเรียนเตรียมอุดมศึกษา กรุงเทพมหานคร

7. ระยะเวลาที่ทำการวิจัย

ระหว่างเดือนเมษายน 2563 - เดือนพฤษภาคม 2563

8. วิธีดำเนินการวิจัย

8.1 ทำการศึกษาวិเคราะห์เชิงเอกสาร โดยการศึกษาจากเอกสาร หนังสือ ตำรา งานวิจัย ทั้งในประเทศและต่างประเทศ เพื่อได้แนวคิดทฤษฎี และสาระสำคัญเกี่ยวกับความรู้และความสามารถในการสื่อสารภาษาเกาหลี

8.2 กำหนดขอบเขตการวิจัยด้านเนื้อหา ได้แก่ ความรู้ทางด้านคำศัพท์ ไวยากรณ์ ทักษะในการฟัง พูด อ่าน เขียน หรืออื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการสื่อสารภาษาเกาหลี

8.3 กำหนดกลุ่มเป้าหมายที่ทำการศึกษา ได้แก่ ผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 5 คน

8.4 เครื่องมือ ได้แก่ แบบประเมินองค์ประกอบ โดยสร้างจากการศึกษาเอกสาร หนังสือ ตำรา งานวิจัย และข้อมูลต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง มีลักษณะเป็นแบบสอบถามความคิดเห็น

8.5 สร้างเครื่องมือ จากการวิเคราะห์เอกสาร ตำราที่เกี่ยวข้อง โดยแตกความคิดออกเป็น หัวข้อหลัก และหัวข้อย่อย และมีส่วนให้ผู้ทรงคุณวุฒิแสดงความคิดเห็น

8.6 หาคคุณภาพเครื่องมือ

8.6.1 เสนออาจารย์ที่ปรึกษาตรวจสอบเบื้องต้น โดยอาจารย์เขียนข้อเสนอแนะต่าง ๆ ให้แก่ผู้วิจัย

8.6.2 ตรวจสอบ และปรับปรุงตามข้อเสนอแนะ

8.6.3 ทำการหาคคุณภาพเครื่องมือด้วยวิธีการหาความตรงเชิงเนื้อหา Content Validity

8.6.4 นำเครื่องมือที่ปรับปรุงแก้ไขแล้วไปทำการเก็บข้อมูล

8.7 เก็บรวบรวมข้อมูลและวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยทำการเก็บข้อมูลผ่าน Google Form หลังจากนั้นนำข้อมูลที่ได้มาทำการวิเคราะห์ โดยทำการวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis) ซึ่งเป็นวิธีการในทางสังคมศาสตร์เพื่อการศึกษา เนื้อหาของการสื่อสาร โดยการแยกแยะแจกแจงเนื้อหาหรือแนวคิดที่ปรากฏในตำรา หนังสือ เอกสาร ข่าวสาร สื่อสิ่งพิมพ์ บทสนทนา หรือรูปภาพ เพื่อแบ่งเนื้อหาทำให้ทราบโครงสร้าง ลำดับของเนื้อหา และขอบเขตเนื้อหาอย่างละเอียด

8.8 นำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยนำข้อมูลที่วิเคราะห์เสร็จสิ้นแล้วมาเรียบเรียงสรุปเป็นความเรียง

8.9 เขียนรายงานการวิจัยผลระยะที่ 1

9. ผลลัพธ์

องค์ประกอบที่สำคัญและเหมาะสมของความรู้ความสามารถในการสื่อสารภาษาเกาหลี ของครูผู้สอนภาษาเกาหลีที่ได้รับการยืนยันตามความถูกต้องเหมาะสมจากผู้ทรงคุณวุฒิ

ระยะที่ 2 การศึกษาความรู้ความสามารถในการสื่อสารภาษาเกาหลีของครูผู้สอนภาษาเกาหลี

1. คำถามการวิจัย

ความรู้ความสามารถในการสื่อสารภาษาเกาหลีของครูผู้สอนภาษาเกาหลีในศูนย์เครือข่ายพัฒนาการเรียนการสอนภาษาเกาหลี ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ อยู่ในระดับใด

2. วัตถุประสงค์การวิจัย

เพื่อศึกษาระดับความรู้ความสามารถในการสื่อสารภาษาเกาหลีของครูผู้สอนภาษาเกาหลีในศูนย์เครือข่ายพัฒนาการเรียนการสอนภาษาเกาหลี ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

3. กลุ่มเป้าหมายที่ทำการศึกษา

ผู้วิจัยได้กำหนดประชากรกลุ่มเป้าหมายซึ่งเป็นกลุ่มผู้ให้ข้อมูลสำคัญในการวิจัยครั้งนี้ ดังต่อไปนี้

3.1 ครูผู้สอนภาษาเกาหลี สังกัดศูนย์เครือข่ายพัฒนาการเรียนการสอนภาษาเกาหลี ในเขตภาคตะวันออกเฉียงเหนือ จำนวน 41 คน

3.2 ผู้บริหารโรงเรียนในสังกัดศูนย์เครือข่ายพัฒนาการเรียนการสอนภาษาเกาหลีในเขตภาคตะวันออกเฉียงเหนือ จำนวน 23 คน

3.3 หัวหน้ากลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ โรงเรียนสังกัดศูนย์เครือข่ายพัฒนาการเรียนการสอนภาษาเกาหลีในเขตภาคตะวันออกเฉียงเหนือ จำนวน 23 คน

จำนวนประชากรกลุ่มเป้าหมายรวมทั้งสิ้น 87 คน สำหรับการวิจัยครั้งนี้และผู้วิจัยทำการศึกษาจากประชากรโดยตรง

รายละเอียดประชากรที่ทำการศึกษา ปรากฏตามตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 3.2 แสดงกลุ่มเป้าหมายที่ทำการวิจัยระยะที่ 2

โรงเรียน	จังหวัด	ผอ.	หน.กลุ่มสาระ	ครู	รวม
1. กาฬสินธุ์พิทยาสรรพ์	กาฬสินธุ์	1	1	4	5
2. อนุคุณารี่	กาฬสินธุ์	1	1	2	4
3. ร่องคำ	กาฬสินธุ์	1	1	2	4
4. กมลาไสย	กาฬสินธุ์	1	1	2	4
5. ยางตลาดวิทยาคาร	กาฬสินธุ์	1	1	2	4
6. สารคามพิทยาคม	มหาสารคาม	1	1	3	5
7. ผดุงนารี	มหาสารคาม	1	1	2	4

(ต่อ)

ตารางที่ 3.2 (ต่อ)

โรงเรียน	จังหวัด	ผอ.	หน.กลุ่มสาระ	ครู	รวม
8. ร้อยเอ็ดวิทยาลัย	ร้อยเอ็ด	1	1	2	4
9. ศรีสะเกษวิทยาลัย	ศรีสะเกษ	1	1	1	3
10. ชุขันธ์	ศรีสะเกษ	1	1	1	3
11. ปรางค์กู๋	ศรีสะเกษ	1	1	2	4
12. สิรินคร	สุรินทร์	1	1	2	4
13. ราชสีมาวิทยาลัย	นครราชสีมา	1	1	1	3
14. สุรนารีวิทยา	นครราชสีมา	1	1	2	4
15. บุญวัฒนา	นครราชสีมา	1	1	1	3
16. ปากช่อง	นครราชสีมา	1	1	1	3
17. เมืองคง	นครราชสีมา	1	1	1	3
18. กระสังพิทยาคม	บุรีรัมย์	1	1	1	3
19. ประโคนชัยพิทยาคม	บุรีรัมย์	1	1	1	3
20. พนมไพรวิทยาคาร	ร้อยเอ็ด	1	1	2	4
21. ชัยภูมิภักดีชุมพล	ชัยภูมิ	1	1	2	4
22. จตุรัสวิทยาคาร	ชัยภูมิ	1	1	2	4
23. นางรอง	บุรีรัมย์	1	1	2	4
รวม		23	23	41	87

4. ตัวแปรที่ทำการศึกษา

ตัวแปรที่ทำการศึกษาในครั้งนี้ ได้แก่

4.1 ความรู้ด้านหลักภาษา

1.1.1 ความรู้ด้านคำศัพท์

1.1.2 ความรู้ด้านไวยากรณ์

4.2 ความสามารถในการสื่อสารภาษาเกาหลี

4.2.1 ทักษะด้านการพูด

4.2.2 ทักษะด้านการฟัง

4.2.3 ทักษะด้านการอ่าน

4.2.4 ทักษะด้านการเขียน

5. เครื่องมือการวิจัย

แบบสอบถามปลายปิด แบบ Rating Scale ของลิเคร์ท แบ่งเป็น 2 ตอน ได้แก่ ตอนที่ 1 ข้อมูลส่วนตัว และตอนที่ 2 ข้อมูลเกี่ยวกับความรู้ความสามารถในการสื่อสารภาษาเกาหลี

6. สถานที่ที่ทำการวิจัย

โรงเรียนที่อยู่ในศูนย์เครือข่ายพัฒนาการเรียนการสอนภาษาเกาหลีภาคตะวันออกเฉียงเหนือ จำนวน 23 โรงเรียน (อ้างอิงจากรายกลุ่มประชากร)

7. ระยะเวลาที่ทำการวิจัย

เดือนมิถุนายน 2563 - เดือนกรกฎาคม 2563

8. วิธีดำเนินการวิจัย

8.1 ทำการศึกษาวิเคราะห์เชิงเอกสาร โดยการศึกษาจากเอกสาร หนังสือ ตำรา งานวิจัย ทั้งในประเทศและต่างประเทศ เพื่อได้แนวคิดทฤษฎี และสาระสำคัญเกี่ยวกับความรู้และความรู้ความสามารถในการสื่อสารภาษาเกาหลี

8.2 กำหนดขอบเขตการวิจัยด้านเนื้อหา ได้แก่ ความรู้ทางด้านคำศัพท์ ไวยากรณ์ ความสามารถในการฟัง พูด อ่าน เขียน

8.3 กำหนดกลุ่มประชากรเป้าหมายที่ทำการศึกษา ได้แก่ ครูผู้สอนภาษาเกาหลี จำนวน 41 คน ผู้บริหารโรงเรียน จำนวน 23 คน หัวหน้ากลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ จำนวน 23 คน (จากโรงเรียนในสังกัดศูนย์เครือข่ายพัฒนาการเรียนการสอนภาษาเกาหลี)

8.4 เครื่องมือ ได้แก่ แบบสอบถาม โดยสร้างจากการศึกษาเอกสาร หนังสือ ตำรา งานวิจัย และข้อมูลต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง

8.5 สร้างเครื่องมือ โดยการนำข้อมูลที่ได้ศึกษาจากตำรา หรือเอกสารที่เกี่ยวข้อง นำมาสร้างเป็นแบบสอบถามในลักษณะ Rating Scale

8.6 หาคุณภาพเครื่องมือ

8.6.1 แต่งตั้งผู้เชี่ยวชาญตรวจเครื่องมือวิจัย จำนวน 3 ท่าน ดังรายชื่อต่อไปนี้

ตารางที่ 3.3 แสดงรายชื่อผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือวิจัย

ที่	ชื่อ-สกุล	ความเชี่ยวชาญ	ตำแหน่ง	สถานที่ทำงาน
1	นายสงกรานต์ พันธโนราช	-ด้านการวิจัย -ด้านการบริหาร	ผู้อำนวยการ โรงเรียน	โรงเรียนกาฬสินธุ์ พิทยาสรรพ์
2	นายยศรวี วุฒิสาร	-ด้านการวิจัย -ด้านการบริหาร	รองผู้อำนวยการ โรงเรียน	โรงเรียนกุฉินารายณ์
3	นางสาวนงศิริ โชติรัตน์	-ด้านการวิจัย -ด้านการบริหาร	รองผู้อำนวยการ สวก.	สวก. สพฐ.

8.6.2 นำเครื่องมือไปหาคุณภาพ โดยการหาค่า IOC (ความเที่ยงตรงของแบบสอบถาม มีเกณฑ์พิจารณา ดังนี้

- +1 คือ แน่ใจว่าแบบสอบถามนั้นวัดวัตถุประสงค์ตามที่ระบุไว้จริง
- 0 คือ ไม่แน่ใจว่าแบบสอบถามนั้นวัดวัตถุประสงค์ตามที่ระบุไว้จริง
- 1 คือ แน่ใจว่าแบบสอบถามนั้นไม่ได้วัดวัตถุประสงค์ตามที่ระบุไว้จริง

8.7 เก็บรวบรวมข้อมูลและวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยใช้โปรแกรม Google Form ในการเก็บข้อมูล จำนวน 87 ชุด

8.8 นำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยนำข้อมูลที่ได้จากแบบสอบถามครูผู้สอน มาวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้โปรแกรม Microsoft Excel ค่าสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ได้แก่ ค่าร้อยละ (%) ค่าเฉลี่ย (μ) ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (ρ) ระดับค่าการแปลผล มีดังนี้

- ระดับ 4.50-5.00 หมายถึง มีความรู้ความสามารถในการสื่อสารอยู่ในระดับดีมาก
- ระดับ 3.50-4.49 หมายถึง มีความรู้ความสามารถในการสื่อสารอยู่ในระดับดี
- ระดับ 2.50-3.49 หมายถึง มีความรู้ความสามารถในการสื่อสารอยู่ในระดับปานกลาง
- ระดับ 1.50-2.49 หมายถึง มีความรู้ความสามารถในการสื่อสารอยู่ในระดับพอใช้
- ระดับ 1.00-1.49 หมายถึง มีความรู้ความสามารถในการสื่อสารอยู่ในระดับควรปรับปรุง

8.9 เขียนรายงานการวิจัยผลระยะที่ 2

9. ผลลัพธ์

ระดับความรู้ความสามารถในการสื่อสารภาษาเกาหลีของครูผู้สอนภาษาเกาหลีในโรงเรียนมัธยมสังกัดศูนย์เครือข่ายพัฒนาการเรียนการสอนภาษาเกาหลีในเขตภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

ระยะที่ 3 การหาแนวทางทางการพัฒนาความรู้ความสามารถในการสื่อสารภาษาเกาหลี ของครูผู้สอนภาษาเกาหลี

1. คำถามการวิจัย

แนวทางทางการพัฒนาความรู้ความสามารถในการสื่อสารภาษาเกาหลีของครูผู้สอนภาษาเกาหลีในศูนย์เครือข่ายพัฒนาการเรียนการสอนภาษาเกาหลี ภาคตะวันออกเฉียงเหนือที่เหมาะสมควรเป็นอย่างไร

2. วัตถุประสงค์การวิจัย

เพื่อหาแนวทางทางการพัฒนาความรู้ความสามารถในการสื่อสารภาษาเกาหลีของครูผู้สอนภาษาเกาหลีในศูนย์เครือข่ายพัฒนาการเรียนการสอนภาษาเกาหลี ภาคตะวันออกเฉียงเหนือที่เหมาะสม

3. กลุ่มเป้าหมายที่ทำการศึกษา

ผู้วิจัยได้กำหนดกลุ่มเป้าหมายที่ทำการศึกษา ได้แก่ ผู้ทรงคุณวุฒิ โดยผู้วิจัยได้กำหนดคุณสมบัติ (Qualify) ไว้ดังนี้ คือ

3.1 ในกรณีครูผู้สอนภาษาเกาหลี ต้องเป็นผู้มีความรู้ความสามารถภาษาเกาหลี ในระดับ TOPIK 4 ขึ้นไป (ในกรณีครูผู้สอน) หรือ เป็นผู้ที่มีประสบการณ์ในสายงานสอนมากกว่า 3 ปีขึ้นไป หรือ เป็นเจ้าของภาษา

3.2 ในกรณีหัวหน้ากลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ต้องมีประสบการณ์ในสายงานสอนมากกว่า 5 ปี และดำรงตำแหน่งหัวหน้ากลุ่มสาระมากกว่า 1 ปีขึ้นไป

3.3 ในกรณีผู้บริหาร ต้องเป็นผู้บริหารโรงเรียนที่เปิดสอนภาษาเกาหลีในโรงเรียนสังกัด สพฐ. และเป็นผู้มีประสบการณ์ด้านการบริหารสถานศึกษาดังกล่าวไม่น้อยกว่า 5 ปี

3.4 ในกรณีนักวิชาการศึกษา ต้องมีความรู้หรือประสบการณ์ในด้านการจัดการศึกษา หรือ การแนะแนวการศึกษา หรือการจัดการเรียนการสอนและหลักสูตร

ผู้วิจัยได้ทำการคัดเลือกผู้ทรงคุณวุฒิตามคุณสมบัติที่กำหนด จำนวน 7 คน ได้ตามตารางดังต่อไปนี้

ตารางที่ 3.4 แสดงรายชื่อผู้ทรงคุณวุฒิในระยะที่ 3

ที่	ชื่อ-สกุล ผู้ทรงคุณวุฒิ	ตำแหน่ง	ความเชี่ยวชาญ
1	Mr. Oh Minwoo	ครู โรงเรียนกาฬสินธุ์พิทยาสรรพ์ จ.กาฬสินธุ์	เจ้าของภาษา
2	นายพงษ์ศิริ ประสมสิน	ครู โรงเรียนปทุมเทพวิทยาคาร จ.หนองคาย	การสอนภาษาเกาหลี
3	นายสัชฌกร แก้วช่วย	ครู โรงเรียนสารวิทยา กรุงเทพฯ	การสอนภาษาเกาหลี
4	นายเทิดเกียรติ เสมาทอง	ครู โรงเรียนหอวัง กรุงเทพฯ	การสอนภาษาเกาหลี
5	นายนิติธร ษ์ภูแสน	ครู โรงเรียนเตรียมอุดมศึกษา กรุงเทพฯ	การสอนภาษาเกาหลี
6	นางสาวพิชญภา หงษ์ทอง	ครู โรงเรียนมัธยมวัดมกุฎกษัตริย์ กรุงเทพฯ	การสอนภาษาเกาหลี
7	นางสาวเงินยวง นุดตะเคียน	นักวิชาการศึกษา ชำนาญการ สำนักวิชาการและมาตรฐาน การศึกษา	การจัดการศึกษาภาษา เกาหลี

4. ตัวแปรที่ทำการศึกษา

ตัวแปรที่ทำการศึกษาในครั้งนี้ ได้แก่ แนวทางในการพัฒนาความรู้ความสามารถในการสื่อสารภาษาเกาหลีของครูผู้สอนภาษาเกาหลี

5. เครื่องมือการวิจัย

แบบสัมภาษณ์ สร้างจากข้อมูลระยะที่ 2 โดยจัดลำดับความสำคัญของความสามารถในการสื่อสารของครูผู้สอนภาษาเกาหลี แบบ Priority ลักษณะเครื่องมือเป็นคำถามปลายเปิด โดยให้ผู้ทรงคุณวุฒิแสดงความคิดเห็นได้อย่างอิสระ แบ่งเป็น 2 ตอน ได้แก่ ตอนที่ 1 ข้อมูลส่วนตัว และตอนที่ 2 แนวทางการพัฒนาความรู้ความสามารถด้านภาษาเกาหลี

6. การเก็บรวบรวมข้อมูล

Google form

7. ระยะเวลาที่ทำการวิจัย

เดือนสิงหาคม 2563 - เดือนกันยายน 2563

8. วิธีดำเนินการวิจัย

8.1 ทำการศึกษาวิเคราะห์เชิงเอกสาร โดยการศึกษาจากเอกสาร หนังสือ ตำรา งานวิจัย ทั้งในประเทศและต่างประเทศ ในโรงเรียนมัธยมศึกษาสังกัดศูนย์เครือข่ายพัฒนาการเรียนการสอน ภาษาเกาหลีในเขตภาคตะวันออกเฉียงเหนือ เพื่อได้แนวคิดทฤษฎี และสาระสำคัญเกี่ยวกับการพัฒนาทักษะในการสื่อสารภาษาเกาหลีของครูผู้สอน

8.2 กำหนดขอบเขตการวิจัยด้านเนื้อหา ได้แก่ แนวทางพัฒนาทักษะการสื่อสาร ภาษาต่างประเทศ โดยกำหนดประเด็นสำคัญดังนี้ องค์ประกอบที่สำคัญของการสื่อสารภาษาเกาหลี แนวทางการพัฒนาทักษะภาษาเกาหลี เกณฑ์การประเมินทักษะและข้อเสนอแนะอื่น ๆ

8.3 กำหนดกลุ่มเป้าหมายที่ทำการศึกษา

กลุ่มผู้ทรงคุณวุฒิ 7 คน รายละเอียดตามตารางที่ 3.4

8.4 สร้างเครื่องมือ

ศึกษาเอกสาร หนังสือ ตำรา งานวิจัย และข้อมูลต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องเพื่อนำมาสร้างเครื่องมือ ได้แก่ แบบสัมภาษณ์ มีลักษณะเป็นคำถามแบบเปิด โดยมีประเด็นคำถามดังต่อไปนี้

8.4.1 คำถามเกี่ยวกับการพัฒนาความรู้ด้านคำศัพท์และไวยากรณ์

8.4.2 คำถามเกี่ยวกับการพัฒนาความสามารถในการสื่อสารภาษาเกาหลี

8.5 สร้างเครื่องมือ จากการวิเคราะห์เอกสาร ตำราที่เกี่ยวข้อง และข้อมูลจากระยะที่ 2 โดยแตกความคิดออกเป็นหัวข้อหลัก และหัวข้อย่อย และมีส่วนให้ผู้ทรงคุณวุฒิแสดงความคิดเห็น ในรูปแบบตาราง

8.6 หาคุณภาพเครื่องมือ

8.6.1 เสนออาจารย์ที่ปรึกษาตรวจสอบเบื้องต้น โดยอาจารย์เขียนข้อเสนอแนะต่าง ๆ ให้แก่ผู้วิจัย

8.6.2 ตรวจสอบ และปรับปรุงตามข้อเสนอแนะ

8.6.3 ทำการหาคุณภาพเครื่องมือโดยวิธีการหาความตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity)

8.6.4 นำเครื่องมือที่ปรับปรุงแก้ไขแล้วไปทำการเก็บข้อมูล

8.7 เก็บรวบรวมข้อมูลและวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยเก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้ Google Form หลังจากนั้นนำข้อมูลที่ได้ มาทำการ วิเคราะห์ โดยทำการวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis) ซึ่งเป็นวิธีการในทางสังคมศาสตร์ เพื่อการศึกษาเนื้อหาของเอกสาร โดยการแยกแยะแจกแจงเนื้อหา เพื่อแบ่งเนื้อหาทำให้ทราบ โครงสร้าง ลำดับของเนื้อหา และขอบเขตเนื้อหาอย่างละเอียด

8.8 นำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยนำข้อมูลที่วิเคราะห์เสร็จสิ้นแล้วมาเรียบเรียงสรุปเป็นความเรียง

8.9 เขียนรายงานการวิจัยระยะที่ 3

9. ผลลัพธ์

ได้แนวทางในการพัฒนาความรู้ความสามารถในการสื่อสารภาษาเกาหลีของครูผู้สอนภาษาเกาหลีของครูผู้สอนภาษาเกาหลีในศูนย์เครือข่ายพัฒนาการเรียนการสอนภาษาเกาหลีภาคตะวันออกเฉียงเหนือที่มีความเหมาะสม

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

ตารางที่ 3.5 สรุปขั้นตอนการวิจัย ทั้ง 3 ระยะ

ระยะ	คำถามการวิจัย	วัตถุประสงค์	วิธีการ	เครื่องมือ	การวิเคราะห์ข้อมูล	กลุ่มที่ศึกษา	ผลที่ได้
ระยะที่ 1	องค์ประกอบที่เหมาะสมของความรู้ความสามารถในการสื่อสารภาษาเกาหลีควรมีอะไรบ้าง	เพื่อศึกษาองค์ประกอบที่เหมาะสม	-ศึกษาหลัก ทฤษฎี - กำหนดกลุ่มเป้าหมาย - สร้างแบบสอบถาม - หาคุณภาพเครื่องมือและทดลองใช้ - เก็บข้อมูล - แปลผลที่ได้ - รายงานผล	แบบประเมิน	- Content Analysis	ผู้ทรงคุณวุฒิ 5 คน	ข้อมูลองค์ประกอบที่เหมาะสมของความรู้ความสามารถในการสื่อสารภาษาเกาหลี
ระยะที่ 2	ความรู้ความสามารถในการสื่อสารของครูผู้สอนภาษาเกาหลีอยู่ในระดับใด	เพื่อศึกษาระดับความรู้ความสามารถในการสื่อสารของครูผู้สอนภาษาเกาหลี	-ศึกษาหลัก ทฤษฎี - กำหนดกลุ่มเป้าหมาย - สร้างแบบสอบถาม - หาคุณภาพเครื่องมือและทดลองใช้ - เก็บข้อมูลและแปลผลที่ได้ - รายงานผล	แบบสอบถาม	- ค่า σ - ค่า μ	- ประชากร จำนวน 87 คน	ข้อมูลระดับความรู้ความสามารถในการสื่อสารของครูผู้สอนภาษาเกาหลี

(ต่อ)

ตารางที่ 3.5 (ต่อ)

ระยะ	คำถามการวิจัย	วัตถุประสงค์	วิธีการ	เครื่องมือ	การวิเคราะห์ข้อมูล	กลุ่มที่ศึกษา	ผลที่ได้
ระยะที่ 3	จะพัฒนาความรู้ความสามารถในการสื่อสารของครูผู้สอนภาษาเกาหลีได้อย่างไร	เพื่อศึกษาแนวทางการพัฒนาความรู้ความสามารถในการสื่อสารภาษาเกาหลี	-ศึกษาหลัก ทฤษฎี -กำหนดกลุ่มเป้าหมาย -สร้างแบบสัมภาษณ์ -หาคุณภาพเครื่องมือ -เก็บข้อมูลและแปลผล -รายงานผล	แบบสอบถาม	- Content Analysis	ผู้ทรงคุณวุฒิ 7 คน	แนวทาง การพัฒนาความรู้ความสามารถในการสื่อสารของครูผู้สอนภาษาเกาหลี

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การศึกษาวิจัยเรื่อง แนวทางการพัฒนาความรู้ความสามารถในการสื่อสารภาษาเกาหลีของครูผู้สอนภาษาเกาหลี สังกัดศูนย์เครือข่ายพัฒนาการเรียนการสอนภาษาเกาหลีภาคตะวันออกเฉียงเหนือครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาองค์ประกอบที่เหมาะสมของความรู้ความสามารถในการสื่อสารภาษาเกาหลี ศึกษาระดับความรู้ความสามารถของครูผู้สอนภาษาเกาหลี สังกัดศูนย์เครือข่ายพัฒนาการเรียนการสอนภาษาเกาหลี ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ และหาแนวทางการพัฒนาความรู้ความสามารถในการสื่อสารภาษาเกาหลี โดยใช้การผสมผสานวิธีการศึกษาเชิงคุณภาพ และเชิงปริมาณ ผลการศึกษามีดังต่อไปนี้

1. ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบที่เหมาะสมของความรู้ความสามารถในการสื่อสารภาษาเกาหลี
2. ผลการวิเคราะห์ระดับความรู้ความสามารถในการสื่อสารภาษาเกาหลีของครูผู้สอนภาษาเกาหลี สังกัดศูนย์เครือข่ายพัฒนาการเรียนการสอนภาษาเกาหลี ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

4.1 ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบที่เหมาะสมของความรู้ความสามารถในการสื่อสารภาษาเกาหลี

การศึกษาครั้งนี้เป็นการศึกษาเชิงคุณภาพ โดยการรวบรวมจากการศึกษาเอกสารต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง ข้อมูลที่ได้ และรวบรวมจากการสอบถามความคิดเห็นของผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 5 คน ตามตารางที่ 3.1 ที่มีความเชี่ยวชาญในด้านการบริหาร การจัดการด้านหลักสูตร และการจัดการเรียนการสอนภาษาเกาหลี นำมาเรียบเรียง สรุปและนำเสนอข้อมูลดังกล่าว โดยเปรียบเทียบกับวัตถุประสงค์ของการศึกษา ในระยะที่ 1 ทั้งนี้ จากการศึกษาพบว่าองค์ประกอบที่เหมาะสมของความรู้ความสามารถในการสื่อสารภาษาเกาหลี มีความใกล้เคียงกันมาก ดังนี้

ความรู้ความสามารถในการสื่อสารภาษาเกาหลี ควรมียุทธศาสตร์หลัก 2 ข้อ ได้แก่
1) ความรู้ด้านหลักภาษา โดยแบ่งเป็นด้านคำศัพท์และไวยากรณ์ 2) ความสามารถในการสื่อสารภาษาเกาหลี โดยแบ่งเป็น ทักษะในการฟัง พูด อ่าน เขียน

ความรู้ด้านคำศัพท์ ควรประกอบด้วย หมวดสถานที่ หมวดของใช้ในสำนักงาน หมวดของใช้ในสถานที่สาธารณะ หมวดคำสุภาพ หมวดอากาศ

ความรู้ด้านไวยากรณ์ ควรประกอบด้วย ไวยากรณ์ตัวชี้สถานะที่ ไวยากรณ์ที่ใช้เชื่อมประโยค ไวยากรณ์ปิดท้ายคำแบบสุภาพสูงสุด ไวยากรณ์ที่ใช้แบบเป็นทางการในลักษณะพูดในที่ชุมชน

ด้านทักษะการฟัง ควรประกอบด้วย การฟังและจับใจความสำคัญและเขียนรายงานเป็นเรื่องราว การฟังและโต้ตอบโดยใช้ภาษาทางการ

ด้านทักษะการพูด ควรประกอบด้วย การพูดโต้ตอบ/ร้องขอในสถานที่ต่าง ๆ ที่เป็นสาธารณะ การพูดสนทนาทางโทรศัพท์ การพูดรายงานต่อที่ชุมชน

ด้านทักษะการอ่าน ควรประกอบด้วย การอ่านเรื่องราวในหนังสือพิมพ์หรือข่าวต่าง ๆ การอ่านข้อมูลต่าง ๆ และจับใจความมาอธิบายอย่างง่าย

ด้านทักษะการเขียน ควรประกอบด้วย การเขียนจดหมายเป็นทางการ การเขียนการ์ดเชิญและการ์ดอวยพร การเขียนจดหมายเพื่อใช้ในการสมัครงาน การเขียนรายงานแสดงความคิดเห็น

4.2 ผลการวิเคราะห์ระดับความรู้ความสามารถในการสื่อสารภาษาเกาหลีของครูผู้สอน ภาษาเกาหลี สังกัดศูนย์เครือข่ายพัฒนาการเรียนการสอนภาษาเกาหลี ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

การศึกษาในส่วนนี้เป็นการศึกษาเชิงปริมาณ โดยใช้แบบสอบถามจำนวน 87 ชุด ซึ่งผลการศึกษามีดังต่อไปนี้

ส่วนที่ 1 ลักษณะทั่วไปของประชากร

ตารางที่ 4.1 จำนวนและร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามเพศ

เพศ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ชาย	29	33.33
หญิง	58	66.66
รวม	87	100

จากตารางที่ 4.1 ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็นเพศหญิงจำนวน 58 คน คิดเป็นร้อยละ 66.66 รองลงมาเป็นเพศชาย จำนวน 29 คน คิดเป็นร้อยละ 33.33

ตารางที่ 4.2 จำนวนและร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามอายุ

อายุ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ระหว่าง 21-30 ปี	32	36.78
ระหว่าง 31-40 ปี	12	13.79
ระหว่าง 41-50 ปี	27	31.03
มากกว่า 50 ปีขึ้นไป	16	18.39
รวม	87	100

จากตารางที่ 4.2 พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีอายุระหว่าง 21-30 ปี จำนวน 32 คน คิดเป็นร้อยละ 36.78 รองลงมาคืออายุระหว่าง 41-50 ปี จำนวน 27 คน คิดเป็นร้อยละ 31.03 อายุมากกว่า 50 ปีขึ้นไป จำนวน 16 คน คิดเป็นร้อยละ 18.39 และอันดับสุดท้ายคืออายุระหว่าง 31-40 ปี จำนวน 12 คน คิดเป็นร้อยละ 13.79

ตารางที่ 4.3 จำนวนและร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามการศึกษา

ระดับการศึกษา	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ระดับปริญญาตรี	72	82.75
ระดับปริญญาโท	6	6.89
ระดับปริญญาเอก	9	10.34
รวม	87	100

จากตารางที่ 4.3 พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีการศึกษาระดับปริญญาตรี จำนวน 72 คน คิดเป็นร้อยละ 82.75 รองลงมาคือมีการศึกษาระดับปริญญาเอก จำนวน 9 คน คิดเป็นร้อยละ 10.34 อันดับสุดท้ายคือปริญญาโท จำนวน 6 คน คิดเป็นร้อยละ 6.89 ตามลำดับ

ส่วนที่ 2 ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ระดับความรู้ความสามารถในการสื่อสารภาษาเกาหลี ของครูผู้สอนภาษาเกาหลี สังกัดศูนย์เครือข่ายพัฒนาการเรียนการสอนภาษาเกาหลี ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

ตารางที่ 4.4 ผลการวิเคราะห์ความรู้ด้านคำศัพท์

ความรู้ด้านคำศัพท์	μ	σ	แปลความหมาย
- หมวดสถานที่	4.95	0.21	มีความรู้ความสามารถในการสื่อสารอยู่ในระดับดีมาก
- หมวดของใช้ในสำนักงาน	4.80	0.50	มีความรู้ความสามารถในการสื่อสารอยู่ในระดับดีมาก
- หมวดของใช้ในสถานที่สาธารณะ	4.75	0.63	มีความรู้ความสามารถในการสื่อสารอยู่ในระดับดีมาก
- หมวดคำสุภาพ	4.78	0.56	มีความรู้ความสามารถในการสื่อสารอยู่ในระดับดีมาก
- หมวดอากาศ	4.88	0.37	มีความรู้ความสามารถในการสื่อสารอยู่ในระดับดีมาก
ค่าเฉลี่ย	4.80	0.45	มีความรู้ความสามารถในการสื่อสารอยู่ในระดับดีมาก

ความรู้ด้านหลักภาษา ในส่วนคำศัพท์ โดยภาพรวม อยู่ในระดับ ดีมาก พิจารณาเป็นรายข้อ ตามลำดับคะแนนจากมากไปน้อย ได้ดังนี้ หมวดสถานที่ ($\mu = 4.95$, $\sigma = 0.21$) หมวดอากาศ ($\mu = 4.88$, $\sigma = 0.37$) หมวดของใช้ในสำนักงาน ($\mu = 4.80$, $\sigma = 0.50$) หมวดคำสุภาพ ($\mu = 4.78$, $\sigma = 0.56$) หมวดของใช้ในสถานที่สาธารณะ ($\mu = 4.75$, $\sigma = 0.63$) มีค่าเฉลี่ย (μ) รายด้านอยู่ที่ 4.80 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (σ) เฉลี่ยอยู่ที่ 0.45

ตารางที่ 4.5 ผลการวิเคราะห์ความรู้ด้านไวยากรณ์

ความรู้ด้านไวยากรณ์	μ	σ	แปลความหมาย
- ไวยากรณ์ตัวชี้สถานที่	4.09	0.69	มีความรู้ความสามารถในการสื่อสารอยู่ในระดับดี
- ไวยากรณ์ที่ใช้เชื่อมประโยค	4.21	0.67	มีความรู้ความสามารถในการสื่อสารอยู่ในระดับดี
- ไวยากรณ์ปิดท้ายคำแบบสุภาพสูงสุด	4.41	0.77	มีความรู้ความสามารถในการสื่อสารอยู่ในระดับดี
- ไวยากรณ์ที่ใช้แบบเป็นทางการในลักษณะพูดในที่ชุมชน	4.36	0.66	มีความรู้ความสามารถในการสื่อสารอยู่ในระดับดี
ค่าเฉลี่ย	4.27	0.69	มีความรู้ความสามารถในการสื่อสารอยู่ในระดับดี

ด้านไวยากรณ์ โดยภาพรวมอยู่ในระดับดี พิจารณาเป็นรายข้อตามลำดับคะแนนจากมากไปน้อย ได้ดังนี้ ไวยากรณ์ปิดท้ายคำแบบสุภาพสูงสุด ($\mu = 4.41$, $\sigma = 0.77$) ไวยากรณ์ที่ใช้แบบเป็นทางการในลักษณะพูดในที่ชุมชน ($\mu = 4.36$, $\sigma = 0.66$) ไวยากรณ์ที่ใช้เชื่อมประโยค ($\mu = 4.21$, $\sigma = 0.67$) ไวยากรณ์ตัวชี้สถานที่ ($\mu = 4.09$, $\sigma = 0.69$) มีค่าเฉลี่ย (μ) รายด้านอยู่ที่ 4.27 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (σ) เฉลี่ยอยู่ที่ 0.69

ตารางที่ 4.6 ผลการวิเคราะห์ความสามารถด้านการฟัง

ความสามารถด้านการฟัง	μ	σ	แปลความหมาย
- ฟังและจับใจความสำคัญและเขียนรายงานเป็นเรื่องราว	4.72	0.56	มีความรู้ความสามารถในการสื่อสารอยู่ในระดับดีมาก
- ฟังและโต้ตอบโดยใช้ภาษาทางการ	4.92	0.27	มีความรู้ความสามารถในการสื่อสารอยู่ในระดับดีมาก
ค่าเฉลี่ย	4.82	0.41	มีความรู้ความสามารถในการสื่อสารอยู่ในระดับดีมาก

ด้านการฟัง โดยภาพรวมอยู่ระดับดีมากที่สุด เรียงลำดับคะแนนจากมากไปน้อย ดังนี้ ฟังและโต้ตอบ โดยใช้ภาษาทางการ ($\mu = 4.92$, $\sigma = 0.27$) ฟังและจับใจความสำคัญและเขียนรายงานเป็นเรื่องราว ($\mu = 4.72$, $\sigma = 0.56$) มีค่าเฉลี่ย (μ) รายด้านอยู่ที่ 4.82 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (σ) เฉลี่ยอยู่ที่ 0.41

ตารางที่ 4.7 ผลการวิเคราะห์ความสามารถด้านการพูด

ความสามารถด้านการพูด	μ	σ	แปลความหมาย
- พูดโต้ตอบ ร้องขอ ในสถานที่ต่าง ๆ ที่เป็น สาธารณะ	4.10	0.70	มีความรู้ความสามารถใน การสื่อสารอยู่ในระดับดี
- พูดสนทนาทางโทรศัพท์	4.05	0.66	มีความรู้ความสามารถใน การสื่อสารอยู่ในระดับดี
- พูดรายงานต่อที่ชุมชน	4.02	0.73	มีความรู้ความสามารถใน การสื่อสารอยู่ในระดับดี
ค่าเฉลี่ย	4.05	0.69	มีความรู้ความสามารถใน การสื่อสารอยู่ในระดับดี

ด้านการพูด โดยภาพรวมอยู่ระดับดี เรียงลำดับคะแนนจากมากไปน้อยดังนี้ พูดโต้ตอบร้องขอ ในสถานที่ต่าง ๆ ที่เป็นสาธารณะ ($\mu = 4.10$, $\sigma = 0.70$) พูดสนทนาทางโทรศัพท์ ($\mu = 4.05$, $\sigma = 0.66$) พูดรายงานต่อที่ชุมชนได้ ($\mu = 4.02$, $\sigma = 0.73$) มีค่าเฉลี่ย (μ) รายด้านอยู่ที่ 4.05 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (σ) เฉลี่ยอยู่ที่ 0.69

ตารางที่ 4.8 ผลการวิเคราะห์ความสามารถด้านการอ่าน

ความสามารถด้านการอ่าน	μ	σ	แปลความหมาย
- อ่านเรื่องราวในหนังสือพิมพ์ หรือข่าวต่าง ๆ	4.54	0.76	มีความรู้ความสามารถใน การสื่อสารอยู่ในระดับดีมาก
- อ่านข้อมูลต่าง ๆ และจับใจความมาอธิบาย อย่างง่าย	4.78	0.56	มีความรู้ความสามารถใน การสื่อสารอยู่ในระดับดีมาก
ค่าเฉลี่ย	4.66	0.66	มีความรู้ความสามารถใน การสื่อสารอยู่ในระดับดีมาก

ด้านทักษะการอ่าน โดยภาพรวมอยู่ในระดับดีมาก พิจารณาเป็นรายข้อตามลำดับคะแนน จากมากไปน้อยได้ดังนี้ อ่านข้อมูลต่าง ๆ และจับใจความมาอธิบายอย่างง่าย ($\mu = 4.78, \sigma = 0.76$) อ่านเรื่องราวในหนังสือพิมพ์หรือข่าวต่าง ๆ ($\mu = 4.54, \sigma = 0.56$) มีค่าเฉลี่ย (μ) รายด้านอยู่ที่ 4.66 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (σ) เฉลี่ยอยู่ที่ 0.66

ตารางที่ 4.9 ผลการวิเคราะห์ความสามารถด้านการเขียน

ความสามารถด้านการเขียน	μ	σ	แปลความหมาย
- เขียนจดหมายเป็นทางการ	4.72	0.56	มีความรู้ความสามารถในการสื่อสารอยู่ในระดับดีมาก
- เขียนจดหมายเพื่อใช้ในการสมัครงาน	4.54	0.76	มีความรู้ความสามารถในการสื่อสารอยู่ในระดับดีมาก
- เขียนการ์ดเชิญและการ์ดอวยพร	4.60	0.60	มีความรู้ความสามารถในการสื่อสารอยู่ในระดับดีมาก
- เขียนรายงานแสดงความคิดเห็น	4.18	0.66	มีความรู้ความสามารถในการสื่อสารอยู่ในระดับดี
ค่าเฉลี่ย	4.51	0.64	มีความรู้ความสามารถในการสื่อสารอยู่ในระดับดีมาก

ด้านทักษะการเขียน โดยภาพรวมอยู่ในระดับดีมาก พิจารณาเป็นรายข้อตามลำดับคะแนน จากมากไปน้อยได้ดังนี้ เขียนจดหมายเป็นทางการ ($\mu = 4.72, \sigma = 0.56$) เขียนการ์ดเชิญและการ์ดอวยพร ($\mu = 4.60, \sigma = 0.60$) เขียนจดหมายเพื่อใช้ในการสมัครงาน ($\mu = 4.54, \sigma = 0.76$) เขียนรายงานแสดงความคิดเห็น ($\mu = 4.18, \sigma = 0.66$) มีค่าเฉลี่ย (μ) รายด้านอยู่ที่ 4.51 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (σ) เฉลี่ยอยู่ที่ 0.64

ส่วนที่ 3 ผลการวิเคราะห์แนวทางการพัฒนาความรู้ความสามารถในการสื่อสารภาษาเกาหลี ของครูผู้สอนภาษาเกาหลี สังกัดศูนย์เครือข่ายพัฒนาการเรียนการสอนภาษาเกาหลี ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

การศึกษาครั้งนี้เป็นการศึกษาเชิงคุณภาพ โดยการรวบรวมจากการสอบถามความคิดเห็นของผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 7 คน ตามตารางที่ 3.1 ที่มีความเชี่ยวชาญในด้านการบริหาร การจัดการด้านหลักสูตร และการจัดการเรียนการสอนภาษาเกาหลี นำมาวิเคราะห์ เรียบเรียง สรุป และนำเสนอข้อมูลดังกล่าว ได้ดังนี้

แนวทางการพัฒนาตนเอง (ครูผู้สอน)

การศึกษาแนวทางการพัฒนาความรู้ความสามารถในการสื่อสารภาษาเกาหลีของครูผู้สอนภาษาเกาหลี สังกัดศูนย์เครือข่ายพัฒนาการเรียนการสอนภาษาเกาหลีภาคตะวันออกเฉียงเหนือ โดยผู้วิจัยนำข้อมูลจากระยะที่ 2 โดยจัดระดับจากข้อมูลที่ได้ สร้างเครื่องมือเป็นแบบสัมภาษณ์ และดำเนินการสัมภาษณ์ผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 7 คน ตามตารางที่ 3.1 ที่มีความเชี่ยวชาญในด้านการบริหาร การจัดการด้านหลักสูตร และการจัดการเรียนการสอนภาษาเกาหลี นำมาวิเคราะห์ เรียบเรียง สรุป และนำเสนอข้อมูลดังกล่าว ได้ดังนี้

ประเด็นคำถามข้อที่ 1 จากการสำรวจระดับความรู้ความสามารถในการสื่อสารภาษาเกาหลีของครูผู้สอนภาษาเกาหลี สังกัดศูนย์เครือข่ายพัฒนาการเรียนการสอนภาษาเกาหลีภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ซึ่งมีทั้งสิ้น 2 องค์กรประกอบหลัก 6 องค์กรประกอบย่อย แบ่งเป็น ความรู้ทางหลักภาษา ได้แก่ 1) ด้านคำศัพท์ 2) ด้านไวยากรณ์ และความสามารถในการสื่อสารภาษาเกาหลี ได้แก่ 1) ทักษะการฟัง 2) ทักษะการพูด 3) ทักษะการอ่าน 4) ทักษะการเขียน ผลปรากฏว่าความสามารถในการสื่อสารด้านการพูด ควรได้รับการพัฒนามากที่สุด ท่านคิดว่ามีแนวทางใดที่จะสามารถพัฒนาความสามารถในการสื่อสารภาษาเกาหลีด้านทักษะการพูดให้สูงขึ้นได้

จากการสัมภาษณ์ผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 7 คน ในการพัฒนาความสามารถดังกล่าว พบว่าผู้ทรงคุณวุฒิได้ให้ข้อมูลที่สอดคล้องกัน โดยสามารถสรุปเป็นประเด็นสำคัญได้ดังนี้

1. การฝึกพูดอย่างสม่ำเสมอ และมั่นใจในตัวเอง จากนั้นหาโอกาสพูดให้บ่อยที่สุดกับเจ้าของภาษา ไม่อายที่จะพูดผิด ยิ่งฝึกมากเท่าไรความมั่นใจในการพูดและความรู้ด้านศัพท์และความถูกต้องในการออกเสียงก็จะยิ่งเพิ่มขึ้นด้วย
2. การใช้เครื่องมือแปลของ NAVER เมื่อพบคำศัพท์ที่ไม่แน่ใจในความหมายหรือการออกเสียง ค้นหาประโยคที่สามารถนำคำศัพท์ไปใช้ในรูปแบบและสถานการณ์ที่เหมาะสมในการพูด และฝึกพูดเข้าไปเข้ามาเพื่อให้เกิดการจดจำ
3. การดูหนังหรือซีรีส์เกาหลีโดยไม่ใช่ subtitle พยายามใส่ใจศัพท์ใหม่ ๆ และการออกเสียง พยายามเลียนแบบการพูดของตัวเอง
4. พูดคุยกับชาวเกาหลีเป็นประจำ หากที่โรงเรียนไม่มีครูชาวเกาหลี ควรหาเพื่อนที่พูดภาษาเกาหลีหรือคนที่กำลังเรียนภาษาเกาหลีเหมือนกัน เพื่อจะได้คุยภาษาเกาหลีและแลกเปลี่ยนความรู้ผ่านการสนทนา
5. การเข้ารับการอบรมต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับภาษาเกาหลีเมื่อมีโอกาส

ประเด็นคำถามข้อที่ 2 จากการสำรวจระดับความรู้ความสามารถในการสื่อสารภาษาเกาหลีของครูผู้สอนภาษาเกาหลี สังกัดศูนย์เครือข่ายพัฒนาการเรียนการสอนภาษาเกาหลีภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ยังพบว่า ความรู้ทางด้านไวยากรณ์ของครูผู้สอนในภาพรวมยังอยู่ในเกณฑ์ที่ควรได้รับการพัฒนา ท่านจะมีแนวทางการพัฒนาความรู้ทางด้านหลักภาษาให้แก่ครูผู้สอนภาษาเกาหลีอย่างไร

จากการสัมภาษณ์ผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 7 คน ในการพัฒนาความสามารถดังกล่าวพบว่าผู้ทรงคุณวุฒิได้ให้ข้อมูลที่สอดคล้องกัน โดยสามารถสรุปเป็นประเด็นสำคัญได้ดังนี้

1. เพื่อเพิ่มทักษะด้านไวยากรณ์ ควรศึกษาบทเรียน cyber จาก Youtube ของมหาวิทยาลัยแห่งชาติฮอนเชอญูเป็นประจำ เนื่องจากจะมีอาจารย์ผู้เชี่ยวชาญด้านการสอน คำศัพท์และไวยากรณ์โดยเฉพาะมาสอนเป็นคลิปสั้น ๆ แต่ได้ความรู้มาก
2. หมั่นทำแบบทดสอบวัดระดับเป็นประจำ เพื่อที่จะได้ทบทวนความรู้ในด้านไวยากรณ์ เนื่องจากปัจจุบันข้อสอบวัดระดับความรู้ความสามารถภาษาเกาหลี (TOPIK) มีการออกโจทย์ที่เกี่ยวข้องกับไวยากรณ์ค่อนข้างมาก
3. การฟังเพลงเกาหลีและนำมาแปลความหมายก็เป็นส่วนหนึ่งที่จะช่วยเพิ่มพูนความรู้ทั้งในด้านไวยากรณ์ เนื่องจากในบทเพลงต่างรวบรวมไวยากรณ์ที่หลากหลายเอาไว้
4. การใช้พจนานุกรมออนไลน์ NAVER ให้ติดเป็นนิสัย เนื่องจากเป็นเว็บไซต์ที่สามารถค้นคว้าได้รวดเร็วและมีแหล่งที่มาที่เชื่อถือได้
5. การเข้ารับการอบรมต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกัภาษาเกาหลีเมื่อมีโอกาส

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การศึกษาวิจัยเรื่อง แนวทางการพัฒนาความรู้ความสามารถในการสื่อสารภาษาเกาหลีของครูผู้สอนภาษาเกาหลี สังกัดศูนย์เครือข่ายพัฒนาการเรียนการสอนภาษาเกาหลีภาคตะวันออกเฉียงเหนือครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาองค์ประกอบที่เหมาะสมของความรู้ความสามารถในการสื่อสารภาษาเกาหลี ศึกษาระดับความรู้ความสามารถของครูผู้สอนภาษาเกาหลี สังกัดศูนย์เครือข่ายพัฒนาการเรียนการสอนภาษาเกาหลี ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ และหาแนวทางการพัฒนาความรู้ความสามารถในการสื่อสารภาษาเกาหลี โดยใช้การผสมผสานวิธีการศึกษาเชิงคุณภาพ และเชิงปริมาณ โดยสรุป ในบทนี้จะเป็นการสรุปผลการศึกษาเพื่อตอบวัตถุประสงค์ของการศึกษา และข้อเสนอแนะสำหรับการศึกษารุ่นนี้ และสำหรับการศึกษาในครั้งต่อไป ดังนี้

5.1 สรุป

5.1.1 องค์ประกอบที่เหมาะสมของความรู้ความสามารถในการสื่อสารภาษาเกาหลีที่ได้จากการวิเคราะห์เนื้อหา (content analysis) สรุปได้ว่า องค์ประกอบที่เหมาะสมของความรู้ความสามารถในการสื่อสารภาษาเกาหลี ควรประกอบไปด้วย

5.1.1.1 ความรู้ด้านหลักภาษา ได้แก่ ความรู้ด้านคำศัพท์ และความรู้ด้านไวยากรณ์

5.1.1.2 ความสามารถในการสื่อสารภาษาเกาหลี ได้แก่ ทักษะการฟัง ทักษะการพูด ทักษะการอ่าน ทักษะการเขียน

5.1.2 ระดับความรู้ความสามารถของครูผู้สอนภาษาเกาหลีในศูนย์เครือข่ายพัฒนาการเรียนการสอนภาษาเกาหลีภาคตะวันออกเฉียงเหนือรายด้าน สรุปผลการวิจัยเชิงปริมาณได้ ดังนี้

5.1.2.1 ความรู้ด้านหลักภาษา แบ่งเป็น

1) ด้านคำศัพท์ โดยภาพรวมอยู่ในระดับดีมาก พิจารณาเป็นรายข้อตามลำดับคะแนนจากมากไปน้อยได้ดังนี้ หมวดสถานที่ ($\mu = 4.95, \sigma = 0.71$) หมวดอากาศ ($\mu = 4.88, \sigma = 0.72$) หมวดของใช้ในสำนักงาน ($\mu = 4.80, \sigma = 0.70$) หมวดคำสุภาพ ($\mu = 4.78, \sigma = 0.64$) หมวดของใช้ในสถานที่สาธารณะ ($\mu = 4.75, \sigma = 0.73$) มีค่าเฉลี่ย (μ) รายด้านอยู่ที่ 4.80 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (σ) เฉลี่ยอยู่ที่ 0.70

2) ด้านไวยากรณ์ โดยภาพรวมอยู่ในระดับดี พิจารณาเป็นรายข้อตามลำดับคะแนนจากมากไปน้อยได้ดังนี้ ไวยากรณ์ปิดท้ายคำแบบสุภาพสูงสุด ($\mu = 4.42, \sigma = 0.52$) ไวยากรณ์ที่ใช้แบบเป็นทางการในลักษณะพูดในที่ชุมชน ($\mu = 4.36, \sigma = 0.74$) ไวยากรณ์ที่ใช้เชื่อมประโยค ($\mu = 4.21, \sigma = 0.53$) ไวยากรณ์ตัวชี้สถานที่ ($\mu = 4.09, \sigma = 0.68$) มีค่าเฉลี่ย (μ) รายด้านอยู่ที่ 4.27 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (σ) เฉลี่ยอยู่ที่ 0.61

5.1.2.2 ความสามารถในการสื่อสาร พิจารณาเป็นรายด้านได้ดังนี้

1) ด้านการฟัง โดยภาพรวมอยู่ระดับดีมาก เรียงลำดับคะแนนจากมากไปน้อย ดังนี้ ฟังและโต้ตอบโดยใช้ภาษาทางการ ($\mu = 4.92, \sigma = 0.53$) ฟังและจับใจความสำคัญและเขียนรายงานเป็นเรื่องราว ($\mu = 4.72, \sigma = 0.65$) มีค่าเฉลี่ย (μ) รายด้านอยู่ที่ 4.82 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (σ) เฉลี่ยอยู่ที่ 0.59

2) ด้านการพูด โดยภาพรวมอยู่ระดับดี เรียงลำดับคะแนนจากมากไปน้อย ดังนี้ พูดโต้ตอบร้องขอในสถานที่ต่าง ๆ ที่เป็นสาธารณะ ($\mu = 4.10, \sigma = 0.63$) พูดสนทนาทางโทรศัพท์ ($\mu = 4.05, \sigma = 0.78$) พูดรายงานต่อที่ชุมชนได้ ($\mu = 4.02, \sigma = 0.82$) มีค่าเฉลี่ย (μ) รายด้านอยู่ที่ 4.05 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (σ) เฉลี่ยอยู่ที่ 0.75

3) ด้านการอ่าน โดยภาพรวมอยู่ในระดับดีมาก พิจารณาเป็นรายข้อตามลำดับคะแนนจากมากไปน้อยได้ดังนี้ อ่านข้อมูลต่างๆและจับใจความมาอธิบายอย่างง่าย ($\mu = 4.78, \sigma = 0.67$) อ่านเรื่องราวในหนังสือพิมพ์หรือข่าวต่าง ๆ ($\mu = 4.54, \sigma = 0.66$) มีค่าเฉลี่ย (μ) รายด้านอยู่ที่ 4.66 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (σ) เฉลี่ยอยู่ที่ 0.66

4) ด้านทักษะการเขียน โดยภาพรวมอยู่ในระดับดีมาก พิจารณาเป็นรายข้อตามลำดับคะแนนจากมากไปน้อยได้ดังนี้ เขียนจดหมายเป็นทางการ ($\mu = 4.72, \sigma = 0.56$) เขียนการ์ดเชิญและการ์ดอวยพร ($\mu = 4.60, \sigma = 0.54$) เขียนจดหมายเพื่อใช้ในการสมัครงาน ($\mu = 4.54, \sigma = 0.42$) เขียนรายงานแสดงความคิดเห็น ($\mu = 4.18, \sigma = 0.51$) มีค่าเฉลี่ย (μ) รายด้านอยู่ที่ 4.51 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (σ) เฉลี่ยอยู่ที่ 0.50

จากผลสรุปภาพรวมในแต่ละด้าน พบว่าระดับความรู้ความสามารถของครูผู้สอนภาษาเกาหลีในสังกัดศูนย์เครือข่ายพัฒนาการเรียนการสอนภาษาเกาหลี ภาคตะวันออกเฉียงเหนือในด้านที่ควรได้รับการพัฒนามากที่สุด คือ ทักษะด้านการฟัง รองลงมาคือความรู้ในด้านไวยากรณ์ ความรู้และทักษะอื่น ๆ อยู่ในระดับดีมาก

แนวทางการพัฒนาความรู้ความสามารถในการสื่อสารภาษาเกาหลี โดยการวิเคราะห์แบบ Content Analysis สรุปผลได้ดังนี้ การฝึกพูดอย่างสม่ำเสมอ และมั่นใจในตัวเอง การหาโอกาสพูดให้บ่อยที่สุดกับเจ้าของภาษา การไม่เขินอายถ้าหากพูดผิด มีความมั่นใจในการพูด หาความรู้ด้านศัพท์ และฝึกการออกเสียง นอกจากนี้ ยังมีการใช้เครื่องมือแปลของ NAVER เมื่อพบคำศัพท์ที่ไม่แน่ใจในความหมายหรือการออกเสียง ค้นหาประโยคที่สามารถนำคำศัพท์ไปใช้ในรูปแบบและสถานการณ์ที่เหมาะสมในการพูด และฝึกพูดซ้ำไปซ้ำมาเพื่อให้เกิดการจดจำ

การดูหนังหรือซีรีส์เกาหลีโดยไม่ใช่ subtitle พยายามใส่ใจศัพท์ใหม่ๆ และการออกเสียง พยายามเลียนแบบการพูดของตัวละคร รวมถึงการพูดคุยกับชาวเกาหลีเป็นประจำ หากที่โรงเรียนไม่มีครูชาวเกาหลี ควรหาเพื่อนที่พูดภาษาเกาหลีหรือคนที่กำลังเรียนภาษาเกาหลีเหมือนกัน เพื่อจะได้คุยภาษาเกาหลีและแลกเปลี่ยนความรู้ผ่านการสนทนา และการเข้ารับการอบรมต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับภาษาเกาหลีเมื่อมีโอกาส

5.2 อภิปรายผล

จากการศึกษาจากผู้ทรงคุณวุฒิในเรื่ององค์ประกอบที่เหมาะสมของความรู้ความสามารถในการสื่อสารภาษาเกาหลีที่ได้จากการวิเคราะห์เนื้อหา (content analysis) สรุปได้ว่า องค์ประกอบที่เหมาะสมของความรู้ความสามารถในการสื่อสารภาษาเกาหลี ควรประกอบไปด้วย ความรู้ด้านหลักภาษา ได้แก่ ความรู้ด้านคำศัพท์ และความรู้ด้านไวยากรณ์และความสามารถในการสื่อสารภาษาเกาหลี ได้แก่ ทักษะการฟัง ทักษะการพูด ทักษะการอ่าน ทักษะการเขียน สะท้อนให้เห็นองค์ประกอบที่สำคัญในการสื่อสารของภาษาเกาหลีนั้นก็มีความใกล้เคียงกันกับภาษาต่างประเทศอื่น ๆ สอดคล้องกับ วรารัตนา คำอ้น (2560) ที่ได้ทำการศึกษาแนวทางการพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ โดยใช้สถานการณ์เป็นฐาน โดยต้องนำความรู้ทั้งในด้านคำศัพท์และไวยากรณ์มาประกอบประกอบประกอบ จากนั้นนำเสนอเป็นภาษาอังกฤษ ซึ่งในการวิจัยนี้จำเป็นต้องใช้ทักษะทั้ง 4 ด้าน รวมถึง ศิริลักษณ์ ปะตินัง (2562) กล่าวว่า โรงเรียนสารคามพิทยาคม จังหวัดมหาสารคาม ได้เปิดแผนการเรียนศิลป์ภาษาเกาหลี ทำการเรียนการสอน จำนวน 6 ชั่วโมงต่อสัปดาห์ แบ่งเป็นรายวิชาไวยากรณ์เกาหลี 4 ชั่วโมงต่อสัปดาห์ และรายวิชาฟัง-พูดเกาหลี จำนวน 2 ชั่วโมงต่อสัปดาห์ และชุมนุมภาษาเกาหลีอีก 1 ชั่วโมง โดยเป็นลักษณะ free talking พูดคุยกับครูชาวเกาหลีและทำกิจกรรมร่วมกัน ทำให้นักเรียนค่อนข้างที่จะมีความเป็นกันเองและสามารถสื่อสารภาษาเกาหลีได้อย่างเป็นธรรมชาติ ซึ่งแสดงให้เห็นว่าการจัดการเรียนการสอนภาษาเกาหลีนั้น ต้องเรียนรู้ทั้งคำศัพท์ ไวยากรณ์ และทักษะฟัง พูด อ่าน เขียน เพื่อใช้ในการสื่อสาร

ระดับความรู้ความสามารถในการสื่อสารภาษาเกาหลีของครูผู้สอนภาษาเกาหลีในศูนย์เครือข่าย พัฒนาการเรียนการสอนภาษาเกาหลี ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ด้านความรู้ที่อยู่ในระดับดีมากคือความรู้ด้านคำศัพท์ ด้านความสามารถอยู่ในระดับดีมาก 2 ด้าน คือ ด้านทักษะการฟัง รองลงมาคือ ด้านทักษะการอ่าน ในขณะที่ความรู้ความสามารถที่ควรพัฒนา คือ ทักษะการพูด และความรู้ด้านไวยากรณ์ สอดคล้องกับ ญฐพร มูลอำคา (2560, น. 7) ทำการศึกษา ความต้องการในการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของผู้บริหารสถานศึกษา ในสังกัด สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาร้อยเอ็ด เขต 3 พบว่า ผู้บริหารสำนักงานเขตพื้นที่ การศึกษาประถมศึกษาร้อยเอ็ด เขต 3 มีความต้องการในการพัฒนาทักษะการพูดทางภาษาอังกฤษ อยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ โดยเรียงลำดับค่าเฉลี่ย 3 ลำดับแรกได้แก่ การพูด ในชีวิตประจำวัน การพูดแสดงความคิดเห็นในที่ประชุม การสัมมนาวิชาการ และการเจรจา เพื่อขอความช่วยเหลือและความร่วมมือ ตามลำดับ ทั้งนี้เนื่องมาจากผู้บริหารสำนักงานเขตพื้นที่ การศึกษาประถมศึกษาร้อยเอ็ด เขต 3 ได้มีวิสัยทัศน์กว้างไกลในการพัฒนาทักษะด้านการพูด เพราะเป็นการสื่อสารแรกเริ่ม และมนุษย์เข้าสู่สังคมโดยการพูด

จากผลการวิจัยในครั้งนี้พบว่าแนวทางในการพัฒนาความรู้ความสามารถในการสื่อสารภาษาเกาหลี ของครูผู้สอนภาษาเกาหลีในด้านการพูดนั้น มีแนวทางดังนี้ การฝึกพูดอย่างสม่ำเสมอ การใช้เครื่องมือแปล ของ NAVER การดูหนังหรือซีรีส์เกาหลีโดยไม่ใช้ subtitle การพูดคุยกับชาวเกาหลีเป็นประจำ การเข้ารับการอบรมต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับภาษาเกาหลีเมื่อมีโอกาส เพื่อให้สามารถนำไปใช้ในการสื่อสาร ภาษาเกาหลีได้จริง หรือการจัดทำคู่มือการสื่อสารภาษาเกาหลี สอดคล้องกับ พชรวิทย์ จันท์ศิริสิริ (2560) ทำการศึกษาเกี่ยวกับการพัฒนาสมรรถนะหลักและประสิทธิภาพในการทำงานของข้าราชการครู ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ พบว่า รูปแบบและเทคนิควิธีการพัฒนาสมรรถนะหลัก 4 สมรรถนะ ที่เหมาะสมของข้าราชการครูเพื่อนำไปพัฒนาประสิทธิภาพในการทำงานมี 13 ประเด็น และมีเทคนิค วิธีการพัฒนารวม 9 วิธี คือ การสัมมนา การประชุมปฏิบัติการ การระดมสมอง การฝึกอบรม การสอนงาน การศึกษาดูงาน การประชุมกลุ่มย่อย การจัดกิจกรรมเสริม และการบรรยาย

นอกจากนี้ แนวทางการพัฒนาความรู้ด้านไวยากรณ์ มีแนวทางดังนี้ ศึกษาบทเรียน cyber จาก Youtube ของมหาวิทยาลัยแห่งชาติออนเซ ทำแบบทดสอบวัดระดับเป็นประจำ การฟังเพลง เกาหลีและนำมาแปลความหมาย การใช้พจนานุกรมออนไลน์ NAVER การเข้ารับการอบรมต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง สอดคล้องกับงานวิจัยของ พัชรสุดา ขาวม่วง (2561) ที่ได้ทำการวิจัยการพัฒนาผลสัมฤทธิ์ ด้านไวยากรณ์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โดยการเรียนรู้แบบกำกับตนเอง พบว่า การศึกษา เพื่อเรียนรู้ทางด้านภาษาผ่านสื่อโซเชียลมีเดียต่าง ๆ ภายใต้อิทธิพลของความบันเทิง มีส่วนช่วยให้นักเรียน เกิดการจดจำคำศัพท์และไวยากรณ์ได้ดีขึ้น ซึ่งคล้ายกับ สุกัญญา ศิลปะสาท (2543) ที่ได้ทำการศึกษา วิจัยการพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4

โดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติ พบว่า การให้นักเรียนทำกิจกรรมบทบาทสมมติ ช่วยให้ได้ฝึกค้นคว้าหาข้อมูลทั้งจากหนังสือแบบเรียน หนังสืออ่านนอกเวลาหรือการเข้าถึงข้อมูลทางอินเทอร์เน็ต เพื่อนำมาแต่งบทสนทนา และฝึกพูดออกเสียง ผ่านกระบวนการทำงานเป็นทีม ก่อให้เกิดการพัฒนาทักษะทางด้านการสื่อสารทำให้นักเรียนมีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษหลังการทดลองเพิ่มขึ้น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

5.3 ข้อเสนอแนะ

5.3.1 ข้อเสนอแนะเพื่อนำผลการวิจัยไปใช้

5.3.1.1 ศูนย์เครือข่ายพัฒนาการเรียนการสอนภาษาเกาหลีหรือสถาบันส่งเสริมภาษาเกาหลีสามารถนำแนวทางการพัฒนาความรู้ความสามารถในการสื่อสารภาษาเกาหลีของครูผู้สอนภาษาเกาหลีไปใช้ประกอบการจัดกิจกรรมอบรม สัมมนา ประชุมเชิงปฏิบัติการ การฝึกอบรมได้

5.3.1.2 ศูนย์เครือข่ายพัฒนาการเรียนการสอนภาษาเกาหลีหรือสถาบันส่งเสริมภาษาเกาหลีสามารถนำผลการศึกษาระดับความรู้ความสามารถในการสื่อสารภาษาเกาหลีของครูผู้สอนภาษาเกาหลีไปใช้ประกอบการพิจารณาจัดทำ ปรับปรุง พัฒนาหลักสูตรการจัดอบรม สัมมนา การเรียนการสอนให้แก่ครูผู้สอนภาษาเกาหลีได้

5.3.1.3 ครูผู้สอนภาษาเกาหลีสามารถนำแนวทางการพัฒนาความรู้ความสามารถในการสื่อสารภาษาเกาหลีไปปรับใช้ในการพัฒนาทักษะทางภาษาเกาหลีของตนเองต่อไป

5.3.2 ข้อเสนอแนะในการวิจัยในครั้งต่อไป

5.3.2.1 ควรมีการศึกษาระดับสมรรถนะประจำสายงานของครูผู้สอนภาษาเกาหลีเพิ่มเติม

5.3.2.2 ควรมีการศึกษาความต้องการจำเป็นในการพัฒนาทักษะทางภาษาเกาหลีหรือภาษาอื่น ๆ

5.3.2.3 ควรศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จในการจัดการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ

5.3.2.4 ควรวิจัยและพัฒนาความรู้ความสามารถของครูผู้สอนภาษาเกาหลีในด้านจัดการเรียนการสอนต่อไป

บรรณานุกรม

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

บรรณานุกรม

- กนกวรรณ สารจน์. (2561). *ความคิดเห็นของนิสิตวิชาเอกภาษาเกาหลีชั้นปีที่ 1 ที่มีต่อการศึกษารายวิชา 234121 การฟัง-พูดภาษาเกาหลี 1*. ชลบุรี: มหาวิทยาลัยบูรพา.
- กระทรวงศึกษาธิการ. (2542). *พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2545 พร้อมกฎกระทรวงที่เกี่ยวข้อง และพระราชบัญญัติการศึกษาภาคบังคับ พ.ศ. 2545*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์องค์การรับส่งสินค้าและพัสดุภัณฑ์.
- กาญจนา สหะวีริยะ. (2560). *ศึกษาปัญหาการใช้รูปประโยคที่แสดงการคาดคะเนในภาษาเกาหลีของนักศึกษาไทย*. ปัตตานี: มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์.
- กฤษฏีกา พัชรพานนท์. (2555). *ปลอดภัย อ่านไม่ออก เขียนไม่ได้*. สืบค้นจาก <http://www.moe.go.th/moe/th/news/detail.php?ewsID=40018&Key=news.act>.
- จินดารัตน์ สนธิรักษ์. (2545). *การเสริมกิจกรรมที่เน้นรูปแบบภาษาในการสอนภาษาแบบมุ่งปฏิบัติงาน เพื่อส่งเสริมความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษ และความรู้ด้านไวยากรณ์*. เชียงใหม่: มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- จินตนา สุขจรรย์นธ์. (2549). *สภาพและปัญหาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ช่วงชั้นที่ 3-4 โรงเรียนแกนนำการใช้หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 จังหวัดเชียงใหม่*. เชียงใหม่: มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- ณภัทร วุฒิวงศา. (2557). *กลยุทธ์สร้างแรงจูงใจ: การพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษ*. *วารสารนักบริหาร*, 34(1), 89-97.
- ทรงศักดิ์ โต๊ะทอง. (2550). *การปรับปรุงพฤติกรรมการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศของผู้เรียนช่วงชั้นที่ 1 และช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนอนุบาลดวงกมล จังหวัดระนอง*. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา.
- ทักษ์ อุดมรัตน์. (2557). *นโยบายและยุทธศาสตร์การส่งเสริมการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศในประเทศอาเซียนบวกสาม: กรณีประเทศมาเลเซีย*. *วารสารศึกษาศาสตร์มหาวิทยาลัยนเรศวร*, 16.
- ทัศนีย์ เทศด้อม. (2552). *รูปแบบการเรียนการสอน: ทางเลือกที่หลากหลาย*. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ทิพย์สุดา สกุกทองอร่าม. (2561). *แรงจูงใจในการเรียนภาษาเกาหลี: กรณีศึกษาของนักศึกษาวิชาเอกภาษาเกาหลี*. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยหอการค้าไทย.

- ทิตนา เขมมณี. (2555). แนวคิดพื้นฐานของการปฏิรูปการเรียนรู้ทั้งโรงเรียนด้วยระบบการวิจัยและพัฒนา. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- นภมณฑ์ เจียมสุข. (2555). การนำเสนอแนวทางการพัฒนาสมรรถนะครูเพื่อส่งเสริมการจัดการศึกษานอกระบบและการศึกษาตามอัธยาศัย ในการก้าวสู่การเป็นประชาคมอาเซียน. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- นภาพร แก้วพินนา. (2557). รูปแบบการบริหารจัดการการเรียนรู้ภาษาอังกฤษโรงเรียนมาตรฐานสากล สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ. ปทุมธานี: มหาวิทยาลัยนอร์ทกรุงเทพ.
- นาริรัตน์ วัฒนเวฬุ. (2560). การศึกษาทฤษฎีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีนของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี. วารสารสงขลานครินทร์, 23(1), 93-134.
- นिरานันท์ วิไลรัตนกุล. (2553). การพัฒนาแบบฝึกเพื่อแก้ไขข้อผิดพลาดในการเขียนสะกดคำสำหรับนักเรียนชาวต่างประเทศระดับกลางในเขตกรุงเทพมหานคร. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- บรรพต สุวรรณประเสริฐ. (2544). การพัฒนาหลักสูตรโดยเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ. เชียงใหม่: โรงพิมพ์แสงศิลป์.
- บวรศรี มณีพงษ์. (2556). การศึกษาความต้องการของนักเรียน ผู้ปกครอง และครูที่มีต่อการจัดการสอนภาษาญี่ปุ่นในสถานศึกษาตำบลสามัคคี อำเภอกุสุมาลย์ จังหวัดพระนครศรีอยุธยา (รายงานผลการวิจัย). อยุธยา: มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนครศรีอยุธยา.
- บุณรดา ชัยบุญเรือง. (2560). การเรียนการสอนแบบบอลดอร์ฟ. เชียงราย: มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย.
- ประมาณ อุ่นพิมาย. (2561). ปัญหาในการสอนภาษาอังกฤษและความต้องการในการพัฒนาวิชาชีพของครูชาวไทยผู้สอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศชั้นประถมศึกษา (วิทยานิพนธ์ปริญญาโท). บุรีรัมย์: มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์.
- ปุ้ม เจีย. (2556). การนำเสนอแนวทางการพัฒนาหลักสูตรการฝึกหัดครูภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษาสำหรับวิทยาลัยการฝึกหัดครูระดับจังหวัด ราชอาณาจักรกรมศึกษา. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- พัตรสุดา ขาวผ่อง. (2561). การพัฒนาชุดกิจกรรมไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ โดยการเรียนรู้แบบกำกับตนเองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต.
- พสนี สีระบุตร. (2555). การพัฒนาชุดฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3. อุบลราชธานี: มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี.

- พิมพ์พันธ์ เตชะคุปต์. (2542). การสร้างบรรยากาศในการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญในการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ: แนวคิด วิธี และเทคนิคการสอน. กรุงเทพฯ: เดอะมาสเตอร์กรุ๊ปแมนเนจเม้นท์.
- พีระ รัตนวิจิตร. (2561). เอกสารพัฒนามาตรฐานการศึกษาการจัดการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ การประยุกต์ทฤษฎีปัญหาสู่การปฏิรูปกระบวนการเรียนรู้. กรุงเทพฯ: ธรรมสาร.
- วชิราพร อัจฉริยโกศล. (2550). แนวทางการจัดการศึกษาในโรงเรียนปฏิบัติการดีเลิศ. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- วรรณมณฑน์ มีศรี. (2549). ประสิทธิภาพการจัดการเรียนรู้ของครูในช่วงชั้นที่ 3 และช่วงชั้นที่ 4 ตามการประเมินของนักเรียนโรงเรียนศรีราชา จังหวัดชลบุรี. ชลบุรี: มหาวิทยาลัยบูรพา.
- วรางคณา คำอัน. (2560). การพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต.
- วิษณุสุดา ภูษณวิวัฒน์. (2559). การจัดการเรียนการสอนภาษาจีนในรูปแบบการศึกษาด้วยตัวเอง กรณีศึกษานักศึกษารายวิชาภาษาจีน ชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยพาร์อีสเทอร์น. วารสารวิชาการมหาวิทยาลัยพาร์อีสเทอร์น, 10(4).
- วิริยะ ประสพธนกิจ. (2552). การพัฒนาความรู้ความสามารถในการปฏิบัติงานของครูสอนภาษาญี่ปุ่น โรงเรียนเทคโนโลยีพลพณิชยการ. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- ศศิธร บุญวุฒวิวัฒน์. (2561). การพัฒนาความสามารถในการสื่อสารภาษาเกาหลีเบื้องต้น. พิษณุโลก: มหาวิทยาลัยนเรศวร
- สมพร โกมารทัต. (2548). การศึกษาเปรียบเทียบวัฒนธรรมการสอนภาษาญี่ปุ่นในฐานะภาษาที่สอง ระหว่างมหาวิทยาลัยในประเทศไทยกับมหาวิทยาลัยในประเทศญี่ปุ่น. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต.
- สมิหรา ศรีทันดร. (2553). การศึกษาการจัดการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศของอาจารย์ ศูนย์ภาษา สังกัดกระทรวงกลาโหม. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ลำลี รักสุทธิ. (2544). เทคนิควิธีการจัดการเรียนการสอนและเขียนแผนการสอน โดยยึดผู้เรียนเป็นสำคัญ. กรุงเทพฯ: พัฒนาศึกษา.
- สุกัญญา ศิลปะสาท. (2543). การพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติ. กรุงเทพฯ: ฐานข้อมูลวิทยานิพนธ์ไทย.
- สมิตรา อังวัฒนกุล. (2535). วิธีสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว.
- อนุสรฯ สุขบำรุง. (2557). แรงจูงใจในการเรียนภาษาเกาหลีของนักเรียนมัธยมในจังหวัดนครศรีธรรมราช. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

อาภรณ์ ภู่วิทยาพันธุ์. (2550). *กลยุทธ์การพัฒนาทรัพยากรมนุษย์*. กรุงเทพฯ: เอ็มอาร์เซ็นเตอร์
ลาดพร้าว.

Duffy and Jonassen. (1991). *The Structured Listening Activity: A Model for Improving
Listening Comprehension*. Retrieved from <http://www.jstor.org/pss/20199732>.

Davey. (1993). *Multiple Intelligences: Theory and Practice in Adult ESL*. Utah:
University of Utah.

Krashen, S. D. (1987). *Principles and practice in second language acquisition*.
Retrieved from http://www.spannj.org/BasicRights,appendix_6.htm.

Malley, O. (1985). *New Interchange: English for International Communication 1*.
Cambridge: Cambridge University.

Mennaai, S. (2013). *The Natural Approach: Language Acquisition in the Classroom*.
Oxford: Butterworth-Heinemann. National Capital Language Resource Center.

Politzer. (1985). *Modern Language Performance Object and Individualization*. New York:
Harcort Brace Jovoravich.

Robert, g. (1993). *Learning about Words in Second Grade: Guided Reading*.
Retrieved from <http://eric.ed.gov/>.

Saeed, A. (2013). *On the Dynamic Multiple Intelligence Informed Personalization
of Learning Environment* (Unpublished Master's Thesis). Dublin: University
of Dublin, Trinity College.

Taylor. (1998). *Multiple Intelligence*. Retrieved from http://www.taylor.com/multiple_intelligences.htm.

Yasuda. (2011). *Multiple Intelligences in the Classroom*. Retrieved from
<http://www.context.org/ICLIB/IC27/Campbell.htm>.

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

ภาคผนวก ก

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

แบบประเมินองค์ประกอบความรู้ความสามารถในการสื่อสารภาษาเกาหลี

คำชี้แจง ผู้วิจัยซึ่งเป็นนักศึกษาระดับปริญญาโท สาขาวิชา การบริหารการศึกษา คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม กำลังทำวิจัยเรื่องแนวทางการพัฒนาความรู้ความสามารถในการสื่อสารภาษาเกาหลีของครูผู้สอนภาษาเกาหลีในศูนย์เครือข่ายพัฒนาการเรียนการสอนภาษาเกาหลี ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ มีรองศาสตราจารย์ ดร.ศิริ ถีอาสนา เป็นอาจารย์ที่ปรึกษา แบ่งขั้นตอนการวิจัยออกเป็น 3 ระยะ คือ

1. การศึกษาองค์ประกอบที่เหมาะสมของความรู้ความสามารถในการสื่อสารภาษาเกาหลี
2. การศึกษาระดับความรู้ความสามารถในการสื่อสารภาษาเกาหลีของครูผู้สอนภาษาเกาหลีในศูนย์เครือข่ายพัฒนาการเรียนการสอนภาษาเกาหลี ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ
3. การหาแนวทางทางการพัฒนาความรู้ความสามารถในการสื่อสารภาษาเกาหลีของครูผู้สอนภาษาเกาหลีในศูนย์เครือข่ายพัฒนาการเรียนการสอนภาษาเกาหลี ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

ในการศึกษาระยะที่ 1 ผู้วิจัยได้ทำการวิเคราะห์ และสังเคราะห์องค์ประกอบทักษะทางด้านภาษาต่างประเทศ จากวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องเป็นจำนวนมาก และได้ข้อสรุปองค์ประกอบดังกล่าวเป็นเบื้องต้นแล้ว ดังนั้น เพื่อให้ได้ตัวแปรที่ทำการศึกษาที่มีความเหมาะสม ผู้วิจัยจึงขอความเมตตาจากท่าน ซึ่งเป็นผู้ที่มีความรู้ ความสามารถ และมีความเชี่ยวชาญในสาขาวิชานี้เป็นอย่างสูงยิ่ง ทำการประเมิน องค์ประกอบหลัก และองค์ประกอบย่อยตามลำดับต่อไปนี้

1. องค์ประกอบหลักที่ 1 ความรู้ในการสื่อสารภาษาเกาหลี ประกอบด้วยองค์ประกอบย่อย ดังนี้
  - 1.1 ความรู้ด้านคำศัพท์
  - 1.2 ความรู้ด้านไวยากรณ์
2. องค์ประกอบหลักที่ 2 ความสามารถในการสื่อสารภาษาเกาหลี ประกอบด้วยองค์ประกอบย่อย

ดังนี้

- 2.1 ทักษะด้านการฟัง
- 2.2 ทักษะด้านการพูด
- 2.3 ทักษะด้านการอ่าน
- 2.4 ทักษะด้านการเขียน

การประเมิน ขอให้ท่านผู้ทรงคุณวุฒิพิจารณาว่าองค์ประกอบหลักของความรู้และทักษะการสื่อสารภาษาเกาหลีดังกล่าวข้างต้นมีความเหมาะสมหรือไม่เพียงใด เห็นควรเพิ่มเติม ตัดทอน แก้ไขเปลี่ยนแปลง อย่างไร โปรดให้ข้อเสนอแนะ

ขอให้ท่านผู้ทรงคุณวุฒิพิจารณาว่าองค์ประกอบย่อยขององค์ประกอบหลักต่อไปนี้ว่ามีความเหมาะสมหรือไม่มีความเหมาะสม โดยกาเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่างที่ตรงกับความคิดเห็นของท่าน และโปรดให้ข้อเสนอแนะเพิ่มเติมอื่น ๆ ตามที่เห็นสมควร

1. การประเมินองค์ประกอบหลัก/องค์ประกอบย่อย ของความรู้ความสามารถในการสื่อสาร ภาษาเกาหลี

องค์ประกอบหลัก/องค์ประกอบย่อย	ความคิดเห็น (การประเมิน)		ข้อเสนอคิดเห็น ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม
	เหมาะสม	ไม่เหมาะสม	
องค์ประกอบหลัก 1 ความรู้ความสามารถในการสื่อสาร ภาษาเกาหลี <u>องค์ประกอบย่อย</u> 1) ด้านคำศัพท์ 2) ด้านไวยากรณ์			
องค์ประกอบหลัก 2 ทักษะในการสื่อสารภาษาเกาหลี <u>องค์ประกอบย่อย</u> 1) ทักษะด้านการฟัง 2) ทักษะด้านการพูด 3) ทักษะด้านการอ่าน 4) ทักษะด้านการเขียน			

2. การประเมินรายละเอียดขององค์ประกอบย่อย ของความรู้ความสามารถในสื่อสารภาษาเกาหลี

รายละเอียดองค์ประกอบย่อย	ความคิดเห็น (การประเมิน)		ข้อเสนอคิดเห็น ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม
	เหมาะสม	ไม่เหมาะสม	
ความรู้ด้านคำศัพท์ 2,000-2,500 คำ 1) หมวดสถานที่ 2) หมวดของใช้ในสำนักงาน 3) หมวดของใช้ในสถานที่สาธารณะ 4) หมวดคำสุภาพ 5) หมวดอากาศ			
ความรู้ด้านไวยากรณ์ 100 ตัว 1) ไวยากรณ์ตัวชี้สถานที่ 2) ไวยากรณ์ที่ใช้เชื่อมประโยค 3) ไวยากรณ์ปิดท้ายคำแบบสุภาพ สูงสุด 4) ไวยากรณ์ที่ใช้แบบเป็นทางการ ในลักษณะพูดในที่ชุมชน			
ความสามารถด้านการฟัง 1) ฟังและจับใจความสำคัญและเขียน รายงานเป็นเรื่องราว 2) ฟังและโต้ตอบโดยใช้ภาษาทางการได้			
ความสามารถด้านการพูด 1) พูดโต้ตอบ ร้องขอในสถานที่ สาธารณะ 2) พูดสนทนาทางโทรศัพท์ได้ 3) พูดรายงานต่อที่ชุมชนได้			

รายละเอียดองค์ประกอบย่อย	ความคิดเห็น (การประเมิน)		ข้อเสนอคิดเห็น ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม
	เหมาะสม	ไม่เหมาะสม	
ความสามารถด้านการอ่าน 1) อ่านเรื่องราวในหนังสือพิมพ์ หรือ ข่าวต่างๆ ได้ 2) อ่านข้อมูลต่างๆ และจับใจความ มาอธิบายอย่างง่ายได้			
ความสามารถด้านการเขียน 1) เขียนจดหมายเป็นทางการ 2) เขียนการ์ดเชิญและการ์ดอวยพรได้ 3) เขียนจดหมายเพื่อใช้ในการสมัครงาน 4) เขียนรายงานแสดงความคิดเห็นได้			

ขอขอบพระคุณอย่างสูงยิ่งที่กรุณาประเมินในครั้งนี้
 (นางจิราเจต ศิริพานิช)

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
 RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

แบบสัมภาษณ์เพื่อการวิจัย

แนวทางการพัฒนาความรู้ความสามารถในการสื่อสารภาษาเกาหลี ของครูผู้สอนภาษาเกาหลี
โรงเรียนสังกัดศูนย์เครือข่ายพัฒนาการเรียนการสอนภาษาเกาหลี ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

คำชี้แจง ผู้วิจัยซึ่งเป็นนักศึกษาระดับปริญญาโท สาขาวิชา การบริหารการศึกษา คณะครุศาสตร์มหาวิทยาลัย
ราชภัฏมหาสารคาม กำลังทำวิจัยเรื่องแนวทางการพัฒนาความรู้ความสามารถในการสื่อสารภาษาเกาหลี
ของครูผู้สอนภาษาเกาหลีในศูนย์เครือข่ายพัฒนาการเรียนการสอนภาษาเกาหลี ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ
มีรองศาสตราจารย์ ดร.ศิริ ถิอาสนา เป็นอาจารย์ที่ปรึกษา แบ่งขั้นตอนการวิจัยออกเป็น 3 ระยะ คือ

1. การศึกษาองค์ประกอบที่เหมาะสมของความรู้ความสามารถในการสื่อสารภาษาเกาหลี
2. การศึกษาระดับความรู้ความสามารถในสื่อสารภาษาเกาหลีของครูผู้สอนภาษาเกาหลี

ในศูนย์เครือข่ายพัฒนาการเรียนการสอนภาษาเกาหลี ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

3. การหาแนวทางทางการพัฒนาความรู้ความสามารถในการสื่อสารภาษาเกาหลีของครูผู้สอน
ภาษาเกาหลีในศูนย์เครือข่ายพัฒนาการเรียนการสอนภาษาเกาหลี ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

ในการนี้ ผู้วิจัยจึงขอเก็บข้อมูลในระยะที่ 2 คือ ข้อมูลระดับความรู้ความสามารถในการสื่อสารภาษาเกาหลี
ของครูผู้สอนภาษาเกาหลีในศูนย์เครือข่ายพัฒนาการเรียนการสอนภาษาเกาหลี ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม

RAJABHAT MAHASARAKAM UNIVERSITY

คำชี้แจง โปรดอ่าน และทำเครื่องหมาย ลงในช่อง ที่ตรงกับความเป็นจริงของท่าน

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับผู้ตอบแบบสอบถาม

เพศ ชาย หญิง

อายุ 21-30 ปี 31-40 ปี 41-50 ปี 50 ปีขึ้นไป

การศึกษา ปริญญาตรี ปริญญาโท ปริญญาเอก

ตอนที่ 2 ข้อมูลเกี่ยวกับทักษะการสื่อสารภาษาเกาหลีของท่าน/ผู้ได้บังคับบัญชาของท่าน

ระดับคุณภาพ ระดับ 5 หมายถึง ท่าน/ผู้ได้บังคับบัญชาของท่าน มีความรู้ความสามารถในระดับดีมาก

ระดับ 4 หมายถึง ท่าน/ผู้ได้บังคับบัญชาของท่าน มีความสามารถในระดับดี

ระดับ 3 หมายถึง ท่าน/ผู้ได้บังคับบัญชาของท่าน มีความสามารถในระดับปานกลาง

ระดับ 2 หมายถึง ท่าน/ผู้ได้บังคับบัญชาของท่าน มีความสามารถในระดับน้อย

ระดับ 1 หมายถึง ท่าน/ผู้ได้บังคับบัญชาของท่าน มีความสามารถในระดับน้อยมาก

ตัวชี้วัด	ระดับคุณภาพ				
	ระดับ 5	ระดับ 4	ระดับ 3	ระดับ 2	ระดับ 1
ความรู้ด้านหลักภาษาเกาหลี					
1. ด้านคำศัพท์					
1.1 หมวดสถานที่					
1.2 หมวดของใช้ในสำนักงาน					
1.3 หมวดของใช้ในสถานที่สาธารณะ					
1.4 หมวดคำสุภาพ					
1.5 หมวดอากาศ					
2. ด้านไวยากรณ์ภาษาเกาหลี					
2.1 ไวยากรณ์ตัวชี้สถานที่					
2.2 ไวยากรณ์ที่ใช้เชื่อมประโยค					
2.3 ไวยากรณ์ปิดท้ายคำแบบสุภาพสูงสุด					
2.4 ไวยากรณ์ที่ใช้แบบเป็นทางการ					
ในลักษณะพูดในที่ชุมชน					
ความสามารถในการสื่อสาร					
3. ทักษะการฟัง					
3.1 ฟังและจับใจความสำคัญและเขียนรายงานเป็นเรื่องราว					
3.2 ฟังและโต้ตอบโดยใช้ภาษาทางการ					
4. ทักษะการพูด					
4.1 พูดโต้ตอบ ร้องขอ ในสถานที่สาธารณะ					
4.2 พูดสนทนาทางโทรศัพท์					
4.3 พูดรายงานต่อที่ชุมชน					
5. ทักษะการอ่าน					
5.1 อ่านเรื่องราวในหนังสือพิมพ์เกาหลีและจับใจความมาอธิบายอย่างง่ายได้					
5.3 อ่านข้อมูลต่าง ๆ และจับใจความมาอธิบายอย่างง่าย					

ตัวชี้วัด	ระดับคุณภาพ				
	ระดับ 5	ระดับ 4	ระดับ 3	ระดับ 2	ระดับ 1
6. ทักษะการเขียน					
6.1 เขียนจดหมายเป็นทางการได้					
6.2 เขียนการ์ดเชิญและการ์ดอวยพร					
6.3 เขียนจดหมายเพื่อใช้ในการสมัครงาน					
6.4 เขียนรายงานแสดงความคิดเห็น					
รวม					

ขอขอบพระคุณอย่างสูงยิ่งที่กรุณาประเมินในครั้งนี้

(นางจิราเจต ศิริพานิช)

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

แบบสอบถามเพื่อการวิจัย

แนวทางการพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาเกาหลี ของครูผู้สอนภาษาเกาหลี

โรงเรียนสังกัดศูนย์เครือข่าย พัฒนาการเรียนการสอนภาษาเกาหลีภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

คำชี้แจง ผู้วิจัยซึ่งเป็นนักศึกษาระดับปริญญาโท สาขาวิชา การบริหารการศึกษา คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม กำลังทำวิจัยเรื่องแนวทางการพัฒนาความรู้ความสามารถในการสื่อสารภาษาเกาหลีของครูผู้สอนภาษาเกาหลีในศูนย์เครือข่าย พัฒนาการเรียนการสอนภาษาเกาหลีภาคตะวันออกเฉียงเหนือ มีรองศาสตราจารย์ ดร.ศิริ ถีอาสนา เป็นอาจารย์ที่ปรึกษา แบ่งขั้นตอนการวิจัยออกเป็น 3 ระยะ คือ

1. การศึกษาองค์ประกอบที่เหมาะสมของความรู้ความสามารถในการสื่อสารภาษาเกาหลี
2. การศึกษาระดับความรู้ความสามารถในการสื่อสารภาษาเกาหลีของครูผู้สอนภาษาเกาหลีในศูนย์เครือข่าย พัฒนาการเรียนการสอนภาษาเกาหลี ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ
3. การหาแนวทางทางการพัฒนาความรู้ความสามารถในการสื่อสารภาษาเกาหลีของครูผู้สอนภาษาเกาหลีในศูนย์เครือข่าย พัฒนาการเรียนการสอนภาษาเกาหลี ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

ในการศึกษาระยะที่ 3 หลังจากที่ผู้วิจัยได้ทำการเก็บข้อมูล และนำมาวิเคราะห์ พบว่าครูผู้สอนภาษาเกาหลีในโรงเรียนสังกัดศูนย์เครือข่าย พัฒนาการเรียนการสอนภาษาเกาหลี ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ต้องการได้รับการพัฒนาเพิ่มเติมในด้านของความสามารถด้านการพูด รองลงมาคือด้านไวยากรณ์ ดังนั้น เพื่อให้ได้แนวทางในการพัฒนาที่ควรได้รับการแก้ไขดังกล่าว ผู้วิจัยจึงขอความเมตตาจากท่าน ซึ่งเป็นผู้ที่มีความรู้ ความสามารถ และมีความเชี่ยวชาญในสาขาวิชานี้เป็นอย่างสูงยิ่ง ได้ให้แนวทางในการพัฒนาความสามารถด้านการพูด และด้านไวยากรณ์ตามที่ท่านเห็นสมควร

ประเด็นคำถามที่ 1

1. จากการสำรวจระดับความรู้ความสามารถในการสื่อสารภาษาเกาหลีของครูผู้สอนภาษาเกาหลีสังกัดศูนย์เครือข่ายพัฒนาการเรียนการสอนภาษาเกาหลีภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ซึ่งมีทั้งสิ้น 2 องค์ประกอบหลัก 6 องค์ประกอบย่อย แบ่งเป็น ความรู้ทางหลักภาษา ได้แก่ 1) ด้านคำศัพท์ 2) ด้านไวยากรณ์ และความสามารถในการสื่อสารภาษาเกาหลี ได้แก่ 1) ทักษะการฟัง 2) ทักษะการพูด 3) ทักษะการอ่าน 4) ทักษะการเขียน ผลปรากฏว่า ความสามารถในการสื่อสารด้านการพูดควรได้รับการพัฒนามากที่สุด ท่านคิดว่ามีแนวทางใดที่จะสามารถพัฒนาความสามารถในการสื่อสารภาษาเกาหลีด้านทักษะการพูดให้สูงขึ้นได้

.....

.....

.....

.....

ประเด็นคำถามที่ 2

จากการสำรวจระดับความรู้ความสามารถในการสื่อสารภาษาเกาหลีของครูผู้สอนภาษาเกาหลีสังกัดศูนย์เครือข่ายพัฒนาการเรียนการสอนภาษาเกาหลี ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ยังพบว่า ความรู้ทางด้านไวยากรณ์ของครูผู้สอนในภาพรวมยังอยู่ในเกณฑ์ที่ควรได้รับการพัฒนา ท่านจะมีแนวทางการพัฒนาความรู้ทางด้านไวยากรณ์ให้แก่ครูผู้สอนภาษาเกาหลีอย่างไร

.....

.....

.....

.....

ขอขอบพระคุณอย่างสูงยิ่งที่กรุณาประเมินในครั้งนี้

(นางจิราเจต ศิริพานิช)

ผู้วิจัย

QR Code แสดงผลข้อมูลที่ได้จากการตอบแบบสอบถามการวิจัย

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

ภาคผนวก ข

การหาคุณภาพเครื่องมือวิจัย

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

ตารางที่ ข.1 ค่าดัชนีความสอดคล้องของแบบสอบถามระดับความรู้ความสามารถในการสื่อสาร
ภาษาเกาหลี ของครูผู้สอนภาษาเกาหลี สังกัดศูนย์เครือข่ายพัฒนาการเรียนการสอน
ภาษาเกาหลี ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

หัวข้อ	ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ			ค่า IOC	แปลผล
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3		
ความรู้ด้านหลักภาษาเกาหลี					
1. ด้านคำศัพท์					
1.1 หมวดสถานที่	+1	+1	+1	+1	ใช้ได้
1.2 หมวดของใช้ในสำนักงาน	+1	+1	+1	+1	ใช้ได้
1.3 หมวดของใช้ในสถานที่สาธารณะ	+1	+1	+1	+1	ใช้ได้
1.4 หมวดคำสุภาพ	+1	+1	+1	+1	ใช้ได้
1.5 หมวดอากาศ	+1	+1	+1	+1	ใช้ได้
2. ด้านไวยากรณ์ภาษาเกาหลี					
2.1 ไวยากรณ์ตัวชี้สถานที่	+1	+1	+1	+1	ใช้ได้
2.2 ไวยากรณ์ที่ใช้เชื่อมประโยค	+1	+1	+1	+1	ใช้ได้
2.3 ไวยากรณ์ปิดท้ายคำแบบสุภาพ	+1	+1	+1	+1	ใช้ได้
สูงสุด					
2.4 ไวยากรณ์ที่ใช้แบบเป็นทางการใน ลักษณะพูดในที่ชุมชน	+1	+1	+1	+1	ใช้ได้
ความสามารถในการสื่อสารภาษาเกาหลี					
3. ความสามารถด้านการฟัง					
3.1 ฟังและจับใจความสำคัญและเขียน รายงานเป็นเรื่องราว	+1	+1	+1	+1	ใช้ได้
3.2 ฟังและโต้ตอบโดยใช้ภาษาทางการ	+1	+1	+1	+1	ใช้ได้
4. ความสามารถด้านการพูด					
4.1 พูดโต้ตอบ ร้องขอ ในสถานที่ สาธารณะ	+1	+1	+1	+1	ใช้ได้
4.2 พูดสนทนาทางโทรศัพท์	+1	+1	+1	+1	ใช้ได้
4.3 พูดรายงานต่อที่ชุมชน	+1	+1	+1	+1	ใช้ได้

(ต่อ)

ตารางที่ ข.1 (ต่อ)

	ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ			ค่า IOC	แปลผล
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3		
5. ความสามารถด้านการอ่าน					
5.1 อ่านเรื่องราวในหนังสือพิมพ์เกาหลี และจับใจความมาอธิบายอย่างง่ายได้	+1	+1	+1	+1	ใช้ได้
5.3 อ่านข้อมูลต่างๆ และจับใจความมาอธิบายอย่างง่าย	+1	+1	+1	+1	ใช้ได้
6. ความสามารถด้านการเขียน					
6.1 เขียนจดหมายเป็นทางการได้	+1	+1	+1	+1	ใช้ได้
6.2 เขียนการ์ดเชิญและการ์ดอวยพร	0	+1	+1	+1	ใช้ได้
6.3 เขียนจดหมายเพื่อใช้ในการสมัครงาน	+1	0	+1	+1	ใช้ได้
6.4 เขียนรายงานแสดงความคิดเห็น	+1	+1	+1	+1	ใช้ได้

ภาคผนวก ค

หนังสือถึงผู้เชี่ยวชาญ

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

ที่ อว๐๖๑๙.๐๒/ว๕๒๙๑

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
อ.เมือง จ.มหาสารคาม ๕๔๐๐๐

๒๒ สิงหาคม ๒๕๖๓

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือการวิจัย

เรียน นายนิติธร ชัยเสนา

ด้วยนางจิราเจต ศิริพานิช นิลิตระดับปริญญาโท รหัส ๕๔๔๒๑๐๒๐๐๓๐๑ สาขาวิชาการบริหารจัดการการศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม กำลังศึกษาและทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง "แนวทางการพัฒนาความรู้ความสามารถในการสื่อสารภาษาเกาหลี ของครูผู้สอนภาษาเกาหลี สังกัดศูนย์เครือข่ายพัฒนาการเรียนการสอนภาษาเกาหลี ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ" เพื่อให้การทำวิทยานิพนธ์ดำเนินไปด้วยความเรียบร้อยและบรรลุวัตถุประสงค์

คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม จึงใคร่ขอเรียนเชิญท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบความถูกต้องของเนื้อหาการวิจัย

- เพื่อ ตรวจสอบความถูกต้องด้านเนื้อหา ภาษา
 ตรวจสอบด้านการวัดและประเมินผล
 ตรวจสอบด้านสถิติ การวิจัย
 อื่นๆ ระบุ.....

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา และหวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความร่วมมือจากท่าน ขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

ว่าที่ร้อยโท

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ณัฐชัย จันทร์ชุม)

คณบดีคณะครุศาสตร์ ปฏิบัติราชการแทน
อธิการบดี

สาขาวิชาการบริหารจัดการการศึกษา

คณะครุศาสตร์

โทรศัพท์ ๐๔๓๓๗๒๑๑๔ ต่อ ๑๖๑๗

ที่ อว ๐๖๑๙.๐๒/ว ๕๒๙๑

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
อ.เมือง จ.มหาสารคาม ๕๕๐๐๐

๒๒ สิงหาคม ๒๕๖๓

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือการวิจัย

เรียน นายพงษ์ศิริ ประสมสิน

ด้วยนางจิราเจต ติริพานิช นิสิตระดับปริญญาโท รหัส ๕๔๘๒๑๐๒๐๐๓๐๑ สาขาวิชาการบริหารจัดการการศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม กำลังศึกษาและทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง "แนวทางการพัฒนาความรู้ความสามารถในการสื่อสารภาษาเกาหลี ของครูผู้สอนภาษาเกาหลี สังกัดศูนย์เครือข่ายพัฒนาการเรียนการสอนภาษาเกาหลี ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ" เพื่อให้การทำวิทยานิพนธ์ดำเนินไปด้วยความเรียบร้อยและบรรลุวัตถุประสงค์

คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม จึงใคร่ขอเรียนเชิญท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบความถูกต้องของเนื้อหาการวิจัย

เพื่อ ตรวจสอบความถูกต้องด้านเนื้อหา ภาษา

ตรวจสอบด้านการวัดและประเมินผล

ตรวจสอบด้านสถิติ การวิจัย

อื่นๆ ระบุ.....

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา และหวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความร่วมมือจากท่าน ขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

ว่าที่ร้อยโท

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ณัฐชัย จันทร์ชุม)

คณบดีคณะครุศาสตร์ ปฏิบัติราชการแทน

อธิการบดี

สาขาวิชาการบริหารจัดการการศึกษา

คณะครุศาสตร์

โทรศัพท์ ๐๔๓๓๗๒๑๑๔ ต่อ ๑๖๗

ที่ อว๐๖๑๙.๐๒/ว๕๒๙๑

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
อ.เมือง จ.มหาสารคาม ๕๔๐๐๐

๒๒ สิงหาคม ๒๕๖๓

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือการวิจัย

เรียน นายปิติกัทร พาโสมนัสสกุล

ด้วยนางจิราเจต ศิริพานิช นิลิระดับปริญญาโท รหัส ๕๔๔๒๑๐๒๐๐๓๐๑ สาขาวิชาการบริหารจัดการการศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม กำลังศึกษาและทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “แนวทางการพัฒนาความรู้ความสามารถในการสื่อสารภาษาเกาหลี ของครูผู้สอนภาษาเกาหลี สังกัดศูนย์เครือข่ายพัฒนาการเรียนการสอนภาษาเกาหลี ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ” เพื่อให้การทำวิทยานิพนธ์ดำเนินไปด้วยความเรียบร้อยและบรรลุวัตถุประสงค์

คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม จึงใคร่ขอเรียนเชิญท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบความถูกต้องของเนื้อหาการวิจัย

เพื่อ ตรวจสอบความถูกต้องด้านเนื้อหา ภาษา

ตรวจสอบด้านการวัดและประเมินผล

ตรวจสอบด้านสถิติ การวิจัย

อื่นๆ ระบุ.....

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา และหวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความร่วมมือจากท่าน

ขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

ว่าที่ร้อยโท

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ดร.จันทนา จันทนุมา)

คณบดีคณะครุศาสตร์ ปฏิบัติราชการแทน

อธิการบดี

สาขาวิชาการบริหารจัดการการศึกษา

คณะครุศาสตร์

โทรศัพท์ ๐๕๓๗/๒๑๑๔ ต่อ ๑๖๗

ที่ อว๐๖๑๙.๐๒/ว๕๒๙๑

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
อ.เมือง จ.มหาสารคาม ๕๕๐๐๐

๒๒ สิงหาคม ๒๕๖๓

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือการวิจัย

เรียน นางกนกรัตน์ สิริ

ด้วยนางจิราเจต ศิริพานิช นิสิตระดับปริญญาโท รหัส ๕๔๔๒๑๐๒๐๐๓๐๑ สาขาวิชาการบริหารจัดการการศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม กำลังศึกษาและทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “แนวทางการพัฒนาความรู้ความสามารถในการสื่อสารภาษาเกาหลี ของครูผู้สอนภาษาเกาหลี สังกัดศูนย์เครือข่ายพัฒนาการเรียนการสอนภาษาเกาหลี ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ” เพื่อให้การทำวิทยานิพนธ์ดำเนินไปด้วยความเรียบร้อยและบรรลุวัตถุประสงค์

คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม จึงใคร่ขอเรียนเชิญท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบความถูกต้องของเนื้อหาการวิจัย

- เพื่อ ตรวจสอบความถูกต้องด้านเนื้อหา ภาษา
 ตรวจสอบด้านการวัดและประเมินผล
 ตรวจสอบด้านสถิติ การวิจัย
 อื่นๆ ระบุ.....

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา และหวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความร่วมมือจากท่าน ขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

ว่าที่ร้อยโท

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์อัญชัญ จันทร์หอม)

คณบดีคณะครุศาสตร์ ปฏิบัติราชการแทน

อธิการบดี

สาขาวิชาการบริหารจัดการการศึกษา

คณะครุศาสตร์

โทรศัพท์ ๐๔๓๓๗๒๑๑๔ ต่อ ๑๖๓

ที่ อว๐๖๑๙.๐๒/ว๕๒๙๑

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
อ.เมือง จ.มหาสารคาม ๔๕๐๐๐

๒๒ สิงหาคม ๒๕๖๓

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือการวิจัย

เรียน นายเทิดเกียรติ เสมาทอง

ด้วยนางจิราเจต ศิริพามิช นิสิตระดับปริญญาโท รหัส ๕๔๘๒๑๐๒๐๐๓๐๑ สาขาวิชาการบริหารจัดการการศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม กำลังศึกษาและทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “แนวทางการพัฒนาความรู้ความสามารถในการสื่อสารภาษาเกาหลี ของครูผู้สอนภาษาเกาหลี สังกัดศูนย์เครือข่ายพัฒนาการเรียนการสอนภาษาเกาหลี ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ” เพื่อให้การทำวิทยานิพนธ์ดำเนินไปด้วยความเรียบร้อยและบรรลุวัตถุประสงค์

คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม จึงใคร่ขอเรียนเชิญท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบความถูกต้องของเนื้อหาการวิจัย

- เพื่อ ตรวจสอบความถูกต้องด้านเนื้อหา ภาษา
 ตรวจสอบด้านการวัดและประเมินผล
 ตรวจสอบด้านสถิติ การวิจัย
 อื่นๆ ระบุ.....

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา และหวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความร่วมมือจากท่าน
ขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

ว่าที่ร้อยโท

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ณัฏฐชัย จันทร์หอม)

คณบดีคณะครุศาสตร์ ปฏิบัติราชการแทน

อธิการบดี

สาขาวิชาการบริหารจัดการการศึกษา

คณะครุศาสตร์

โทรศัพท์ ๐๕๓๓๗๒๑๑๔ ต่อ ๑๖๗

ที่ อว0619.02/ว0389

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
อ.เมือง จ.มหาสารคาม 44000

20 มกราคม 2564

เรื่อง ขออนุญาตให้ผู้วิจัยสัมภาษณ์เพื่อเก็บข้อมูลการวิจัย

เรียน นางสาวพิชญภา หงษ์ทอง

ด้วยนางจิราเจต ศิริพานิช นิสิตระดับปริญญาโท รหัส 588210200301 สาขาวิชาการ
บริหารจัดการการศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม กำลังศึกษาและทำวิทยานิพนธ์
เรื่อง "แนวทางการพัฒนาความรู้ความสามารถในการสื่อสารภาษาเกาหลีของครูผู้สอนภาษาเกาหลี
ในศูนย์เครือข่ายพัฒนาการเรียนการสอนภาษาเกาหลี ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ" เพื่อให้การทำ
วิทยานิพนธ์ดำเนินไปด้วยความเรียบร้อยและบรรลุวัตถุประสงค์

คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม จึงขออนุญาตให้ผู้วิจัยทำการ
สัมภาษณ์และเก็บข้อมูล เพื่อนำข้อมูลไปทำการวิจัยให้บรรลุตามวัตถุประสงค์ต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา และหวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่าน
ขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

ว่าที่ร้อยโท

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ณัฐชัย จันทร์ชุม)

คณบดีคณะครุศาสตร์ ปฏิบัติราชการแทน

อธิการบดี

สาขาวิชาการบริหารจัดการการศึกษา

คณะครุศาสตร์

โทรศัพท์ 04372118 ต่อ 167

ที่ อว0619.02/ว0389

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม

อ.เมือง จ.มหาสารคาม 44000

20 มกราคม 2564

เรื่อง ขออนุญาตให้ผู้วิจัยสัมภาษณ์เพื่อเก็บข้อมูลการวิจัย

เรียน นายเทิดเกียรติ เสมาทอง

ด้วยนางจิราเจต ศิริพานิช นิสิตระดับปริญญาโท รหัส 588210200301 สาขาวิชาการ
 บริหารจัดการการศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม กำลังศึกษาและทำวิทยานิพนธ์
 เรื่อง “แนวทางการพัฒนาความรู้ความสามารถในการสื่อสารภาษาเกาหลีของครูผู้สอนภาษาเกาหลี
 ในศูนย์เครือข่ายพัฒนาการเรียนการสอนภาษาเกาหลี ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ” เพื่อให้การทำ
 วิทยานิพนธ์ดำเนินไปด้วยความเรียบร้อยและบรรลุวัตถุประสงค์

คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม จึงขออนุญาตให้ผู้วิจัยทำการ
 สัมภาษณ์และเก็บข้อมูล เพื่อนำข้อมูลไปทำการวิจัยให้บรรลุตามวัตถุประสงค์ต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา และหวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่าน
 ขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
 RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

ว่าที่ร้อยโท

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ณัฐชัย จันทร์ชุม)

คณบดีคณะครุศาสตร์ ปฏิบัติราชการแทน

อธิการบดี

สาขาวิชาการบริหารจัดการการศึกษา

คณะครุศาสตร์

โทรศัพท์ 04372118 ต่อ 167

ที่ อว0619.02/ว0389

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
อ.เมือง จ.มหาสารคาม 44000

20 มกราคม 2564

เรื่อง ขออนุญาตให้ผู้วิจัยสัมภาษณ์เพื่อเก็บข้อมูลการวิจัย

เรียน นายนิติธร ษฎุเสน

ด้วยนางจิราเจต ศิริพานิช นิสิตระดับปริญญาโท รหัส 588210200301 สาขาวิชาการ
บริหารจัดการการศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม กำลังศึกษาและทำวิทยานิพนธ์
เรื่อง "แนวทางการพัฒนาความรู้ความสามารถในการสื่อสารภาษาเกาหลีของครูผู้สอนภาษาเกาหลี
ในศูนย์เครือข่ายพัฒนาการเรียนการสอนภาษาเกาหลี ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ" เพื่อให้การทำ
วิทยานิพนธ์ดำเนินไปด้วยความเรียบร้อยและบรรลุวัตถุประสงค์

คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม จึงขออนุญาตให้ผู้วิจัยทำการ
สัมภาษณ์และเก็บข้อมูล เพื่อนำข้อมูลไปทำการวิจัยให้บรรลุตามวัตถุประสงค์ต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา และหวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่าน
ขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ
มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

ว่าที่ร้อยโท

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ณัฐชัย จันทชุม)

คณบดีคณะครุศาสตร์ ปฏิบัติราชการแทน

อธิการบดี

สาขาวิชาการบริหารจัดการการศึกษา

คณะครุศาสตร์

โทรศัพท์ 04372118 ต่อ 167

ที่ อว0619.02/ว0389

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
อ.เมือง จ.มหาสารคาม 44000

20 มกราคม 2564

เรื่อง ขออนุญาตให้ผู้วิจัยสัมภาษณ์เพื่อเก็บข้อมูลการวิจัย

เรียน นายพงษ์ศิริ ประสมสิน

ด้วยนางจิราเจต ศิริพานิช นิสิตระดับปริญญาโท รหัส 588210200301 สาขาวิชาการ
บริหารจัดการการศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม กำลังศึกษาและทำวิทยานิพนธ์
เรื่อง “แนวทางการพัฒนาความรู้ความสามารถในการสื่อสารภาษาเกาหลีของครูผู้สอนภาษาเกาหลี
ในศูนย์เครือข่ายพัฒนาการเรียนการสอนภาษาเกาหลี ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ” เพื่อให้การทำ
วิทยานิพนธ์ดำเนินไปด้วยความเรียบร้อยและบรรลุวัตถุประสงค์

คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม จึงขออนุญาตให้ผู้วิจัยทำการ
สัมภาษณ์และเก็บข้อมูล เพื่อนำข้อมูลไปทำการวิจัยให้บรรลุตามวัตถุประสงค์ต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา และหวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่าน
ขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

ว่าที่ร้อยโท

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ณัฐชัย จันทร์ชุม)

คณบดีคณะครุศาสตร์ ปฏิบัติราชการแทน

อธิการบดี

สาขาวิชาการบริหารจัดการการศึกษา

คณะครุศาสตร์

โทรศัพท์ 04372118 ต่อ 167

ที่ อว0619.02/ว0389

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
อ.เมือง จ.มหาสารคาม 44000

20 มกราคม 2564

เรื่อง ขออนุญาตให้ผู้วิจัยสัมภาษณ์เพื่อเก็บข้อมูลการวิจัย

เรียน นายสังฆกร แก้วช่วย

ด้วยนางจิราเจต ศิริพานิช นิสิตระดับปริญญาโท รหัส 588210200301 สาขาวิชาการ
บริหารจัดการการศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม กำลังศึกษาและทำวิทยานิพนธ์
เรื่อง "แนวทางการพัฒนาความรู้ความสามารถในการสื่อสารภาษาเกาหลีของครูผู้สอนภาษาเกาหลี
ในศูนย์เครือข่ายพัฒนาการเรียนการสอนภาษาเกาหลี ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ" เพื่อให้การทำ
วิทยานิพนธ์ดำเนินไปด้วยความเรียบร้อยและบรรลุวัตถุประสงค์

คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม จึงขออนุญาตให้ผู้วิจัยทำการ
สัมภาษณ์และเก็บข้อมูล เพื่อนำข้อมูลไปทำการวิจัยให้บรรลุตามวัตถุประสงค์ต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา และหวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่าน
ขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

ว่าที่ร้อยโท

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ดร.จันทนุช จันทนุช)

คณบดีคณะครุศาสตร์ ปฏิบัติราชการแทน

อธิการบดี

สาขาวิชาการบริหารจัดการการศึกษา

คณะครุศาสตร์

โทรศัพท์ 04372118 ต่อ 167

ที่ อว0619.02/ว0389

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
อ.เมือง จ.มหาสารคาม 44000

20 มกราคม 2564

เรื่อง ขออนุญาตให้ผู้วิจัยสัมภาษณ์เพื่อเก็บข้อมูลการวิจัย

เรียน Mr.Oh Minwoo

ด้วยนางจิราเจต ศิริพานิช นิสิตระดับปริญญาโท รหัส 588210200301 สาขาวิชาการ
บริหารจัดการการศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม กำลังศึกษาและทำวิทยานิพนธ์
เรื่อง “แนวทางการพัฒนาความรู้ความสามารถในการสื่อสารภาษาเกาหลีของครูผู้สอนภาษาเกาหลี
ในศูนย์เครือข่ายพัฒนาการเรียนการสอนภาษาเกาหลี ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ” เพื่อให้การทำ
วิทยานิพนธ์ดำเนินไปด้วยความเรียบร้อยและบรรลุวัตถุประสงค์

คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม จึงขออนุญาตให้ผู้วิจัยทำการ
สัมภาษณ์และเก็บข้อมูล เพื่อนำข้อมูลไปทำการวิจัยให้บรรลุตามวัตถุประสงค์ต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา และหวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่าน
ขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ
มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

ว่าที่ร้อยโท

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ณัฐชัย จันทร์ชุม)

คณบดีคณะครุศาสตร์ ปฏิบัติราชการแทน

อธิการบดี

สาขาวิชาการบริหารจัดการการศึกษา

คณะครุศาสตร์

โทรศัพท์ 04372118 ต่อ 167

การเผยแพร่ผลงานวิจัย

จรรยาเจต ศิริพานิช, ศิริ ถิ่นอาสา และเสนต์ คำสมหมาย. (2563). แนวทางการพัฒนาความรู้ความสามารถในการสื่อสารภาษาเกาหลีของครูผู้สอนภาษาเกาหลี ในศูนย์เครือข่ายพัฒนาการเรียนการสอนภาษาเกาหลี ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ. ใน การประชุมสัมมนาวิชาการระดับชาติราชภัฏศรีสะเกษวิชาการ ครั้งที่ 7 (น. 44-51). ศรีสะเกษ: มหาวิทยาลัยราชภัฏศรีสะเกษ.

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

ประวัติผู้วิจัย

ชื่อ สกุล นางจิราเจต ศิริพานิช
วัน เดือน ปีเกิด 5 มกราคม 2534
ที่อยู่ปัจจุบัน บ้านเลขที่ 128 หมู่ 2 ตำบลหลุบ อำเภอเมือง จังหวัดกาฬสินธุ์ 46000

ตำแหน่งหน้าที่ ครู ค.ศ.1

สถานที่ทำงานปัจจุบัน โรงเรียนกาฬสินธุ์พิทยาสรรพ์ อำเภอเมือง จังหวัดกาฬสินธุ์

ประวัติการศึกษา

พ.ศ. 2555 ปริญญาศิลปศาสตรบัณฑิต (ศศ.บ.) สาขาวิชาภาษาเกาหลี
มหาวิทยาลัยบูรพา

พ.ศ. 2557 ประกาศนียบัตรบัณฑิตวิชาชีพครู (ป.บัณฑิต)
มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม

พ.ศ. 2564 ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต (ค.ม.) สาขาวิชาการบริหารจัดการการศึกษา
มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม